

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAYIP HALK

BURAK KUM

KAYIP HALK

XasiorK

BURAK KUM

YAZAR

Burak Kum

EDİTÖR

Mehmet Utku Yıldırım

YAYINA HAZIRLAYAN

Ufuk Gültepe

KAPAK TASARIMI

Arif Kubaş

YAYIN TARİHİ

Ekim 2010

Bu e-kitap Burak Kum tarafından yazılmış, Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü üyeleri tarafından yayına hazırlanmış ve www.xasiork.biz adresinde yayınlanmıştır. Tanıtıcı kısa yazılar dışında izin alınmadan kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve paylaşılamaz.

Kemal Berger'in son zamanlarda epey renkli bir hayatı vardı. Bunun nedeni, onun çok heyecanlı bir işte çalışması, sıradışı alışkanlıklar sergilemesi veya olağanüstü güçlerinin olması değildi. Aksine, bunların hiçbirisi Kemal'in hayatında yoktu.

Onun gibi biri hakkında bilinecek en önemli şeylerden biri, on üç yaşında ortaya çıkan uykusuzluk hastalığıydı. Bunun öncesinde Kemal, sıradan bir aileye sahip, sıradan bir okula giden, sıradan dersleri olan, kısaca küçücük hayatı tamamen sıradan bir çocuktü.

Her şeyin başladığı gün lafı biraz ağır kaçabileceğinden hastalığının başladığı gün dersek daha iyi olacağı o gece, sabah Kimya sınavı olduğu için erkenden yatağına girmiş, gözlerini tavana dikip aklından formülleri geçirmeye başlamıştı. Hepsini hatırlayamayınca sinirlenmiş, yastığına bir yumruk atıp yatağına gömülmüştü. Planı sabah erken kalkıp her şeyi tekrar gözden geçirmektü ama bir türlü uyuyamıyordu. Yatakta bir oraya bir buraya döndüğü bir buçuk saatin ardından kalktı, daha uyumamış olan annesinden bir bardak süt istedi. Sıcak bir şeyler içmek, uykusunu getirebilirdi. Sütü içtikten sonra gerçekten de kendini biraz daha rahat hissediyordu ama bu iyi hissin sebebi, uykusunun gelmesi değil, pek sevdiği sütü içmiş olmasıydı.

Belki ılık bir duşun ardından rahatça uyuyabilirdi. Ayaklarını sürüye sürüye girdiğı duştan yine ayaklarını sürüye sürüye çıkıp, *Gece gece kendimi ıslatmaktan başka bir şey yapmadım* diye düşünerek öfkeyle yatağına uzandı. Böyle yatmış, gözlerini tavana dikmişken dikkatini odasını dolduran kitaplar çekti. Hani okuduğundan da değildi; parlak ciltleri, kapak resimleri hoşuna gidiyor, alıyordu veya doğum günlerinde arkadaşları hediye ediyorlardı. Annesi ve babası da, işin

aslını bilmeden, oğullarının kitaba ve okumaya olan bu düşkünlüğü karşısında çok mutluydular.

Odasını süslemekten başka işe yaramayan kitaplarından birinin ilk defa bir sayfasını açtı. Çaresizdi. Çevresinden hep duyduğu şey, “Okumak fena uyku getiriyor,” olmuştu, o zaman bir denese iyi olacaktı. Başladı okumaya. Birinci sayfa, ikinci sayfa, beşinci, onuncu, yirminci derken iki yüzüncü sayfayı geçtikten sonra gördü ki saat sabahın altısı olmuştu. Bir kaç saat sonra sınava girecek birinin yapacağı şey miydi bu? Sınavı uykusuz nasıl geçirirdi? Gözleri ağır ağır kapanıyordu. Bu demek oluyordu ki yalnızca bir-iki saat uyuyabilecekti.

Sabah annesi ve babası kalktıklarında çok iyi uyumuş numarası yaptı. Okul servisini beklemeye çıkarken ise huzursuzdu. İçi titriyor, elleri kontrolsüzce seğiriyor, midesi bir daha asla yemek kabul etmemeye kararlı bir şekilde bulanıyordu. Hava, mayısın o mükemmel bir şekilde hem serin hem de sıcak gibi gelen havasıydı. Aynı mahallede oturan diğer arkadaşlarıyla birlikte okul servisini bekledikleri durağa doğru yürürken ensesinden soğuk terler boşanmaktaydı. Çene çalan arkadaşlarının seslerini duyunca yatıştır gibi oldu. Üç arkadaş vardı: Cemal, Sami ve Suna. İşte orada dikilmiş, hafifçe sallanarak, öne arkaya adımlar atarak aılmaya çalışıyorlardı.

Cemal’le çok benziyorlardı birbirlerine. Öyleki ilk bakışta ikiz sanılabilirlerdi, fakat dikkatli bakınca göz renklerinin ve yüz hatlarının bir kısmının farklı olduğu görülebilirdi. Kemal kahverengi, Cemal ise mavi gözlüydü. Kemal’in yuvarlak yanakları, Cemal’inse hafif çıkık elmacık kemikleri vardı. İsim benzerlikleri de işi karıştıran bir başka konuydu elbette. Kemal-Cemal sürekli karışıyordu.

Grubun diğer üyesi Sami ise pek göze çarpmayan bir tipti. Yolda görseniz dönüp bir daha bakmazdınız. O da zaten görülmeye çok da meraklı değildi. Küçük

gruplarında kimsenin gözüne çarpmamaktan memnundu.

Suna ise grubun tek kız üyesi ve dolayısıyla sözü de en çok geçenydi. Onun sözünden pek çıkılmazdı ve çoğu zaman bu onları birçok beladan kurtarırdı. Suna orta boylu, ince yapılı, siyah gözlü, siyah saçlıydı ve saçlarını hep kısa kestirirdi. Bu nedenle dördünü beraber görenler ilk bakışta içlerinden birinin kız olduğunu fark edemezdi.

Kemal başı önünde arkadaşlarının çene çalmakta oldukları durağa doğru gitti. “Günaydın millet,” diyerek yanlarına sokuldu. Üçü farklı farklı seslerle “Günaydın,” diye karşılık verdiler. Kemal, Cemal’le göz göze geldi ve uykulu bakışlarında anlaştılar. İki de doğru dürüst çalışmamışlardı. Bu demek oluyordu ki en büyük yardımcıları yine Sami olacaktı.

Sami deli gibi çalışır, çalıştıklarının hiçbirini de unutmazdı. Nice sınavda bu dörtlüyü kurtaran o olmuştu. Suna da çok akıllıydı ve hırsla çalışırdı, fakat onun takıldığı yerler de oluyordu. Sami ise hiçbir yerde takılmıyordu. Bilgiyi emen bir sünger, müthiş bir mantık yürütücüydü.

“Nasıl? İyi uyudunuz mu?” diye sordu Kemal çenesinin bile kıpırdamaya itiraz ettiğini görerek. Acaba arkadaşları da onun kadar stresli miydi?

Cemal şöyle bir gerinip, “Hiç bu kadar rahat uyduğumu hatırlamıyorum,” dedi. “Sanırım bahar insanın uykusunu getiriyor,” diye ekledi, annesinin her sabah zorla sıktırdığı kravatını gevşeterek.

Sami ise gözlerini ovarak, “Annemler bir çocuk saat on birden daha geç saatte uyursa başına kötü şeyler gelir derler,” dedi safça. Kemal ve Cemal biraz acıyarak ona baktılar ve gözlerini yuvarlayıp Suna’ya döndüler. Onun da hâlâ üzerinde hafif bir mahmurluk vardı.

“Sen pek uyuyamadın herhalde. Gözünden uyku akıyor resmen. Sınav stresi mi çekiyorsun?” diye sordu Suna, Kemal’i şöyle bir inceleyip. Kemal omuz

silmekle yetindi. Cemal, Kemal'in başının arkasına bir tokat atıp Suna'nın sesini sinir edici bir tonla taklit ederek, "Sınav stresi mi çekiyorsun Kemal?" diye sordu. Taklidine saçını geriye atıyormuş taklidi yapıp kırıtarak eklemeler yapması Sami'nin kahkahadan bükülmesine neden olurken Suna hırsıyla dönüp Cemal'e baktı. "Yemek tuzunun kimyasal formülünü söylese," dedi birden bire Cemal'i küçük düşürmeye çalışıyormuş gibi. Sami tam atlayacakken Suna elini sert bir şekilde uzatıp onu susturarak Sami'yi patlamaya hazır, küçük, hızla kızarmakta olan bir bombaya dönüştürdü.

Kemal beynini formülü hatırlamak için kurcalarken Cemal'in tembel sesi, "Niye söyleyeyim? Biliyorsan sen söyle," dedi gıcık bir sesle. Suna ona ters bir bakış attıktan sonra, "Çalışmadın yine, değil mi?" diye sordu biraz önceki hareketin intikamını almış olduğunu düşünerek. Cemal omuz silktikten sonra hâlâ Suna'nın sorusunun cevabını verememenin sıkıntısıyla kaynamakta olan Sami'nin sırtına bir şaplak atıp onu birkaç adım öne yollayarak, "Ben okula girerken yanında garanti belgesini de verdiler," dedi sırtarak. Suna kaşlarını çatmış tam bir şey diyecekken Sami'nin isyan eden sesinin "Sodyum klorür. NaCl diye yazılır," dediğini duydular. Sami çok şişirildikten sonra havası bırakılmış balonlar gibi gevşerken hepsi ona garip garip baktılar.

Sonunda servisleri geldi ve sallana sallana giden araçtan arada bir başlarını dışarı çıkarıp uykularının açılmasına gayret ederek okullarına ulaştılar. Yazılıları hemen ilk saatteydi. Poflayarak sınıfa girdiklerinde bir uğultu dalgası kulaklarını okşadı. Her zamanki son dakika tekrarları ve gevezelikler vardı. Günaydınlar, el şakaları ve bir-iki sabah boğuşması eşliğinde sıralarına geçtiler. Cemal pencere kenarına geçip çantasını duvara çarptıktan sonra ellerini başının arkasına koyup gözlerini kapattı. Kemal onun yanına oturup çantasını indirirken önlerinde oturan Sami ve Suna, hummalı bir çalışma içine girmişlerdi bile.

Cemal onları acıyan bir bakışla bir süre süzdükten sonra Sami'nin omzuna bir yumruk patlatıp “Kağıdını aç!” dedi çok normal bir şey emredermiş gibi. Sami omzunu okşayıp ona ters bir bakış attıktan sonra Suna ile son dakika tekrarına geri döndü.

Öğretmenleri sınıfa girip, “Günaydın!” diye seslendikten sonra hiç vakit kaybetmeden kağıtları dağıttı, bir yandan da kopya çekmenin vahim sonuçlar doğuracağını tehdit dolu bir sesle söyledi. Sorular kolaydı kolay olmasına da, Kemal'in aklına gece okuduğu kitaptaki karakterler geliyordu sürekli. Güç bela sınavı atlattı ve mutlulukla gördü ki sınav sırasında uykusu gelmemişti. Bundan sonra da pek gelmeyecekti.

İki yıl süren psikiyatrik uğraşlardan sonra ailesi de durumu kabullendi: Kemal ilaç desteği olmaksızın günde en çok iki saat uyuyabiliyordu. İlk anlarda Kemal bunun ona aklını kaçtıracığını sanmıştı ama hiç de öyle olmamıştı. Aksine; üzerinden bir çeşit ağır yük kaldırılmış gibi kendini daha zinde ve güçlü hissetmeye başlamıştı. Tek sıkıntısı beyninin uzun süre uyanık kalmaya bağlı olarak ona halüsinasyonlar göstermesiydi. Bunlar öyle çok acayip şeyler olmasalar da Kemal için bazen hayatı zorlaştırabiliyorlardı. Örneğin anne babası sürekli evden ayrılırken anahtarlarını almasını tembih etmek zorundalardı, çünkü Kemal koridordan geçerken anahtarını komodinin üstüne bıraktığını sanıyordu. Sabahları da oradan geçerken anahtarını orada görüyor, elini uzatıp anahtarı aldığını hayal edip cebine hiçbir şey koymadan gidiyordu. Bu durumu fark etmeleri bir hafta almış ve Kemal'in ailesi dışarıdayken eve giremediği için tuvalete gidemediği korkunç ve utanç dolu bir akşamüstüne mal olmuştu.

Arkadaşlarıysa onunla bir an bile olsa ne dalga geçmişler, ne de durumundan çekinip ondan uzaklaşmışlardı. Aksine sürekli ona destek olmuşlardı. Kemal arkadaşlarını en çok bu özelliklerinden dolayı seviyordu; asla onu yarı yolda

bırakmazlar, hep yanında dururlardı. Uyuyamama durumunun sırf kötü yönleri de yoktu. Onca boş zamanı olduğundan artık kitap okumaya başlamış, üstelik kitap okumayı çok sevişti. Kötü bir durumun iyiye de gidebileceği nadir olaylardandı.

Kemal lise sıralarını da aynı arkadaşlarıyla paylaştı. Durumunda da bir düzelme olmamış, hatta daha kötüye giderek art arda günlerce uyuyamadığından ilaç kullanmak iyice zorunlu hale gelmişti. Bu, hap olduğu zaman pek canını sıkıyordu ama baş ağrıları ve halüsinasyonlar çok artarsa iğneyle müdahale edilmesi gerekiyordu ve Kemal iğneyi dünyada en çok nefret ettiği şeyler listesinin ilk üçüne alabilirdi.

Kemal üniversiteye gitmeyi çok istemişti ama önünde büyük bir engel vardı: Tembelliği. Bir türlü çalışmaya kendini adayamıyordu. Okuduğu ders kitapları değil, romanlar kalıyordu hep aklında. Arkadaşlarıyla ayrılmak zorunda kalması en acı zamanlarından biri olmuştu onun için. Onlar, Kemal'in akıl sağlığının ve mutluluğunun çok büyük bir kısmını oluşturuyorlardı. Hepsini farklı yerlere dağıldılar. Suna'nın gözyaşlarına boğulduğu ve, "Kız mısın sen?" diye dalga geçtikleri mezuniyet gününde Kemal de ağlamanın eşiğine en az Suna kadar yaklaşmıştı. Ama Kemal'in acıları öyle çabuk tükenecek türden değildi.

Kendini tam bir salak gibi hissediyordu, çünkü herkes gitmiş, o geride kalmıştı. Üzüntüsü büyüktü ve anlatmak istemiyor, kimsenin de anlayacağını sanmıyordu. İsyan etmek istiyor ama sesinin çabuk kısılacağını biliyordu. O da görebildiği en iyi çözüm yoluna başvurdu. Uyuyamama sorununu avantajına kullanmak istedi. Neden geceleri çalışabileceği bir işi olmasını?

Güvenlik görevlisi olmak için sertifika alacağı bir kursa gitmeye başladı. Başlarda hiç de hoşuna gitmemişti, çünkü bu hali kendini ilerde hayal ettiği gibi değildi. Ancak sonradan bu işin çok hoşuna giden ve kendine yararlı yönlerini görmeye başladı. Bir defa uyuyamama durumu problem değil, avantaj olmuştu.

İkincisi ise rahat rahat kitaplarına gömülebileceği sessiz ve sakin bir işti bu.

Büyük bir şirkette geceleri güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Geceleri görevleri başında uyuyan bazı yıllanmışlara göre bu genç fazlaca idealistti. Onlar da işlerine düşkünlüler ama uyku da pek tatlıydı. Hem zaten nice teknolojik aletler vardı. Biri kapıdan girmeye çalışırsa tüm şehri ayağa kaldıracak alarm sistemleri, her bir santimetrekareyi gözetleyen kameralar vardı. Hatta arada bir kendilerinin lazım olup olmadığını birbirlerine sorup eğlenirlerdi. Çoğunun aralarındaki en sık yapılan espri de bu işi eşlerinden kaçmak için seçtikleri yolunda olandı yoksa onlara ihtiyaç duyulduğundan değildi.

İş arkadaşları ve özellikle ailesinin Kemal’de beğenmedikleri tek bir şey vardı: Kemal’in evlilik lafını duyunca köşe bucak kaçması. Herkes başına çöpçatan kesilmiş, illaki onu evlendirme taraftarıydı. Ailesi, Kemal’in evlenme yaşının geldiğine inanıyordu ve bu yönde epey baskı yapmaya başlamışlardı. Babası torun sevmenin ne güzel olduğunu ima edip duruyor, annesi de komşuların kızları hakkında bitmek bilmez bilgi ve yorumlarını aktarıyordu. Fakat Kemal bir türlü kimseyi beğenememişti. Birinin dedikoduculuğu mahalleye nam salmıştı. Biri kendini dünyanın en güzeli sanıyor, Kemal’i yanına yakıştıramıyordu. Biri onunla hiç konuşmuyor, onu ne zaman görse köşe bucak saklanıyordu. Bir başkası Kemal’i “sadece arkadaş” olarak gördüğü hakkında gereğinden fazla ısrarla bahsetmişti. Bir başkası Kemal’in yaptığı işi beğenmiyor, ayağına gelecek doktorları, avukatları, bilmem neleri bekliyordu. Kemal bunları dert etmiyordu. Nasıl olsa daha gençti. Ona uygun birisi mutlaka vardı. Hiç değilse arkadaşlarının onunla eğlenmesini sağlayan, onun da kendini kandırmak için uydurduğu bahane buydu.

Bir gün annesinin uzun yorum bombardımanının ve babasının torunlarını nerelere gezmeye götüreceği hayallerini yüksek sesle kurmasının ardından canı sıkılan Kemal kendini dışarı attı. Şöyle bir etrafta dolaşıp açılmalıydı. Yanına bir de kitap aldı ki yorulduğunda bir yere oturup okuyabilirdi. Epey dolaştıktan sonra bol ağaçlı bir parka geldi ve henüz piknikçi aileler ve liseli ergenler tarafından işgal edilmemiş bir ağacın gölgesine uzanıp kitabına kaldığı yerden devam etti.

Öyle dalmıştı ki havanın karardığını bile fark etmemişti. Yazıları okuması iyice zorlaşınca kafasını kaldırıp etrafına bakındı ve kimselerin ortalıkta olmadığını gördü. Artık eve dönmesi gerektiğini düşünerek kalkıp üzerini şöyle bir silkeledi. Hava gerçekten de epey kararmıştı. Yıldızlar donuk donuk parlıyorlardı. Kitabı koltuk altında, parktan çıkmak üzereyken yan tarafındaki çalılarla kapanmış bir kamelyanın oradan gelen itişme sesleri duydu. Biri, “Ne yapıyorsunuz? Kimsiniz siz?” diye korku içinde sesleniyordu, fakat onu korkutanlar konuşmadan sadece gülüşüyorlardı. Kemal ne olduğunu görmek için başını sesin geldiği, daha تنها olan yere uzattı. Görünmediğinden de iyice emin olduktan sonra olanları gözlemeye başladı. İki adam, bir başka adamı iterek bir ağaca yapıştırdılar. Belli ki iki hırsız adamı gasp ediyorlardı. Bu durum büyük şehirlerde görülmemiş bir şey değildi. Kemal çıkıp adamları uyarmaya yaptıklarının yanlış olduğunu anlatmaya karar vermişti. Fakat içinden bir şey ona gitmemesini söylüyordu.

Sonra adam ağaca çarpıp yere düştü. Bu da diğer ikisini daha çok güldürdü. Karanlıkta sadece birer gölge gibiydiler. Kemal ne iki zorbayı ne de diğer adamı tam olarak göremiyordu. Düşen adam ayağa kalktı ve zorbalardan daha zayıfça olana doğru saldırdı, fakat bu açıkça bir hataydı. Saldırdığı adam onu tuttuğu gibi yere attı.

Bunu öyle kolaylıkla yaptı ki sanki bir adamı değil de boş bir çuvalı alıp yere vurmuştu. Kemal bunu görünce olduğu yerden kıpırdamadığına memnun oldu. Bu iki pislik biraz sonra adamın cüzdanını alır giderlerdi ondan sonra adam da kredi kartlarını iptal ettirip kullanım yerlerini takip ettirerek iki salağı tutuklatabilirdi.

Ama daha sonra gaspçılardan biri çok garip bir şey yaptı. Yere vurduğu adamın üzerine eğilip kulağına doğru konuşmaya başladı, ya da en azından Kemal karanlıkta böyle sandı. Neden böyle bir şey yapsındı ki? Hem yerdeki de tüm nefesiyle haykırmaya başlamıştı. Eli ayağı öyle bir titriyordu ki sanki buzdolabına elbisesiz tıklmıştı. Ayaktaki ise gülüyor ve ellerini ovuyordu. Biraz sonra o da eğildi adamın diğer kulağına konuşmaya başladı. Bu adamlar yerdekinin ancak kulağına konuşuyorlardır diye düşündü Kemal. Yoksa başka ne yapacaklardı? Ama bu düşünce bir o kadar da saçmaydı. Kemal'in aklına bir şeyler geliyordu fakat bu saçma düşünceleri okuduğu kitaplara ve izlediği filmlere bağladı. Bir kaç dakika sonra adam artık bağırmaı kesmiş yerde sakince yatıyordu.

İki zorba ayağa kalktılar. Biri diğerine sessizce bir şey anlattı o da gitti ve çalıların arasından bir torba getirdi. Torbayı eline alan, içinden kalın ve uzun bir ip çıkardı ve düğüm atmaya başladı. Biraz sonra attığı düğümler idam için kullanılan büyük ilmekli iplere benzemişti. İpi yapan diğerine yine bir şeyler söyledi ve o da yerde yatan adamı omzuna atıp ağaca tırmandı. Öyle rahat hareket ediyordu ki sanki omzundaki bir insan değil de pamuk yığınıydı.

Yerdeki onun bir dala oturmasını izledi ve elindeki düğümlü ipi ona attı. Yukarıdaki ipi tutup omzundaki adamın boynuna geçirdi. Adamın ne yapacağını tahmin eden Kemal nefesini tuttu. Yukarıdaki boynundan ip geçirdiği gevşek vücudu daldan aşağı bırakıverdi. Adam da hiçbir boğulma belirtisi göstermeden öylece sallandı. Ardından yukarıdaki aşağıya atlayıp kedi gibi yavaşça yere indi. İpi ağacın gövdesine sıkıca bağladılar ve sonra güle eğlene uzaklaştılar.

Kemal biraz önce gördükleri karşısında donmuş kalmıştı. Uzandığı yerden kalkmak için hareket etmek istediğinde vücudunun buna sertçe itiraz ettiğini gördü. Olanları izlerken kendini sıkıntıyla kasmış, şimdi bütün vücudu küçük iğnelerle deliniyormuş gibi hissediyordu. Derin derin birkaç defa nefes aldıktan sonra biraz bekledi ki hem adamlar iyice uzaklaşsın hem de şoktan kasılmış vücudu açılsın.

Ayağa kalkarken hafifçe inledi ve gözleri ileride korkunç bir şekilde hâlâ hafif hafif sallanan adama dikilmiş halde yürüdü. Biraz tiksinererek uzanıp adamı yere indirdi ve daha aydınlık bir yere getirdi. Bulduğu bir banka adamı yatırıp ilk yardım yapabilme umuduyla inceledi. Adamın yüzü çok solgundu. İpte kısa süre asılı kalmıştı fakat rengi hemen gitmişti. Kemal adamın nabzına bakmak için elini adamın boynuna koydu fakat eline garip bir sıvı bulaştı. Kemal bu sıvıyı tanıyordu. En zifiri karanlıkta bile bu kıvamda olabilecek, böyle çabuk kuruyup yapışkan hale gelebilecek ve dahası insanın boğazında bunca çok bulunan tek sıvı kandı.

Kemal zaten bir cesedin yanında olmanın getirdiği sıkıntıyla kasları demir gibi olmuş haldeydi ve bu durum onun rahatlamasına hiç katkıda bulunmadı. Demek diğer ikisi adamı asmadan önce bir de boğazını kesmişler, sonra da çok soğukkanlı bir şekilde güle eğlene gitmişlerdi. Kemal, kusma refleksi onu zorlarken paldır küldür cesetten uzaklaşmaya çalışmakta, bir yandan da cebinden telefonunu çıkarıp polisi aramaya uğraşmaktaydı. Önce düşündüğü ambulans çağırmaktı ama zavalıcılık için epey geçti. Polise tam olarak bulunduğu yeri tarif ettikten sonra telefonu kapatıp adama döndü. Fakat bir terslik vardı.

Madem boğazı kesilmişti, nasıl oluyordu da adamın boğazında kesik yoktu? Hem Kemal adamların elinde ne bir bıçak görmüştü ne de boğazlama hareketi... Zaten kalkmış midesi iyice bulanmıştı ama merakına yenik düşüp adamın boynunu yana doğru çevirince iki muntazam delik gördü. Ne büyük ne de derindiler, ancak adamın şah damarını delip geçecek kadar derin görünüyordular. Kemal diğer tarafta

da aynı deliklerden olduğunu gördü. Bu iki katil adamın boğazına ne yapmışlardı böyle? Kemal şöyle bir baktı ve bunların şiş deliklerine benzediğini gördü. Aklına biraz önce gelen ve saçma diye uzaklaştırdığı düşünce bu defa daha güçlü bir şekilde hücum etti. Ama olamazdı.

Tam bu sırada polis sirenlerini duymaya başladı. Cesetten biraz uzaklaştı ki zaten büyük ihtimalle epey bozduğu suç mahallini daha da kirletmesin. Bir kaç polis gelip Kemal’le konuştular. Sonra bir ambulansı gelip cesedi götürmesi için çağırdılar. Ambulans gelene kadar beklediler bu arada Kemal’e ardı ardına sorular sordular. Soruları suçlayıcı olmaktan çok sıkıntılı ve bıkkın bir ruh halini anlatıyordu, sanki bu durumlarla hep karşılaşıyorlarmış gibi.

Ambulans geldikten sonra polisler Kemal’i de alıp merkeze gittiler. Kemal polis aracının arka koltuğunda otururken nasıl bir halt yediğini anlamış, şimdi o itişmeyi duyar duymaz uzaklaşmadığı için pişman olmuştu. Onu bir odaya aldılar ve beklemesini, biraz sonra komiserin gelip kendisiyle konuşacağını söylediler. Kemal beklerken bir bardak da su getirdiler.

Biraz sonra içeri genç bir adam girdi. Uzun boylu ve siyah saçlıydı. Çıkık elmacık kemikleri ve düz siyah saçları vardı. Mavi gözlerinden ışık saçılıyordu sanki. Kemal’e bakıp, “Eee Kemal, nasılsın bakalım?” deyince Kemal o akşamki şoklarından bir başkasını yaşadı. Bu Cemal’di. Can arkadaşı, yıllarını paylaştığı en büyük dostu, işte, karşısındaydı. Hasretle sarıldılar. Ayrılıp ayrılıp bir daha sarıldılar. Sonra oturup konuşmaya başladılar.

Kemal, “Komiser olduğunu bilmiyordum. Buraya geldiğinde insan bir haber verir. Öyle uzun süre görüşmedik ki,” dedi biraz gücünmüş bir sesle. Cemal’in de gözlerinin içi gülüyor ve “Kusura bakma,” diyordu. “Sana haber verecektim ama biliyorsun, halkın derdi hiç bitmiyor. Soyguncusu, kapkaççısı,” Sonra gözleri karararak Kemal’e baktı “Katili,” diye bitirdi. Kemal’in de bakışları karardı. İki

arkadaş yine birbirlerini çok iyi anlıyorlardı.

Kemal gördüklerini en ufak ayrıntısına kadar Cemal'e anlattı. Cemal düşünceli bir şekilde ona bakıp, "Anlatsana, böyle sıradışı bir cinayet karşısında sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Kemal de, "Bilmiyorum. Galiba bir grup sapığın işi," dedi fikrinin sorulmasına şaşırarak. Cemal'in bakışları daha da karardı. Sonra başını birden kaldırıp, "Bak Kemal bu olayı unutmalısın," dedi. "Bu olayı sen hiç görmedin tamam mı? Kimseyle olay hakkında konuşma. Kayıtlardan da senin görgü tanıklığını sileceğim. Sonra bir araya gelir konuşuruz," dedi. Sonra bakışları biraz daha yumuşayarak, "Nasıl olsa artık birbirimizi bulduk. Bu arada evden çok fazla ayrılamamaya bakarsan sevinirim," dedi uyarın bir tonla. Kısa süren gizemli muhabbetlerin ardından Kemal'i evine bir araçla yolladı.

Evine ulaşınca annesi ve babası merak içinde oğullarına sarıldılar. Çok korkmuşlardı. Kemal eve haber vermeden kolay kolay bu kadar gecikmezdi. Cep telefonunun şarjı da bittiğinden ulaşamamışlardı, bu da Kemal'in bir başka halüsinasyonuydu.

Kemal, Cemal'e verdiği sözü tutup ailesine hiç bir şey anlatmadı. Birkaç arkadaşına fazlaca takıldığını uydurdu ki pek de yalan değildi. Cemal'i bulmuştu sonunda. Ailesi bu güzel haberi duyunca çok sevindiler ve hemen Kemal'in geç kalıp kalmadığı konusunu unuttular.

Kemal'in uykusuz günleri ve kitap okumaları devam etti. İşine gitti, geldi. Hayatındaki tek değişiklik biraz fazlaca sessizleşmesiydi, o kadar. Bundan başka sıra dışı bir cinayete tanık olduğuna dair hiç bir belirti vermedi.

Kemal artık gördükleri hakkında konuşacak birini istiyordu ki Cemal bir akşamüstü çıkageldi. "Hadi seni bize götürüyorum," dedi itiraz kabul etmez bir tavırla. Kemal "biz" lafına pek anlam veremedi ama yine de gitti. Yolda Cemal haylazlık peşindeki çocuklar gibi gizemli konuşuyordu. Kemal buna pek anlam

veremedi ve merakla arkadaşına yine üstü örtülü cevaplar aldığı sorular sordu.

Kemal ikide bir lafı gördüğü olaya getiriyor, anlatıp içindeki zehirden kurtulmak istiyordu ama Cemal konuyu çabuk kapatmak ister gibiydi. Kemal de daha fazla ısrar etmedi ve sonunda güzel bir evin karşısında durdular. Kapıya geldiklerinde Cemal'in haylaz tavırları iyice artmıştı. Ellerini ovuşturuyor ve sebepsiz bir şekilde ağzı kulaklarında neredeyse seken adımlarla Kemal'in önünde yürüyordu.

Eve girdiklerinde mutfaktan gelen güzel kokulara kapıldılar. Cemal, Kemal'e onu takip etmesini işaret etti ve mutfak kapısını büyük bir hazine odasının kapısını açar gibi savurup açtı.

Cemal'in haylazlığının sebebi orada dikilmekteydi. Suna, eli belinde, bir ocağın başında yemek karıştırıp duruyordu. Onu görünce, "Kemal!" diye bir çığlık atıp koştu, sarıldılar. Ne de çok özlemişlerdi birbirlerini. Kemal sitemkar bir şekilde, "İnsan hiç haber vermez mi? Hani biz en iyi arkadaşlardık?" dedi. Cemal anlayan bakışlarla, "Kusura bakma," dedi. "Ama biz de aceleye getirdik zaten. Ailelerimiz izin vermiyordu."

"Daha doğrusu benimkiler," diye araya girdi Suna. Kemal meraklı meraklı dönüp ona bakınca "Polis olduğundan," dedi. "Bin türlü bela var başında yarın bir gün manyağın biri çıkar öldürür, çoluk çocuğunla ortalıkta kalırsın dediler. Ben de evden ayrıldım. Hemen evlendik. Sonradan anlayış gösterdiler ama hâlâ birazcık kırgınlar," dedi. "Torunlarını dört gözle bekliyorlar," diye Cemal atılırken Suna onun omzuna hafifçe vurup dudaklarını büzdü. Torun lafı Kemal'e babasını hatırlatıp, "Yahu babam da annem de tutturdu bana evlen diye, hayret bir şey," diye yakındı. Cemal'le Suna kahkahalarla güldüler. Bu ortamı öyle özlemişlerdi ki. Ama bir eksikleri vardı.

Yemeğe oturduklarında Kemal, "Sami'yi gördünüz mü hiç?" diye sordu.

Cemal, “Sanırım o Ankara’da,” dedi. “Son haber aldığımda bir siyasi partinin genel başkan yardımcısıydı,” diye ekledi. Bunu duyan Kemal küçük dilini yutuyordu. Sami gibi biri, öyle mi!? Tamam, Sami çok zekiydi falan ama insan ilişkilerinin gelişmişliği eski küçük gruplarıyla sınırlıydı. İnsanlar değişiyordu demek ki.

“Ayrıca yakında yapılacak seçimlerde epey iddialılar,” diye devam etti Cemal. Tam bu sırada dışarıda bir tıkırtı duyuldu. Sanki pencerenin önünden bir şey geçerken yavaşça cama sürtünmüştü. Kemal’le Cemal durup bakiştılar. Suna ikisine bakıp, “Artık kediler bu kadar korkutuyor mu sizi?” diye güldü. Diğer ikisi de gülmeye çalıştılar ama akıllarına kedilerin ne zamandan beri palto giydiğı sorusu takılmıştı.

Yemekten kalkıp oturma odasına geçtiler. Suna nereden geldiğı bilinmez bir huzursuzlukla, “Ben size bir kahve yapayım hem bensiz biraz laflarsınız. Herhalde konuşacak bir dolu şey vardır,” diyerek mutfağı gitti. O daha gider gitmez Cemal “Aklındakini biliyorum Kemal,” dedi. “Şimdi dur ve beni dinle. Seninle çok ciddi bir konuda konuşmam gerekiyor. Şu odaya iyice bak,” dedi. “Dikkatini ilk çeken şeyi bana söyle.” Kemal dilini tuttu ve arkadaşının dediğini yaptı.

Oda sade ama hoş düzenlenmişti. Ortada camdan bir masa, ikisinin çapraz oturdukları yumuşak, bordo renkli oturma grubunun koltukları ve üçlü kanepeler, koyu yeşil ve krem desenlerle dolu kocaman halı, hepsinin aynı açıda dönük durdukları geniş ekran televizyon... Birçok güzel eşyanın yanı sıra Cemal’in yanındaki sehpanın üstünde duran tabancası ve telsizi de odaya bir başka hava katıyordu. Sonra gözleri duvarlara takıldı. Garipti. Duvarda Kur’an asılıydı. Ama garip olan, Kur’an’ın duvarda asılı olması değil, duvarda birçok Kur’an’ın asılı olmasıydı. Her duvarda en az üç tane vardı. Kemal, “Birçok Kur’an,” diye mırıldandı. “Ama niye?” diye merakla Cemal’e döndü. Cemal arkadaşının meraklı bakışlarını gözledi. Acaba her şeyi anlatabilir miydi?

Sonra, *yarım bilmesindense her şeyi bilsin*, diye düşündü ve çok uzun bir hikayesi olan birinin lafa nereden başlayacağını bilemeyen haliyle bir iki şey geveledi. Kemal, “Cemal, bana her şeyi tam olarak anlat lütfen. Arkadaşlığımızın bu kadar mı hatırı yok?” dedi. Boyun eğen Cemal en iyisi en saçma soruyu en başta sormak diye düşündü ve öyle de yaptı.

“Vampirlere inanır mısın?”

Kemal yarı gülerек başını iki yana salladı ve bir şey demek için ağzını açacak oldu ama Cemal eliyle onu susturdu. “Bak,” diye devam etti. “İster inan ister inanma, ama vampirler gerçek. Aramızda dolaşıyorlar. Tabii geceleri. Bugüne kadar emin ol akşamları şu şehirde bir milyon insan sokaktaysa bin tanesi vampirdir.”

“Ama,” diye başladı Kemal inanmayan ve epey alay dolu bir sesle fakat Cemal “Bitireyim sonra sorarsın.” deyip devam etti.

“Geçenlerde gördüğün olay, sıradan bir vampir olayıydı. İki aç vampirle karşı karşıyaydın ve oradan onlar seni görmeden uzaklaşmış olman inan bana şükretmen gereken bir şey. Seni tatlı niyetine götürebilirlerdi,” dedi hafifçe endişeli bir sesle. “Şu an burada yaşanan ölümlerin yarısından fazlası vampirler yüzünden oluyor. Hepsini örtbas ediyoruz ama genelde kendileri yaptıklarını temizlerler. Trafik kazalarının çok arttığı dönemleri hatırlıyor musun? Daha çocuktuk. Alkollü araç kullananlara ne çok kızardık. Bir sürü kampanya yapılmıştı, trafik canavarı diye bir şey bile çıkarılmıştı. Aslında alkollü araç kullanmanın sonucu yaşanan ölümler bize anlatılanlardan az miktardaymış, biliyor musun? Aslında vampirler öldürdükleri insanları arabalarına bindiriyorlar, gaz pedalına bir taş koyuyorlar, gerisini biliyorsun.” Cemal’in sesi gergindi.

Birden öfkelenerek “Bense hiçbir şey yapamıyorum.” dedi. “Arada kurallar var. Onlardan birini tutukladığım zaman hemen başlarındaki herif bana suçluyu iade etmemi, cezasını kendilerinin vereceğini söyleyen bir elçi yolluyor. O kadar

saygılılar ki,” diye ekledi sinirle gülerek. “Benimle konuşurlarken yüzüme çok az bakıyorlar. Başları önde, suçluyu götürmek için geldiklerini söylüyorlar. Yalnızca hükümdarlarının adını söylerken biraz güçlü konuşuyorlar ve yüzüme bakıyorlar. Sonra başlarını hemen indiriyorlar. O vampiri onlara teslim ediyorum. Bir daha da dışarıda ona rastlamıyorum.”

Kemal alayla, “Vampirler,” dedi. “Hem de hükümdarları ve yasaları var öyle mi? Başlarındaki kimmiş peki? Drakula mı?” Cemal onun pek ağır alay dolu sesine aldırmandan gülerek, “Evet, aynı şeyleri ben de düşündüm. Tahmin edersin, aynı espriyi yaptım. Fakat beni hükümdarlarıyla görüştürmeye götürdüler. Dışarıda bir yerde çok kısa bir görüşme oldu. Vampirlerin hükümdarı deyince çok önemli bir şey bekledim sanırım, çünkü karşıma gelen adam yalnızca benden biraz daha uzun boylu, ince, sağlıklı görünen -tabii bir ölünün sağlıklı görünmesini sen düşün artık- genç, normal bir adamdı. Galiba ben kırmızı gözlü, kanatlı, pençeli bir yaratık bekliyordum. Benimle gayet normal bir sesle konuştu. Çok saygılı ve ayrıca mükemmel bir Türkçeyle.”

“Neyse etrafta bir sürü koruması vardı. Kısaca bana komiser olmamdaki tebriklerini sundu. Sonra bana insanlar ve vampirler arasındaki barışı korumanın yolunun vampirlerin gizlenmesi olduğunu söyledi ve bana bir zarf uzattı. Burada vampirlerin başlıca kuralları yazıyordu. Kendi alanlarının nereler olduğunu belirten bir harita ve buralara girebilecek bir insana neler olacağı konusunda bana çok kısa ve net bilgiler verdi. Sanırım sen de nereler olduğunu tahmin edersin,” dedi karanlık bir sesle.

“Sonra gitmesi gerektiğini, benimle tanıştığına memnun olduğunu, bundan sonra birbirimizi yalnızca nezaketen ziyaret etmemizi temenni ettiğini söyledi. Ve gitti. Çok garipti. Günlerce uyuyamadım. Uykusuzluk kötüymüş. Şimdi senin yerinde olmak nasıl bir şey anlıyorum,” dedi.

Dostunun ciddi ciddi bu konuyu anlatmasını dinleyen Kemal ne diyeceğini bilemez halde Cemal'in yüzüne bakakaldı. Şakaydı bunlar herhalde. Tabii ki mutlaka şakaydı. Arkadaşı yıllar sonra ona şakalar yapıyordu. Evet, çok komikti de, neden içinden hiç gülmek gelmiyordu? Neden Cemal'in yüzü bunca asıktı? Hem madem bu bir şakaydı, şimdiye kadar bitmeliydi. Ayağa kalktı. Sonra neden ayağa kalktığını anlamayarak geri yerine oturdu. Cemal'in yüzünde bir gülümseme hiç değilse dudaklarında bir seğirme aradı ama boşuna. Arkadaşı halden anlar bir ifadeyle onun yüzüne bakmakla yetindi. Kemal'den "Yuh artık!" diye bir nida yükseldi. Cemal de "Evet, hem de nasıl yuh değil mi? Bunca zaman... Hep aramızdalarmış."

Kemal, "Peki ya Suna biliyor mu?" diye sordu. Cemal evet anlamında başını sallarken, "Bizi bunun için yalnız bıraktı. Sana anlatayım diye. Ne kadar sarsılacağını tahmin ediyordu. Sana anlatmam konusunda çok baskı yaptı. Madem öyle bir şey görmüş, bilmeye de hakkı var dedi bana," dedi. Bu arada Suna da içeri girdi. Kemal'in yüzüne şöyle bir bakıp, "Evet, anlatmış, yüzünden belli oluyor. Hatta biraz da onlara benzemişsin. Çok solgunsun," dedi. Gergin gergin güldüler.

Gece boyunca başka şeylerden konuşmaya çalışsalar da olmadı. Konu dönüp dolaşıp ille de vampirlere geliyordu. Kemal de konunun değişmesine pek yardımcı olmuyordu. Sonunda gitme vakti geldi. Kalması için çok ısrar etseler de, Kemal lafından dönmeyince Cemal, "Gel bakalım Kemal," dedi. "Seni eve bırakayım. Herhalde itirazın olmaz, değil mi?" diye acı acı gülümseyerek ekledi. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmadılar. Kemal her köşe başına, her geçen insana ters ters bakıyordu.

Eve ulaştıktan sonra Kemal, hayatın ne kadar boş olduğu yönünde çok farklı düşüncelerle sabahladı. Uyuyamamaktan hiç bu kadar çok rahatsız olmamıştı. Odasının pencerelerini kapattırmak istiyordu. Hatta artık bir odası bile olsun istemiyordu. Küçük bir çocuk gibi annesi ve babasıyla birlikte yatmak istiyordu. Ama uyuyamayacağı için bunun da yararı olmazdı. Bu nedenle başvurmaktan nefret ettiği yöntemle bir kez daha yöneldi: Uyku hapları. Bugüne kadar sadece çok önemli günlerden önce veya büyük şoklardan sonraki geceler uyku haptı alır ve uyurdu. Şimdi yine buna ihtiyacı olduğu su götürmez bir gerçektir.

Hemen odasına kapandı ve haplarını alıp uyudu. Bu haplardan nefret ediyordu ama doktoru bu hapları ona mecbur kılmıştı. Hiç değilse bu tür büyük şoklarda almalıydı yoksa aklını kaçırabilirdi.

On iki saatlik bir uykunun ardından yarı sersemlemiş halde, öğleden sonra üçte uyandı. Gün ışığını kaçırmamayı kafaya koymuştu. Çıkıp saat altıya kadar dolaştıktan sonra acele acele evine döndü. İşten aldığı birkaç günlük izin de bitiyordu. İşte, yarın gece yine gitmek zorundaydı. Ama ya o yola çıkınca onlardan biri ona saldırırsa? Bu düşünce onu çok korkutuyordu. Acaba işi mi bıraksaydı? Ama bu iş bulma güçlüğünde böyle bir iş bulmuşken tepmek olmazdı. Hem işini, iş arkadaşlarını çok seviyordu.

Sonunda karar verdi, ne olursa olsun. Paranoyak olmanın yeri yoktu. Bunca zaman saldırmamışlar şimdi mi saldıracaklardı? Hem burası büyük bir şehirdi. Saldıracak bir o mu kalmıştı? Bu cesaret verici düşüncelerle yola çıktı ama her yoldan geçene bakıyor, üzerine atlayıverecekler diye düşünmekten kendini alamıyordu. Hele bir de bir adam saati sormak için önünde durunca korkudan gözü kararmış, düşüp bayılacağını sanmıştı. Ama sonunda sağ salim işine ulaşmış, silahını eline almış, tetikte bekliyordu. En ufak bir tıktırda havaya sıcıyor, “Kim var orada!?” diye sesleniyordu. Tabii daha sonra tüm bunların kendi kafasında olup

bittiğini görüyordu. Silahını elinden bıraktı ve masasına yaslandı. Yavaş yavaş çıldırdığını hissediyordu. Ama olamazdı. Cemal çıldırmamıştı, Suna çıldırmamıştı. Gayet mutlu ve sakindiler. Bunları düşünerek kendini sakinleştirdi. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Onların varlığını kabullenmeliydi. Kabullenmeli ve elinden geldiğince tedbirli olmalıydı, o kadar. Sonsuza kadar her karaltıyı vampir sanarak yerinden sıçrayarak yaşayamazdı.

Bir süre sonra olanları biraz biraz unutmaya başlamıştı. Artık o kadar korkmuyor, işine yine rahatça gidip geliyordu. Elbette eskiye göre biraz daha tedbirliydi. Artık karanlık yerlerden değil de, ışıklı, kalabalık yerlerden gidiyordu. Vampir konusunu ailesine açmamaya karar verdi. Ne de olsa evden pek çıktıkları yoktu. Hele akşam olunca erkenden yatarlardı. Boş yere onları korkutmak istemedi.

Günler ve geceler, Kemal'in bozuk psikolojisiyle artan halüsinasyonlarla ve buna bağlı olarak sayısını artırdığı ilaçlarla geçti. Bir gece yine işe giderken sokaklar pek kalabalık olmadığından başını kaldırıp yıldızları ve Ay'ı izleyerek yürüyordu ki yumuşak bir sesin, "Özür dilerim," dediğini duyup sıçradı. Karşısındaki 21-22 yaşlarında, çok güzel bir kızın kendisine seslendiğini fark etti. Kız, "Kusura bakmayın, korkutmak istememiştim," dedi ürkekçe. Erkekliğine yediremeyen Kemal, "Hayır, hayır sadece bir refleksti!" dedi birazcık da kabarıp güvenlik görevlisi kıyafetini ön plana çıkardı. "Buyurun hanımefendi," diye nazik bir şekilde kıza döndü. Kız hafifçe gülümseyerek, "Acaba buraları biliyor musunuz? Ben ilk defa geliyorum," dedi.

Kız 1.70 boylarında, ince yapıydı. Kemal'in dikkatini en çok çeken ve boya olduğundan emin olduğu, domates kırmızısı saçlarıydı. Koyu mavi, büyük gözleriyle ürkütücü bir uyum ve güzellik içindeydiler. Kemal dili tutularak, "Nereyi aramıştınız? Ben buraları iyi bilirim. Çok iyi bilirim. Buraları benden iyi bilen yoktur. Hatta..." diye devam edecekti ki heyecanla biraz abarttığının farkına vardı.

Kız yine hafifçe gülümseyerek bir sokağın adını sordu. *Amanın, bizim sokağı soruyor*, diye içinden geçirdi Kemal. “Elbette,” dedi heyecandan hafifçe titreyen bir sesle. Güçlükle yutkunup, “İsterseniz size oraya kadar eşlik edeyim,” dedi. Kız biraz şaşır m ş bir şekilde, “Aslında...” diye lafa başlam şt  ki Kemal kızın önüne düşmüştü bile.

Yan yana yürümeye başladılar. Kemal sokağa varmadan bir şeyler sormak istiyor ama aklına dönüp dolaşıp hep, “Erkek arkadaşınız var mı?” sorusu geliyordu. Daha ilk defa gördüğü birine pat diye bu soruyu sorarsa kız kesinlikle adımlarını hızlandırıp onu orada bırakır veya, “İmdat! Sapık!” diye bağıarak kaçardı. Sonunda kendine hakim olarak gülümsedi ve, “O sokakta kimi aradığınızı sorsam?” dedi yavaşça. Kız, Kemal’in gözlerinin içine bakarak, “Kimseyi,” dedi. Kemal bunun bir azarlama mı, yoksa bir espri mi olduğuna karar veremedi, onun için de hiçbir şey söylemedi. Kız yine başını önüne eğip “Yalnızca ev arıyorum. Bana o sokakta bir tane olduğunu söylediler. Dışarıdan şöyle bir bakacağım. Elbette insanları bu saatte rahatsız etmek doğru olmaz. Yarın tekrar gelirim,” dedi. Kızı yarın da görebileceğini duyan Kemal sevinçten göbek atacaktı neredeyse. Hele bir de kız oraya taşınırsa...

Sonunda sokağa geldiler. Kemal, “İşte burası,” dedi, “Eğer yardım edebileceğim başka bir şey varsa,” diye umutla söze başladı. Belki de kıza eve kadar da eşlik edebilirdi. Ama kız dönüp, “Hayır, çok teşekkürler. Buradan sonrasını hallederim. Sizi de işinizden alıkoydum. İyi geceler,” diyerek lafı birazcık da Kemal’in ağızına tıkayarak uzaklaştı.

Kemal hayal kırıklığına uğramış bir halde olduğu yerde bir süre kızın ardına bile dönmeden gidişini izledi. Sonra aklına adını bile sormadığı geldi. Sahi kızın adı neydi? Neyse, diye düşündü, yarın belki yine görürdü, o zaman sorabilirdi.

Böylece işine bir rüya aleminde yür yormuşçasına gitti. Saatler geçmek bilmedi. İ ten çık ca doğru eve geldi ve odasının penceresine yapışıp kızın gelmesini

bekledi. Oysa saat daha sabah dokuzdu. Kim bu saatte ev bakmaya gelirdi ki? Böyle sıkıntılı bir şekilde düşünerek uzandı. Kalktı, bir şeyler yemek istedi ama yiyemedi. Lokmaları midesine değil, sanki kalbine doluyordu. Su içmek istedi, çünkü yedikleri çok kuruydu. Ama su da içemedi. Sanki su fazlaca ıslaktı. Sonunda aklında binbir türlü düşünce, ama hepsi aynı kapıya çıkarak yatağına uzanıp bir kitap okumaya başladı. Böylece zaman nasıl geçiyor, anlamazdı. Arada bir kalkıp bir şeyler yemeye çalışıyordu fakat sonuç hep aynıydı. Her seferinde iç çekerek kitabının başına dönüyordu.

4

Saat akşam vakitlerine geliyordu. O gün tatildi. Genelde birkaç arkadaşıyla buluşurlar, halı sahaya maç yapmaya giderlerdi. Bugün için arkadaşlarına maça glemeyeceğini söylemişti, çünkü Cemal'e gidip vampirler hakkında biraz daha konuşmak istiyordu fakat vazgeçti. Onu beklemek istiyordu. Daha bir defa görmüş, bir kaç kelime konuşmuş olduğu kızı bir defa daha görebilmek için en eski dostlarını satıyordu. "Güneşin harika kızılığının göğü kana buladığı o güzel anlar," diye şairane duyguları kabarak iç geçiriyordu ki sokağa bakarken onu gördü. Yolda yürümüyor, adeta süzülüyordu. Onu gören Kemal yataktan nasıl atladı, nasıl bir şeyler giyip evden fırladı, hatırlamıyordu. Tek amacı ona yetişmek, hiç değilse bir iki kelime daha konuşmaktı.

Tam onların evinin önünden geçerken yola fırladı. "Ah merhaba! Bugün uğrayacağınızı sanmıyordum," diye yalan attı. Sanki gelişini dört gözle beklememiş havası yaratmaya, ilgisiz gibi davranmaya çalışıyordu fakat nefes nefese olması, yalanını biraz açığa çıkarıyordu. Kız da onun bu yalanını anlamış gibi küçümser bir şekilde gülümserken, "Merhaba! Evet, bir de evin içini dolaşayım istedim," dedi.

“Ya öyle mi! Çok iyi, çok iyi.” dedi Kemal de. Sesi kendi kulağına bile çok yapmacık geliyordu. Kıza adını sormak istiyordu ama bunun yerine kendi karnına bir bıçak sokup ikiye bölerdi, daha iyi. Sessizliği bozmak istiyor ama ne diyeceğini bilmeyerek aptal aptal kıza bakıyordu.

Sonunda kız bir şey hatırlamış gibi Kemal’e yaklaşarak elini uzattı ve, “Özür dilerim bana rehberlik ettiniz, o kadar konuştuk ama kendimi tanıtmadım. Adım Berna,” dedi. Uzatılan sıradan bir insanın değil de, bir meleğin eli gibi tutmaya korkan Kemal sonunda titreyerek kızın elini tuttu. “Ben de Kemal,” dedi biraz kekeleyerek. Sonra istemeye istemeye kızın elini bıraktı. Demek adı Berna’ydı. *Ne güzel bir isimmiş*, diye düşündü. Sonra kendini toplayıp, “Buyurun gidelim,” dedi büyük bir yüzsüzlük sergilemekte olduğunu fark etmeden.

Berna itiraz edecek gibi görünüyordu fakat Kemal yine çoktan yürümeye başlamıştı. Berna rahatsız bir şekilde çevresine göz attıktan sonra önden mutlu mesut yürüyen Kemal’e katıldı. Biraz yürüdükten sonra Berna durdu ve, “İşte burası,” dedi. Eve şöyle bir göz atan Kemal buranın yıllar önce meydana gelen korkunç ve açıklanamayan bir cinayet nedeniyle boşaltılan ve bir daha tutulmayan, herkesin uğursuz dediği ev olduğunu gördü. Emin olmayarak, “Burası mı?” diye Berna’ya sordu. Kız, Kemal’in gözlerinin içine bakarak, “Evet. Burası çok hoş bir yer gibi görünüyor,” dedi eve sevgiyle göz atarak. “Sahibiyle görüşebilir miyim acaba? Nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. “Tabii, şuradalar,” diyen Kemal önden yürüdü ve ev sahiplerinin oturduğu yere doğru gittiler.

Ev sahibi yaşlıca bir kadındı. Berna’ya ve Kemal’e biraz kuşkuyla bakarak evin anahtarını verdi. Yıllarca yapılan dedikodulara o da inanmıştı ve evin uğursuz olduğunu düşünmeye başlamıştı. Hemen satıp gidecekti. Bu da onun arayıp bulamadığı fırsattı. Anahtarı alan Berna ikinci kata çıkarak evin kapısını açtı. Fırsatı kaçırmayan Kemal de hemen arkasından eve daldı. Birlikte evli çiftler gibi evi

dolaşmaya başladılar, en azından Kemal böyle hissediyordu. Berna ona şurası nasıl, burası iyi mi diye soruyor fikri sorulduğu için memnun olan Kemal de mutlulukla elinden geldiğince iyi cevaplar vermeye çalışıyordu.

Sonunda Berna, “Eh! Ben burayı sevdim galiba,” dedi. Gülümsemesini gizlemeye çalışan Kemal birden biraz dirilip, “İyi misiniz? Solgun görünüyorsunuz,” dedi. Kız yüzündeki gülümseme yavaşça silinerek başka tarafa dönüp, “Heyecandandır,” diye cevapladı garip bir sesle. Sanki cevabı biraz telaşlı ve yapmacıktı, ama olsundu. Yalan söylese ne çıkardı ki? Sonra yine birlikte evden ayrıldılar.

Karanlık iyice çökmüştü. Karanlıkta Berna’nın solgun yüzü sanki parlıyordu. Kemal’e göre bu da ona ayrı bir güzellik katıyordu. Kemal onun evini öğrenmek istiyordu. Onun yaşadığı yeri görmek ne güzel olurdu. Herhalde çok müthiş bir konakta yaşıyordu. Güzel kızlar ille de büyük konaklarda yaşarlardı ya. Neden gelip de böyle bir sokakta böyle bir ev tutmak istesindi, anlamıyordu ama pek de umurunda olduğu söylenemezdi.

Birlikte ev hakkında konuşarak sokağın sonuna kadar yürüdüler. Sonra onun evine döneceğini sanan Berna, vedalaşmak için Kemal’e dönecek oldu ama Kemal durmaksızın yoluna devam ediyordu. Birlikte biraz daha konuşarak yürüdüler fakat Berna sanki biraz soğuk davranmaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırmış, artık Kemal’i yanında istemiyor gibiydi. Kemal, Berna’daki ani soğukluğu hissetmişti. Onu kendinden uzaklaştırmamak için hemen harekete geçmeliydi. Daha doğrusu durmalıydı. Pat diye durunca kız şaşırdı ve, “Bir şey mi oldu?” diyerek hafif endişeli bir bakışla onu gözledi. Kemal, “Kusura bakma aniden aklıma geldi. Ben... şey... biraz yorgunum. Eve gideyim bari! Hadi görüşürüz,” şeklinde acemi yalanlar dizisini sundu. Kız bu duruma biraz memnun olmuş bir ifadeyle, “Peki, öyleyse sonra görüşürüz,” diye cevap verdi.

Doğru yerde, doğru hareketi acemice de olsa yaptığının farkında olan Kemal'in içini eve dönüş yolunda müthiş bir mutluluk kapladı. Bu mutluluğu şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeyle karşılaştıramazdı. Fakat bu mutluluğun arasında bir şeyleri unuttuğu hissi vardı ve bu onu rahatsız ediyordu. Birden hatırladı. Cemal! Berna'yı görebilmek için onu ektiğini hatırladı.

Ertesi gün Cemal'i aradı ve önceki gün gelemediği için özür dileyip, "Bugün gelsem nasıl olur?" diye çekingen bir şekilde sordu. Sesi sevinmiş ve nedense biraz da rahatlamış gelen Cemal, "Tabii, bekliyoruz. Ne zaman istersen," dedi. Arkadaşının vefalılığı Kemal'i ayrıca mutlu etti ve tam söz verdiği saatte Cemal'lerin kapısına damladı.

5

Kapıyı yüzünde kulaktan kulağa bir tebessüm olan Cemal açtı. "Gel aşık çocuk, gel." diye karşılarken Kemal bunun ne anlama geldiğini anlamadı ve büyük soru işaretleriyle birlikte içeri girdi.

Suna yine güzel yemeklerinden pek çok yapmış, iki arkadaşı iyi beslemeye karar vermişti. Kemal aklındaki soruyu nasıl soracağını bilemiyordu. Bir defa, Berna'dan hoşlandığını nereden biliyordu? Dur yahu! Cemal, Berna'yı tanımıyordu ki. Kemal kıymalı böreklerden birinden kocaman bir parça ısırdıktan sonra Cemal'e gözlerini dikti. Cemal çok zor bir iş yapar gibi yemeğini yerken yorgunluk homurtuları çıkararak tabağına yumuluyordu. Kemal ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Cemal, sen bir şeyler mi duydun birilerinden?" diye sordu, doğru sorunun bu olup olmadığından emin olamadan. Cemal gergin bir gülümsemeyle bir Suna'ya bir Kemal'e baktıktan sonra tekrar tabağına dönüp, "Bir gün içinde neler olduğunu duysan şaşar kalırsın," dedi. Kemal merakla baktı ama Cemal, "Yemekte

konuşulmaz. Sonra,” diye azarlayıp yemeğine döndü.

Yemek yenilip bitirildikten sonra Kemal karnının şişkinliğinden inleyerek koltuğuna oturup gözlerini arkadaşına dikti. Cemal de olanları anlatmaya hevesli görünüyordu. “Bak Kemal,” diye söze başladı, “biliyorum, bugüne kadar öyle ciddi anlamda bir şeyler yaşamadın kimseyle. Ama bu kız tüm önceliklerini geriye atmış anlaşılan. Yok, hayır bize gelmemene alınmadım,” dedi onun yüzündeki ifadeyi görerek. “Sen şimdi diyeceklerimi iyi dinle. Ve kusura bakma ama bana bir hayat borcun var artık,”

“Şimdi... Vampirler ölü oldukları için hayati faaliyetleri hissedebildiklerini bilmiyorsun sanırım,” dedi düşünceli bir sesle. Kemal, “Evet, bilmiyorum. Vampir uzmanı sensin,” dedi. Epey güldükten sonra, “Dur bakalım, sana anlatacaklarımdan sonra da bu kadar esprili olabilecek misin?” dedi Cemal derin bir nefes alarak. Kemal de merakla dinlemeye koyuldu.

“Evet, vampirler hayati faaliyetleri hissederler diyordum. Örneğin heyecanlandığın zaman oluşan adrenalin kokusunu senin kolonya kokusunu aldığın gibi alırlar. Bu durumda sevdiğin hanımın senin ona yıldırım aşkıyla vurulduğunu bildiğini öğrenmek seni şaşırtmaz sanırım. Seni asıl şok edecek olan bu yeteneğe sahip olanların yalnızca vampirler olması,” dedi gözlerini kocaman kocaman açıp başını sallayarak. “Evet dostum, ikiyle ikiyi topladığını görebiliyorum,” dedi. “O kız bir vampir.”

Kemal ne diyeceğini bilmiyordu. Cemal alıp da kafasına bir odun indirse bu kadar sersemlemezdi. Sonra birden gülmeye başlayıp, “Hadi oradan! Kimi uyutmaya çalışıyorsun sen?” dedi dalga geçerek. Cemal’in yüzünde en ufak bir değişiklik bile yoktu. Kemal gülüp parmağını Cemal’e sallarken, Cemal yüzünü buruşturup endişeli endişeli Kemal’e bakan Suna’ya döndü. Kemal şimdi kakhahalara boğulmuş gibiydi. Ellerini dizlerine vuruyor gözlerinden yaşlar geliyordu. “Yahu Cemal. Nereden

bulursun oğlum böyle lafları lan!” dedi nefes nefese. Cemal başını sallayıp acı acı gülümseyerek Kemal’i inceliyordu. Kemal bir süre sonra derin bir nefes alıp kakhahasını bastırdı ve, “Var ya, beni nasıl uyuttun oğlum. Sana ilk söylediğinde inanmamam lazımdı. Hayret bir şey! Suna görüyor musun şu deyyusun yaptığını? Kaç zaman sonra ilk defa görüştüğü arkadaşına yaptığını görüyor musun?” dedi. Sonra biraz ciddileşip Cemal’e baktı. “Ama şimdi düşününce... İnsan bir haber eder oğlum. Şakaydı der de rahatlatır. Sen bana anlattığından beri nasıl diken üstündeyim biliyor musun? Suna’yı da şakaya dahil etmek... Valla sende ne hayalgücü varmış?” dedi gözlerinden yaşları silerken.

Cemal başını sallayıp, “Bu defaki şaka değil Kemal. Bu defaki değil,” dedi üzgün bir sesle. Kemal hâlâ inanmak istemiyordu ama Cemal’in sert bakışları onu ikna etmeye başlamıştı. Ne yani, eski paranoya haline dönecek miydi? Gerçek miydi hepsi? Geçen sefer geldiğinde anlattıklarına inanmıştı tamam ama, şimdi Berna’nın vampir olduğunu söylemesi... Çok saçmaydı. Tamam, hadi vampirlerin varlığına inanmıştı, Berna’nın vampir olduğu nereden çıkmıştı?

Sevdiği bir oyuncağı elinden alınmış gibi hissediyordu. Ağzı müthiş kurumuştı. Yanında duran sehpanın üzerindeki bardağı ve sürahiye alıp biraz da üstüne dökerek kendine bir bardak su doldurdu ve bir dikişte içti. Cemal’in söylediklerinin şaka olmasını diliyordu. Ama olmadıklarını da anlamıştı. Kızın solgun benzi, herkesin korktuğu o uğursuz evden korkmaması... Ama nasıl akşamüstü gelebilmişti? O geldiğinde güneş henüz batmamıştı.

Cemal, Kemal’e dikkatle bakıp, “Evet, söylediğim gibi artık o kadar da esprili değilsin. Kusura bakma galiba birden söylememeliydim,” dedi. Kemal elini boş ver anlamında sallayıp, “Alıştırma alıştırma söylenecek bir şey değil nasılsa,” dedi halsizce. Sonra yine karşılıklı oturdular. Cemal gülümseyerek anlatmaya başladı. “Aslında sana tam olarak gerçeği söylemedim,” dedi. Kemal bıkkın bir şekilde,

“Cemal şimdi de hepsi şakaydı dersin patlatırım bir tane,” dedi yumuşak kıvrımlı ve hiç tehditkar görünmeyen yumruğunu kaldırarak. Ama Cemal ısrarla devam etti. “Kız yarı-vampir.” Kemal gözlerini devirip, *Çok rahatladım şimdi*, diye düşündü. Cemal onun hareketlerini görmezden geliyor gibiydi. “Yarı-vampir, anne veya babadan birinin vampir, diğerinin insan olmasıyla oluyor. Kısaca böyle. Sen vampirlerin yaşı hakkında da bir şey bilmiyorsun. Dur, hepsi sırayla. Şimdi asıl önemli konuyu anlatacağım.”

“Bu kız annesiyle ufak bir anlaşmazlık yaşıyor. Tartışmaları büyüyor, sonunda kız evden çekip gidiyor tamam mı? Sonra ev aramaya başlıyor. Babası ne kadar istediye de geri dönmüyor. Kızını tanıyan babası da kızın peşine adam takıyor, nereye gidiyor, ne yapıyor görmek için. Neyse, sonra Berna Hanım’ın sana rastladığı an olan oluyor. Kızın takipçileri senin kıza karşı bir şeyler hissettiğini hemen yetiştiriyorlar. Kızın babası deliye dönüyor ama sen onu sevdin diye değil. Kız da senden hoşlandı diye.”

Kemal ayaklarının karıncalandığını hissetti. Kalbi güm güm çarpmaya, elleri terlemeye başlamıştı. Hemen yanındaki sürahiye ve bardağa sarılıp bir bardak su daha diktikten sonra, “Devam et! Anlat!” diye yalvardı. Demek o dünyalar güzeli kız da ondan hoşlanmıştı. Ama o bir vampirdi. Hayır, o yarı-vampirdi. Kemal’in kafasında iki kişi tartışmaya oturmuştu. Onu seviyordu. Ama bu tehlikeliydi. Olsun, o yine de seviyordu. Vampirler kötüdür. Ama yarı-vampirler değil. Nereden biliyordu ki?

Cemal anlatmaya devam etti. “Eh işte, babasının çevresindeki vampirler hemen sizin ayrılmanız için planlar yapmaya başlamışlar. Çünkü artık bir insan ve bir vampirin birlikteliği yasaklanmış durumda. Yarı-vampirler normal bir vampirden çok daha güçlü. Eskiden bir ihtilal girişiminde bulunmuşlar fakat Krefna güçlkle bu ayaklanmayı bastırmış. Bir grup yarı-vampir, ancak birkaç vampir ordusu yok

olduktan sonra yok edilebilmiş.”

Tüm bu anlatılanlarda garip bir yön buldu Kemal. Vampirler gibi efsanevi yaratıkların varlığı, hoşlandığı kızın da onlardan biri olması veya o kızın da ondan hoşlanmış olması ve Kemal’in onlar için bir yiyecek olması dışında bir şey. Cemal, Berna’dan bahsederken büyük bir saygıyla konuşuyor, babasını anlatırken de çok önemli birinden bahsediyormuş gibi anlatıyordu. Kemal, Cemal’in ağzını ıslatmak için çay bardağına uzanmasını fırsat bilip, “Bir şey soracağım,” dedi. Cemal bol şekerli çayla ağzını şapırdattıktan sonra başıyla onaylayıp Kemal’in sorusunu bekledi. “Sen bu kızın babasından sanki bir... Ne bileyim... Böyle büyük bir iş adamından veya bir mafya babasından bahseder gibi konuşuyorsun. Kim bu kızın babası yahu?” diye sordu.

Bu sorunun üzerine Cemal’in ağzı kocaman açıldı. “Ben sana söylemedim mi?” diye sordu evden çıktıktan sonra ütüyü fişte bırakmış birinin telaşlı haliyle. Kemal başını iki yana sallayınca dudaklarını ısırp, “Berna Hanım vampirlerin hükümdarının kızı. Krefna’nın tek kızı,” dedi. Kemal’in ayaklarının altından zemin bir anlığına çekilmiş gibi oldu. Vücudunun hiçbir parçasını hissedemiyor gibiydi. Sonra birden aklına geldi. Derin bir nefes alarak kendine bir tokat atıp Cemal ve Suna’yı şok ettikten sonra ayağa kalkıp ellerini bir kör gibi öne uzatmış halde Cemal’e doğru yürüdü. Cemal kıpırdamadan Kemal’in gelip yüzüne saçlarına dokunmasına izin verdi. Sonra başını üzüntüyle iki yana sallayıp, “Yazık ki bu bir halüsinasyon da değil kardeşim,” dedi yavaşça. Kemal yüzünü buruşturup tekrar koltuğuna oturdu.

Cemal derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. “Her neyse, hükümdarın kızı, hükümdarın özel bağlantıları ve kanlı bir bastırma sonucu yarı-vampir isyanından kurtarılmış. Son ve tek yarı-vampir o. Bir vampir gibi kan emiyor, hayati faaliyetleri hissediyor ve onların gücünün kat kat fazlasına sahip. Ama aynı zamanda

bir insan gibi güneşe dayanıklı. Sadede geleyim,” dedi. Hızlı hızlı anlatmaktan nefessiz kalmıştı.

“Senin hakkında bir av başlatma kararı çıkarılmış,” derken kan beynine sıçrayan Kemal onun sözünü kesip, “Ne demek benim için av başlatma kararı çıkarılmış?” diye sordu. Cemal aceleci bir şekilde, “Yahu işte, görüldüğün yerde yakalanıp hükümdarlarına götürülmen için bir emir.” Kemal orada öylece ağzı açık dururken Cemal pervasızca anlatmaya devam etti. “Hükümdar bu fazla heyecanlı grubu susturdu ve dün bana bir elçi yolladı. Tabii sadece arka bahçemde. Epey konuştuk. Kuralların kesinlikle çiğnenemez olduğunu, böyle bir durumun her şeyi mahvedeceğini ve senin hemen götürölüp infaz edilmen gerektiğini söyledi.”

Tam bu noktada bayılmaya yaklaştığını gören Kemal’in gözleri kararır gibi oldu. Cemal sesini yükseltip, “Yapma be arkadaş. Dur, daha diyeceklerim bitmedi,” dedi. Kemal’se tam tersine, “Her şey bitti,” diyordu. Cemal onu susturup devam etti. “Bak dinle, daha bitmedi. Elçi, işte onu bize getirin öldürülecek bilmem ne atıp tutarken ben sessizce dinledim. Sonra konuşmayı bıraktı. Emin ol, nefes alıyor olsaydı burun delikleri yumruğum gibi şişmiş olurdu. Ben de dedim ki kesinlikle ona bir şey yapılmayacak. Durup sessizce bana baktı. Sonra dedi ki herhalde tehlikenin farkında değilsiniz. Bir vampir iç savaşına neden olurmuşum da, bu da insanlara sıçarmış da, yok şöyle, yok böyle... Durun dedim, bunlar en kötü ihtimaller. O da pek bir bilmiş havayla iyi bir hükümdar en kötüsünü düşünür. Bizim hükümdarımızın yaptığı da bu dedi. Dedim ki ben hükümdar falan değilim en kötüsünü düşünemem.”

“Öfkelendi, ayağa kalktı. Yanındaki itleri de bana doğru yürümeye başladılar. Ayak bileğimdeki bıçağı çıkarıp birinin omzuna sapladım. Bakma öyle, o bir vampirdi ve amacı da iyi değildi,” dedi Kemal’in şok olmuş bakışlarını yakalayarak. “Neyse, sonra ben gerileyip evin duvarına yapıştım. Duvara da

dokunamazlar, biliyorsun; evde Kur'an asılı. Sonra dedim ki doğru dürüst oturup konuşalım, yoksa buradan epey kayıpla gidersiniz, hatta gidebileceğinizden de emin değilim. Ters ters yüzüme baktı ve başını eğip tamam buyurun oturun dedi. Geçtim, aynen karşısına oturdum sanki hiçbir şey olmamış gibi. Konuştuk, anlamaya vardık. Sana zarar verilmeyecek. Bir savaşa girmeye cesaretleri yok. Fizik yönünden güçlü olsalar da kutsal nesnelere ve Güneş ışığına en ufak bir dirençleri yok.”

Bu noktada Kemal biraz cesaretlendi. Arkadaşının onu böyle koruması çok hoşuna gitmişti. “Beni savunduğun için çok sağ ol,” dedi minnetle. “Ama ya sana zarar vermeye kalkarlarsa? Benim için kendinizi riske atmanıza gerek yoktu,” dedi bir ona, bir Suna’ya bakarak. “Yok, sen orasını kafana takma,” dedi Cemal. “İki tarafın elçileri özel bir yasayla korunuyor. Bu yasanın bozulması karşısında yasayı bozan tarafa karşı savaş açma şansı doğuyor. Ve daha önce de dediğim gibi savaşı göze alamazlar. Yani anlayacağın; senin vampirlerden korkun olmasın artık. Sen dokunulmazlık gibi bir şey aldın,” diye mutlulukla gülümsedi. Bu rahatlatıcı düşünceler ve sözlerle korkuları epey hafifleyen Kemal evine rahatça gidebilecekti.

Cemal, Kemal’i evine bıraktı. Onu, Berna ve vampirler konusunda sıkıntısı olmaması konusunda bütün gece dil dökerek avutmuşlardı. Cemal’in arabası uzaklaşıp kaybolduktan sonra evinin girişine yürüyen Kemal arkasında bir hışırtı duydu gibi geldi. Cemal her ne kadar onu güvenlik konusunda temin etmişse de hâlâ birtakım endişeleri vardı. Ensesindeki tüyler ürpererek ceplerinde anahtarını

aramaya devam etti. Tam anahtarı bulmuştu ki arkasından yumuşak bir ses, “İyi akşamlar,” dedi. Kemal yavaşça arkasına döndü ve tam da korktuğu tabloyla karşılaştı. Dört kişi, beşinci bir adamı ortalarına almış, ona doğru geliyorlardı. Hepsisi de simsiyah takım elbiseler giymişlerdi ve en ufak tefek olanı bile bir çarpışmada Kemal’i iki seksen yere serebilecek gibi duruyordu. Kapıyı açmak için acele ederken anahtarlarını yere düşürdü. Eğilip onları almaya zamanı olmadığını biliyordu. Sırtını kapıya dayayıp üstüne gelmelerini izledi. Sonra birden, *dua*, diye düşündü. Fakat korkudan aklına hiçbir gelmiyordu. Kemal’in çırpınısını bir çeşit zalim bir zevkle izleyen vampirlerden ortada olanı, “Lütfen telaşlanmayın,” diyerek önündekileri çekip birkaç adım yaklaştı. *Söylemesi kolay*, diye aklından geçirdi Kemal dayandığı kapıya iyice yapışarak.

Siyah takım elbiseleri karanlıkta ipeğimsi bir kefen gibi duruyordu. İtaatkâr bir şekilde ona selam verdiler. Ne olduğunu anlamayan Kemal dilini yutmuş bir şekilde bu garip topluluğu gözlüyordu. Ortadaki vampir Kemal’e aç bir şekilde bakarak, “Genellikle geldiğimizi belli etmeyiz. Bu da gösterir ki dostça bir amaç için buradayız. Bizi tanıdığınızı biliyoruz. Kim olduğumuzu bilerek bir ayrıcalığa sahip oldunuz. Daha büyük ve sorunlu olan ayrıcalığınız ve bizim burada olma sebebimiz ise Krefna'nın kızıyla ilgili hisleriniz,” diyerek Kemal’in yerde duran anahtarlarının üzerine bastı. Kemal şimdi daha çok korkması gerektiğini hissediyordu. Vampir de bunu hissetmiş olmalıydı ki hareketleri daha da sertleşmişti. Sanki onu daha da çok korkutmak için uğraşıyordu.

Vampir, Kemal’e biraz daha yaklaşarak, “Şimdi,” dedi. “anlamanız gereken şu ki siz ayrı dünyalardansınız. Sizin Berna Hanım ile birlikteliğinizin düşüncesi bile... Komik,” dedi vampir tiksinti dolu gözlerle Kemal’e bakarak. “Sizin birlikteliğiniz hem bizim, hem de sizin türünüzü tehlikeye sokabilir. Bu nedenle sizden nazik bir şekilde onu bir daha görmemenizi rica ediyorum. Bu nezaketimizi

yanlış yorumlayıp size zarar vermeyeceğımız hissine kapılabilirsiniz. Fakat emin olun size zarar vermekten özellikle memnun olurum,” dedi Kemal’e iyice yaklaşarak. “Bir grup aç arkadaşımızın size neler yapabileceğı konusunda filmlerden edinebileceğınız cılız fikirleriniz vardır belki, fakat dediğim gibi bunlar ancak cılız fikirler,” dedikten sonra ellerini Kemal’in arkasındaki kapıya dayayıp Kemal’le burun buruna geldi. “Benim söyleyeceklerim bu kadar. Eğer siz bir şeyler söylemek istiyorsanız size tavsiyem söylememenizdir. Kendi iyiliğınız için. Bilmem anlatabildim mi?” diyerek gülümsedi ve sipsivri köpek dişleriyle dudaklarını ısırdı. Kemal korkuyla başını aşağı yukarı sallayıp omuzlarını kulaklarına kadar dikerek boynunu kapatmaya çalıştı. Vampir, “Tanıştığımızıza memnun oldum,” dedikten sonra yanındakileri de aldı ve hızla karanlıklara karıştı.

Kemal yerdeki anahtarlarını almak için bir süre kıpırdamadan bekledi. Sırtını karanlık sokağā dönebilmesi için davetsiz misafirlerinin gittiklerinden emin olmak istiyordu. On dakika kadar orada öylece beş duyusu çılgınlar gibi açılmış halde bekleddikten sonra hızla yerden anahtarlarını kaptı ve kapıyı açıp evine girdi. Hızla odasına çıkan merdivenleri adımlayıp kapısını kapattı ve kilitleyip arkasına masasını çekti. Öfkeyle gözlerini kapattı ve birden gözleri yaşlarla doldu. Bunlar da neyin nesiydi? Nasıl bir belaydı bu başındaki? Birden müthiş bir öfkeye kapılıp duvara sertçe yumruk attı. Gözleri hâlâ biraz ıslak, korkudan ziyade öfke hissiyle yatağına uzandı. İçinden kükreme hissi yükseliyordu adeta. Aklının uzak bir köşesinde uyanan bir yaratık onu bu öfkeyle zehirliyordu sanki. Göğsü sıkışıyor, ciğerleri adeta kaşınıyordu. Gömleğini üstünden atıp göğsünü hırsla kaşırken bir yandan da ay ışığının çarptığı pencerelerin sıkıca kapalı olup olmadıklarını yokluyor, perdeleri öfkeyle çekip kapatıyordu.

Odası şimdi biraz karanlık ve ürkütücüydü. Karanlıkta kapıda asılı olan ceketini bir an o vampirlerden biri sanarak sıçradı fakat bunun ceketi olduğunu

anlayarak rahatladı. Elbiselerini değiştirirken çok dalgındı. Pijamasının st kısmını altına giydiğini, ancak alt kısmı üstüne giymeye çalışıp kafasını çıkaracak bir yer bulamayınca anladı. Hepsini düzgünce giydikten sonra yatağına uzandı. Uyuyamamasına rağmen pijama giymeyi seviyordu.

Gözlerini tavana dikip biraz önceki korkunç ziyareti düşündü. Onları dşndkce korkuyor, fakat Berna’yı düşünmek içine çok hoş bir mutluluk hissi yayıyordu. Böyle düşünüp kendini yatıştırmaya çalıştı. Vampirlerin ziyaretini düşünürken söyledikleri bir şey geldi aklına; bir sözcük. Krefna. Ne demekti bu Krefna? Berna’ya Krefna’nın Kızı demişlerdi. Cemal, Krefna değil, hükümdar diyordu. Belki de bu onlara özgü bir şeydi. Hükümdara Krefna diyorlardı galiba. “Neyse,” diyerek ve bu konuyu bir an önce Cemal’le konuşmayı düşünerek uzandı. Uykusunun geldiğini hissetti. Yine birkaç saat uyuyabileceğini düşünerek gözlerini kapadı, fakat yanılmıştı. Yıllardır ilk defa ilaç almadan on saat aralıksız uyumuştu.

7

Ertesi gün kalktığında çok dinlenmiş ama tedirgin hissetti. Dn geceki küçük ziyaret hâlâ aklındaydı ve bu konunun beklemeye tahammülü yoktu. Hemen Cemal’i aradı, fakat operasyona gittiğini söylediler. Sngs düşmüş bir halde telefonu kapattı ve beklemeye karar verdi. Bu sırada da aklını oyalayacak bir şeylere ihtiyacı vardı çünkü, vampirleri düşünerek aklını kaçırmaya başlayacaktı.

Son zamanlarda epey övülen kitaplardan birini almak istiyordu. Dışarı ıktı ve birkaç sokak ilerdeki kitap evine gitti. Buranın sahibiyle iyi arkadaş olmuşlardı, çünkü Kemal buraya sık sık uğruyor, kucak dolusu kitapla çıkıyordu.

Kapıdan girince kitabevinin sahibi Mehmet, gülerek yanına geldi. “Vay arkadaş görünmüyorsun ne zamandır! Ne oldu?” diye hemen sordu. Sonra sesini

alçaltıp, “Gel, sana bir şey söylemem lazım,” dedi. Meraklanan Kemal’i de alıp kitap evinin arka odasına götürdü. Burada birlikte oturur gündemden, kitaplardan konuşur, hoşça vakit geçirirlerdi. Diğer arkadaşları da onlara katılır fakat hiçbiri bu ikisi kadar kitaplar hakkında bilgileri olmadığından bir yerden sonra susup kalırlar, ikisinin çekişmelerini hayran hayran izlerlerdi.

Oda her zamanki gibiydi. Ortada büyük boy, yuvarlak bir masa vardı. Çevresinde rahat sandalyeler ve az ileride Mehmet’in yatak olarak kullandığı eskimiş bir çekyat... Evi yoktu. “Zaten ihtiyacım da yok,” derdi. Burası ona yetiyor da artıyordu. Kemal her zaman oturduğu sandalyesine oturdu, Mehmet’in de kendi yerine geçmesini bekledi. O da yerini alınca, “Ee ne var? Ne oldu?” diye sordu merakla. Mehmet hafifçe gülümseyerek, “Krefna’nın Kızı’na aşık olmuşsun öyle mi?” diye sordu.

Bu kelimelerin anlamını kavramak Kemal’in bir kaç saniyesini aldı. “Sen,” diye başladı ama Mehmet onun cümlesini tamamladı. “Evet, ben de onları biliyorum. Hatta pek çoğu devamlı müşterimdir.” Kemal, “Ama... nasıl?” diye kekelerken Mehmet anlatmaya başladı. “Aslında garip bir başlangıç oldu,” dedi. “Yine seninle konuşup tartıştığımız bir geceydi. Seni uğurladıktan sonra kapıyı kilitleyip içeri yürümeye başladım. Tam o sırada kapıda bir tıkırtı duydum. Dönüp baktığımda bir adam cama alnını dayamış içeriye bakıyor kapıyı açmamı işaret ediyordu. ‘Kapalıyız, sabah gelin,’ dedim. Ama adam, ‘Lütfen açın, sabah gelemem,’ dedi. Adamın biri gecenin bir vakti benden kitap almaya gelmiş, biraz tuhaf gelmişti bana. Hırsız olsa böyle rica etmez diye düşündüm. Ben de kapıyı açtım, yani yeter ki insanlar okusunlardı.”

Kemal arkadaşının saflığı karşısında şok olmuştu. “Oğlum salak mısın sen?” dedi sesinin ciyaklama gibi ince çıktığını görerek. Mehmet gülerek başını salladıktan sonra, “Ne yapayım, insanların iyi yönlerini görmeyi seviyorum demek ki,” dedi

safça. Kemal ona sinirli sinirli bakıp, “Hayır, sen salak gibi kendini ya soydurmayı ya da öldürtmeyi istiyorsun,” dedi. Mehmet omuz silkip, “Bir defa kimse bir kitapçıyı soymaz, halimizi sen biliyorsun,” dedi. Kemal buna karşı çıkamadı. Mehmet kalkıp tıslamaya başlamış çaydanlığa giderken, “Eh beni öldürmek isteyebilecek kimseyi de bilmiyorum. Sonuçta kendi işyerinde yatıp kalkan bir garibanım ben,” dedi.

Kemal arkadaşının dağınık uzun saçlarına ve yırtık pırtık elbiselerine ne zaman dikkatle baksa içi burkulurdu. Ne zaman da yardım etmek isteyen olsa teşekkür ederek kabul eder, sonra hepsini dükkanına dilenmeye gelenlere verirdi. Bilmediği de şuydu; bu adamlar ondan aldıkları elbiseleri yine gidiyor orada burada satıp içki alıyorlardı.

Mehmet elinde iki büyük bardak ve cam bir şekerlik taşıyan tepsiyle gelip elindekileri masaya bıraktıktan sonra anlatmaya kaldığı yerden devam etti. “Kapıyı açtım ve adam teşekkür ederek içeri girdi. Rafların arasında dolaşmaya başladı sonra elinde iki kitapla çıkıp geldi, ‘Ne kadar bu ikisi?’ dedi. Fiyatlarını barkoddan okuttum, toplam 20 Lira’ydı. Bir iyilik daha tapmak için, ‘15 Lira,’ dedim. Maksat, adam kitaplar çok pahalı diye isyan edip okumayı bırakmasın. Adam gülümseyerek yüzüme baktı. İşte o an hayatımın en büyük şoklarından birini yaşadım. İki tane sivri beyaz köpek dişi pırl pırl ortaya çıkmıştı.”

Kemal bu noktada dün geceki sahneyi gözünün önünde canlandırdı ve arkadaşının yaşadığı şoku anladığını düşündü. Heyecanla, “Ee, sonra?” diye anlatması için ısrar etti. Mehmet çayından bir yudum aldıktan sonra, “Sonra bana yalan söylediğini bildiğini ama yaptığım iyilik için teşekkür ettiğini söyledi. Yine geleceğini, başka arkadaşlarına da burayı tavsiye edeceğini söyledi. Fakat kimseye kendinden bahsetmemem gerektiğini, yoksa bu dostluk rüzgarlarının bir anda ölümcül fırtınalara dönüşebileceğini söyledi ve tezgaha 50 Lira bırakıp gitti. Sonra

geceleri başka başka vampirler gelmeye başladı. Benimle sohbet ediyorlar, yeni kitaplar hakkında tavsiyelerimi istiyorlar. En kötü yanı, gece gelmeleri. Uykusuz bırakıyorlar beni,” dedi gülümseyerek.

“Benden önce başka bir kitapçıya gidiyorlarmış ama adam ölmüş, oğlu da salağın teki çıkmış. Bir daha gelirse herkese onların varlığını anlatacağını söylemiş. Eh bir vampiri tehdit etmiş biri olarak üç gün gibi uzun bir ömre sahip olmuş. Bana adamı nasıl öldürdüklerini anlattılar gülererek. Sanki bir insanı değil de bir böceği öldürmüşlerdi. Ben de kesinlikle böyle bir şey yapmayacağım konusunda onlara garanti verdim. Sevindiler ve bana, ‘Akıllı adamsın, ağzın da sıkı,’ dediler. Bana kendi yönetimleri, devletleri, hayatları hakkında bir sürü şey anlattılar. Ben de onlara anlatıyorum. Gerçi onlar çoğu şeyi biliyorlar. Tam bir tarih hazinesi oldukları kesin. En genci, vampir yaşıyla 10 yaşında. Tabii 10 vampir yaşında olan biri, insan yaşıyla 200 yaşında oluyor.” İşte bu yeni bir şeydi. “Anlayacağın gibi 20’yle çarpıyorsun. Yaşlıların uğradığı yer farklı, ama bazen bana da geliyorlar. Bir tanesi İstanbul alınırken oradaymış. Aslında Avrupa’da yaşamasına rağmen 2. Mehmet’in İstanbul’u almaya kararlı olduğunu duyunca bunu kaçırmamak için İstanbul’a gitmiş. Bir tanesi Japonya’da Ieyasu’ya 1600’lerde ettiği yardımları anlatıyor. Bir başkası 1. ve 2. Dünya Savaşı’nda katıldığı cepheleri sayıyor.”

“Neyse, bana Krefna’nın 80 vampir yaşında olduğunu söylediler, yani en eskilerden. Hatta bana onun yaşında kimse olmadığını söylediler. Kızı da 18 vampir yaşına yeni girmiş, yani o da artık reşit olmuş. Düşün, 360 yaşında.” Kemal, Cemal’in vampirlerin yaşı hakkında bilgi vereceğini söylediğini hatırlıyordu ama bu erken bilgiye de itirazı yoktu.

Kemal bu kadar bilgili bir başkasını bulmuşken hemen sormak istedi. “Yahu Mehmet bu Krefna ne demek?” diye sordu. Mehmet biraz düşündükten sonra, “Krefna, vampirlerin hükümdarı anlamına geliyor galiba, tam emin değilim. Aslında

Krefna demek daha kolayıma geldiği için öyle diyorum. İnsanlar arasında hükümdar diyen de var, kral diyen de. Ama vampirlerin hepsi sadece Krefna derler.” Kemal hemen dün geceki olaydan bahsetmek istedi ama acaba bir sakıncası olur muydu? Vampirler kimseye söyleme demişlerdi.

Ama o daha bunları düşünürken Mehmet, “Galiba dün bir kaç ziyaretçin vardı,” dedi. Onu bu zahmetten kurtaran Mehmet’e şükran duyan Kemal de, “Evet,” dedi hevesle. Mehmet gülümsemeyi kesmiş, işin ciddiyetini anlatmak istiyordu. Kemal de zaten bilgi alabilmek için yanıyordu. Mehmet, “Çok dikkatli olmalısın,” derken o da kulak kesilmiş, dinliyordu. “O gelen grubu tanıyorum. Krefna’nın bizzat eğittiği özel bir gruba üye vampirlerdir bunlar. Çok güçlü olmalarının yanı sıra, pek de acımaları yoktur. Birçok vampir, insan öldürdükten sonra tam olarak doymazsa hayvanlarla yetinebiliyor. Genelde mezbahalardaki kan kokusu onları çekiyor. Fakat bu grubun ayrıcalığı, doyana kadar insan avlamaları. Önlerine çıkanı yakalayıp götürüyorlar. Kaçırılanlar, kayıp insanlar olarak kayıtlara geçiyorlar ama tabii bul bulabilirsen. Krefna bunların hiçbirini yapmıyor ama yapmaları için izin veriyor. Ayrıca dediğim gibi gerekli yöntemleri başta kendisi öğretiyor. Yani bu elemanlara çatmaman senin hayrına olacaktır. Berna’dan uzak durmanı söylediler sanırım,” dedi endişeyle ona bakarak.

Kemal dertli dertli başını sallayınca, “Beni dinle hiç kimse buna değmez. Sakın dediklerinin tersini yapayım deme. Bırak onu. Sana uymaz,” dedi gözlerini uyarın bir şekilde koca koca açarak. Mehmet’in uyarıları akla uygundu, fakat Kemal’in duygularına uygun değildi. Biraz fazlaca kaldığı hissine kapılarak izin istedi ve çıktı.

Ne yapacağını bilemeyerek dolaşıyordu. Çok dalgındı. Sonra bir ara başını kaldırıp baktığında ayaklarının onu Berna’nın almayı düşündüğü evin önüne getirdiğini gördü. Dışarıda sessizlik hakimdi, fakat içeride biri vardı. Dikkatle

bakınca kalbi hopladı. Bu Berna'ydı. Hemen yukarı fırlamayı düşündü. *Evini bir de eşyalarıyla göreyim* bahanesi aklına yıldırım gibi geldi. Cemal'in Berna'nın da ondan hoşlandığını söylemesi, ona Berna'yla daha rahat konuşma fırsatı verebilirdi.

Henüz heyecanla bir adım atmıştı ki aklına Krefna'nın adamları geldi. Hüzünle geri çekildi. Mehmet'in uyarılarını dinlemek en iyisiydi. Tam arkasını dönüp giderken ve tüm iç organlarını geride bıraktığı hissiyle yanarken biri ona seslendi. Berna'ydı. Pencereden güzel başını uzatmış, ona el sallıyordu. Güneş ışığı her yerine geliyordu, fakat o bundan rahatsız görünmüyordu. "Gelsene yukarı," diye seslendi hevesle. Krefna'nın adamlarının düşüncesini, onun vampir olduğu yönündeki korkularını her şeyi geride bırakan Kemal sonunda ölüm olsa bile onunla birkaç dakika geçirmek istiyordu.

8

Her şey çok hızlı gelişmişti. Kemal, Berna'yla tanıştığından beri neler neler öğrendiğini düşündü. Hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı. Şimdi ilk görüşte aşk dedikleri şeye tam inanç halinde, Kemal merdivenleri üçer beşer tırmanıp kapıya geldi. Berna da kapıyı açmış onu bekliyordu. El sıkıştılar ve gülümseyerek birbirlerine baktılar. Berna gülümserken dişlerini çok ustaca kapatıyordu. Ve elbette o daha Kemal'in neler öğrendiğini başına neler geldiğini bilmiyordu.

Berna onu içeri davet edip önden giderek ona rehberlik etti. Geniş oturma odasına geldiklerinde sessizliği bozan Berna ellerini kaldırıp, "Eh burayı aldım," dedi. Kemal bunu duyunca çok sevindi. "Bu müthiş bir haber," dedi. Yine sesinin o yapmacık abartılı tonda olduğunu görüp sinirlendi. Gülümsediler. Sonunda onu sıkıntı içinde tutmanın doğru olmadığını düşünen Kemal her şeyi anlatmaya karar verdi. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranarak onu kandırmaya gönlü elvermiyordu.

Ama buna tepkisi ne olacak, hiçbir fikri yoktu. Orada ona saldırıp parçalayabilir, evin kötü geçmişine bir yenisini ekleyebilirdi, veya onu bir daha görmek istemediğini söyleyip buraya gelmekten vazgeçebilirdi. Kemal hangisini tercih eder, emin değildi.

Sonunda “Bak Berna,” dedi. “Senin hakkında bazı şeyler biliyorum,” Kemal lafa başlamak için pek uygun sözler seçmemiş olduğunu düşünerek kendi kendini tekmeleme isteğiyle doldu. Berna’nın bakışları değişmişti. Şimdi bakışlarında mutluluk değil, tedirginlik, aynı zamanda da üzüntü vardı. Kemal lafı toparlamak için, “Fakat ben buna aldırmiyorum,” dedi aceleyle. Berna kuşkuyla, “Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi. Birden sesi soğumuştı.

Kemal durumu nasıl kurtarabileceğini düşünürken Berna ona sırtını dönmüştü. “Bu söylediğinden her anlam çıkarılabilir Kemal. Ne demek istediğini açıklar mısın?” diye sordu. Kemal karnından dışarı büyük bir canavar fırlayacakmış gibi hissediyordu. Ağzı kupkuru olmuş elleri ve ayaklarıysa adeta buz tutmuşlardı. Ne diyeceğini tam olarak bilemeden, “Şey... Cemal... Arkadaşım... Krefna...” diye kekeledi. Bu noktada Berna şaşkınlık dolu bakışlarla ona döndü ve, “Krefna’yı nereden biliyorsun?” diye sordu. Kemal onun düşmanca tavırlar sergilemediğini görerek biraz rahatladı ve, “Arkadaşım Cemal. Komiserdir. Sizinkileri tanıyormuş,” dedi hızlı hızlı. Berna kahkahasını zorla tutarak “Bizimkiler?” diye sordu. Kemal utanarak, “Şey... Yani... Ehem! Vampirler,” dedi yavaşça.

Berna şimdi Kemal’e ölçüp biçer gibi bakıyordu. Sonra gözlerini kısıp, “Sen ciddi misin?” diye sordu. Kemal soruyu anlamayarak “Neh?” diyerek nefesini bırakmayla konuşma arası bir şey yaptı. Berna ona bakarak, “Ciddi anlamda vampirlere inandığını mı söylüyorsun yani?” diye sordu dalga geçen bir sesle. Kemal her geçen dakika kendini daha da salak hissediyordu. Belki de hayatında gördüğü en güzel kızla karşı karşıya duruyor, onunla konuşuyorken şimdi

muhtemelen Cemal ve Mehmet'in ona yaptıkları eşek şakasına kurban gitmekteydi. Peki ya Krefna'nın adamları? Kemal gerçekten de Cemal'in ona oyun oynamak için bu kadar ayrıntıya girip girmeyeceğini düşündü. Berna yarı alaycı yarı meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırmış, Kemal'in cevabını beklerken Kemal acıyla kıvranmaktaydı.

Sonunda derin bir nefes aldı ve, "Evet, inanıyorum," dedi güçlükle. Berna bu cevap karşısında gülümsedi ve, "Güzel. O zaman bu sır seninle güvende," dedi. Kemal'in aklından Berna'nın aşağılayıcı sözler söyleyip onunla dalga geçmesinden, polisi arayıp evden attırmasına kadar pek çok muhtemel senaryo geçmişti, ancak hiçbirisi böyle değildi. Kemal kekeleyerek, "Yani sen... Sen vampirsin öyle mi?" diye sordu. Berna gözlerini devirip, "Hayır, tabii ki değilim," diye cevap verdi. Kemal kafası iyice karışmış halde Berna'ya bakınca Berna'nın onunla böyle kafa bulmaktan ne kadar eğlendiğini gördü. Tam bir şeyler söyleyecekti ki Berna, "Tamam, vampir değilim ama yarı-vampir değilim demedim," dedi gülerek. Kemal sonunda onun doğru söyleyip söylemediğini düşünmekten vazgeçip ona inandı. "Senin vampir olup olmaman önemli değil," dedi yavaşça. Ve birden *kurduğum cümleyi acaba daha önce kimse kurmuş mudur* diye düşündü. Berna biraz inanmazlıkla, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Kemal, Berna'ya uzun uzun baktı. Tam cevap vereceği sırada, "Bir şey söylemene gerek yok," dedi Berna. Gözlerinde tekrar o mutluluk vardı. O zaman Kemal onun hislerini anlayabildiğini hatırladı ve minnetle ona baktı.

Elbiselerinin kirleneceğine aldırmayarak tozlu döşemelere oturup konuşmaya başladılar. Berna'nın anlatacak çok şeyi vardı haliyle. Onu düşününce Kemal kendini küçük bir çocuk gibi hissetti. Bir ara sessizlik oldu. Sonra Berna gözlerini kısarak ona baktı ve, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Kemal biraz şaşırarak, "Ne düşündüğümü bilmiyor musun?" dedi. Berna gülümsedi. Artık dişlerini

saklamıyordu. Biraz korkutucuydu ama onun güzelliğine ayrı bir hava katıyordu. Yavaşça kafasına vurarak, “Senin düşüncelerini değil, vücudundaki adrenalin değişimini veya bunun gibi şeyleri hissedebilirim. Yalan söyleyip söylemediğini de böyle anlıyorum. Yalan söylerken adrenalinin yükseliyor. Senden çilek kokusu gibi bir koku geliyor o zaman. Her insanınki değişiyor. İlk karşılaştığımızda benden korkmadığını söylediğinde senden güçlü bir çilek kokusu gelmişti,” dedi muzırca gülümseyerek. Utanan Kemal başını öne eğip güldü.

Dışarıya bir göz atınca endişeyle havanın kararmış olduğunu gördü. Birden aklına Krefna’nın adamlarının korkunç görüntüleri geldi. Gülümseyen Berna, “Benden hâlâ korkuyor musun?” diye sordu. Anlamayan Kemal merakla Berna’ya baktı. “Sanırım adrenalinin yükseldi. Portakal çiçeği gibi bir koku var. Bu, korku galiba,” Kemal ne diyeceğini bilemiyordu. Yalan söylese Berna anlayacaktı. Doğru söylese korkak gibi hissedecekti. En iyisi doğruyu söyleyip Berna’nın güvenini sarsmamaktı. Sonunda acılar içinde öldürülmesi olacaksa olsun.

Derin bir nefes alıp başladı. “Dün gece birkaç kişi beni sıkıştırdı. Babanın adamları olduğunu öğrendiğim beş kişi bana seni unutmam gerektiğini, yoksa benim için pek de iyi olmayacağını söylediler,” dedi ve sustu. Berna’nın bakışları yine değişmişti ama bu sefer o gözlerdeki ifade ne üzüntü ne de tedirginlikti. Bu sefer o gözlerde öfke vardı. Hem de büyük bir öfkeydi. Kemal hayal mi ediyordu, yoksa Berna’nın gözleri gerçekten kırmızılaşıyor muydu? Bir süre sonra hayal etmediğini gördü, çünkü Berna gözlerini kırpınca gözlerinin akı ve mavi rengi kaybolmuştu. Şimdi aşırı derecede korkunç görünmeye başlamıştı. Yumrukları sıkılı, kaşları çatılmış, çenesi öfkeden kasılmış haldeydi. Herhalde Kemal’in korktuğunu hissetmişti ki dönüp ona baktı. Gözlerinin akı görünmeye başlamıştı ama maviliği hâlâ belli değildi. Sonra tüm kırmızılık yavaş yavaş kayboldu.

Zorla gülümseyerek Kemal’e baktı. “Kusura bakma,” dedi. “Böyle bir şeyi

yapma hakkını kendinde nasıl buluyor, onu anlamadım. Seni takip ettiriyor ve dahası seni tehdit ettiriyor.” Her sözcükle birlikte sesi perde perde yükseliyordu. Sonra gözlerini kapattı ve tekrar açtığına yine eskisi gibi, dünyanın en güzeli gibi görünüyordu. “Korkuttuysam özür dilerim. Ama kendime engel olamadım. Neyse, bunu bana söylemen gerekiyordu ve sen de aynen öyle yaptın. Dürüstlüğün için çok teşekkürler, sana gerçekten minnettarım.” Bir süre gözlerini dikip birbirlerine baktılar. Sonra Berna gülererek başını eğdi ve ayağa kalktı. Gitmesi gerektiğini düşünen Kemal de ayağa kalktı ve veda sözcükleri hazırlarken Berna aklına birden esmiş gibi, “Bana taşınmamda yardım eder misin?” diye sordu. Şaşırın Kemal, “Nasıl yani?” diye sordu. Berna, “Biraz sonra eski evimden birileri eşyalarını getirecek. Onlar tamamen vampir. Arkadaşım sayılırlar. Onlarla tanışmanı istiyorum,” dedi.

Ne diyeceğini bilemeyen ama biraz tedirgin olan Kemal kabul etti. Bu aç vampirlere ziyafet olarak sunulacağı anlamına geliyor olabilir miydi? “Korkma,” diye ona güvence verdi Berna. “Benimleyken sana bir şey yapan olamaz. Zaten seni onlarla tanıştırdıktan sonra tüm vampirler arasında tanınacaksın. Kimse sana saldıramayacak. Böyle bir şey yapmaya cesaret edebilecek olanlarsa kendilerini ölümden çok daha kötü durumlarda bulacaklar,” dedi karanlık bir gülümsemeyle. Gereksiz bir merakla kapılan Kemal, “Ne gibi?” diye boş boş sordu. Berna, “Şöyle ki vampirler ölü kanı içemezler,” diye açıkladı. “Bu, vampiri yeterince taze kan içene kadar en acılı şekilde felç eder. Ayrıca inek, koyun gibi temiz hayvanların dışındaki örneğin farelerin kanındaki kötü tat, vampirler için en iğrenç şeylerden biridir. Ve daha hayal gücünün üretebileceği nice başka şeyler,” diye havalı bir şekilde elini salladı.

Dışarıdan gelen gürültülerden anlaşıldığı üzere birkaç ev taşıma şirketi aracı evin önünde durmuştu. Pencereden bakınca içinden bir grup gencin gülüp

şakalaşarak indiğini gördüler. Berna, “İşte bizimkiler,” dedi heyecanla ve, “Hadi inelim,” deyip kapıya doğru yürüdü. Aşağıya indiklerinde gençler Berna’yı ve Kemal’i görünce gülerək kahkahalar atarak yanlarına geldiler. Hepsı Berna’ya sarıldılar. “Nasılsın? İyi misin?” muhabbetlerinden sonra Kemal’e bakarak, “Akşam yemeğın mı?” diye utanmadan sordular. Berna soğukkanlılıkla, “Hayır,” diye cevap verdi. Kemal’in elini yakalayarak “Sevgilim,” dedi. Kemal bütün hayatı boyunca kalbinin şimdiki kadar rahatsız edici şekilde attığını hissetmemişti. Gülmekte olan vampirlerin hepsı donup kaldılar. Birkaçı, “Hadi canım, dalga geçme,” dediler ama Berna daha büyük bir ciddiyet ve kesin bir ifadeyle “Şaka yapmıyorum,” dedi. “Kemal benim sevdiğim kişi ve bu herkesin kulağına gitmeli,” dedi imalı bir şekilde.

Hepsı önce yemek sandıkları adama daha dikkatle bakmaya başladılar. Aralarından biri çıktı ve kendini tanıtıp elini sıktı. Şaşırın ama memnun olmaktan da kendini alamayan Kemal hepsı sırayla aynı şeyi yaparken hepsine gülümsemeye, iyi bir ilk izlenim yaratmaya çalıştı. Gerçi onların ilk izlenimi onun yemek olduğı yönündeydi ama olsundu. Sonra Berna, “Eh hadi bakalım millet, işe koyulalım. Sabaha kadar bunlar bitecek, yoksa güneş banyosu yaparsınız,” dedi.

Hepsı tekrar gülerək işlerinin başına geçtiler. İnsanlardan kat kat güçlü olduklarından taşıma pek sorun değildi. Hızlı bir şekilde iki araç dolusu eşya eve taşındı. Kemal’s e küçük çocuklar gibi ancak hafif eşyaları taşıyordu. Biraz ağır bir şeye yapışsa hemen biri geliyor, “Sen yorulma Kemal,” diyerek elinden kapıyordu. Davranışları dostaneydi.

Sabaha karşı dört gibi eve eşyalar tamamen yerleştirilmiş, ev temizlenmiş, perdeler de dahil tüm küçük ayrıntılar bile bitmişti. Hep birlikte oturup dinlenmeye karar verdiler. Güneşin doğmasına az kaldığı için batıya bakan bir odaya geçmişlerdi. Burası evin en büyük odasıydı ve söz konusu cinayetin burada işlendiğı söyleniyordu.

Herkes bir yere kuruldu ve konuşmaya başladılar. Daha çok Kemal’e sorular geliyordu, çünkü genelde insanlarla en büyük temasları onların kanları için olmuştu. Hepsi de Mehmet’in kitap evinin üyesiydiler ama ona da insan duyguları, ihtiyaçları hakkında bir şeyler sormak istememişlerdi. Kitaplardan da öğrenmişlerdi ama kendi deyimleriyle tarihi tarihçiden değil, onu yaşayandan dinlemek daha güzeldi. İnsan yemeklerinin tadını sordular. Vişne suyunun tadını merak ediyorlardı en çok, çünkü insanları bunu içerken görmüşler ve rengini kana benzetmişlerdi. Kokusunu alabiliyorlar ama elbette tadamıyorlardı.

Kemal her şeyi elinden geldiğince cevaplamaya çalıştı. Çünkü daha önce hiç kimse ona kızarmış etin onu nasıl tiksindirmediğini sormamıştı. Belki vejetaryenler. Ama hiçbir vejetaryen domatesin kan yaptığı için insanlara şiddetle tavsiye edilmesi gerektiğini onlar kadar içten savunmuyordu. Bazen Kemal de soruyordu. Örneğin suyun onlara zararı olup olmadığını sordu. Bu onları hem kızdıran hem güldüren bir yanlış anlamaydı. Hepsi de “Biz eşkıya mıyız ki yıkanmayalım?” diye küskün küskün cevaplarırken diğeri de her gün banyo yaptığını inanmazsa gelip saçındaki şampuanı koklamasını istedi. Ama en güzel bölümü de hepsinin birkaç savaş görmüş olmasıydı. Hiçbir zaman insan savaşlarına müdahale etmemişler yalnızca uzaktan izlemişlerdi. Bazı fazla heyecanlı gençler katılmıştı, fakat Krefna hemen önlem almış, karşı tarafa da vampir destek yollamış ve durum eşitlenmişti. Örneğin Hitler birçok vampiri kendi yanında savaşmış ve Krefna’nın tepkisini çekmişti. Hemen karşı devletler, özellikle Rusya vampirlerle desteklenmişler ve durum eşitlenmişti.

“Hitler’in son zamanlarında olmayan ordularını yardıma çağırmasının sebebi neydi sanıyorsun?” diye sormuştu bir vampir. Kemal sorarcasına bakınca, “Elbette Krefna’nın yolladığı vampirlerin Hitler’in safındakileri temizlemiş olmalarıydı,” dedi Kemal’in şaşırmasını anlamsız buluyormuşçasına. Sanki bunları bilmemek ayıpmış gibi davranıyorlardı. Tarihi olayların açıklamalarını böyle duymak çok garipti.

Fransız Devrimi'ni köleleri galeyana getiren bir vampirin çıkardığını duymaksa bir gece için Kemal'e epey tarihi bilgi sağlamıştı. Kemal ne zaman bu olayların sosyolojik geçmişlerinden, nedeni, nasılından laf açmak istese yüzlerini buruşturup ellerini sallıyorlardı.

Vampirler ayrıca Kemal'e neden uyumadığını sordular. Kemal de onlara rahatsızlığından bahsetti. Epey gülüştüler. Berna'ya yan yan bakıp "İlle de biraz vampire benzeyenini buldun değil mi?" diye takıldılar. Rahatsızlığının böyle görülmesi Kemal'in biraz garip ama mutlu hissetmesini sağladı. Güneş doğduktan sonra Kemal gitmesi gerektiğini, ailesinin onu merak edeceklerini söyledi. Yeni arkadaşlarına ve Berna'ya veda etti.

9

Evine giden Kemal'in kafası biraz karıştı. Güneş doğmuş hatta insanlar işe gitmeye başlamıştı. İki günlük tatili biten Kemal de bu gece işine gitmesi gerektiğini biliyordu. Yanından geçen adama şöyle bir göz ucuyla baktı. Ne kadar dünyadan habersizdi. Onun bildiklerinin hiçbirini bilmiyordu. Acaba bu adam mutlu muydu? Bilgiye açlığı hiç mi yoktu? Gerçeği öğrenmeyi hiç mi istemiyordu acaba? Kemal soru sormayı seviyordu ama çok soru soranların çabuk susturulduklarını da bilecek kadar kafası çalışıyordu. O yüzden vampirlerle olan muhabbetinde genelde anlatan taraf olmayı seçmişti.

Bunları aklında tekrar tekrar çevirerek evine ulaştı. Anne babasına yeni taşınan komşusuna yardım ettiğini ve meraklanmamalarını, bundan sonra sık sık oraya gidebileceğini söyledi. Anne babası anlamlı anlamlı birbirlerine bakarak tabii ki gidebileceğini, hatta bu yeni komşuyu bir gün kendi evlerine çağırmasını istedi.

Ailesinin bu kadar kolay ve hatta mutlulukla bu işi onaylamaları hoşuna gitti. Ama onun ne olduğunu görünce bakalım ne derler diye de acı acı düşündü. Berna'nın dinlenmesi için o gün bir daha onun yanına uğramamaya karar verdi. Sürekli yanına gidip sıkboğaz etmek istemiyordu. O kadar mutluydu ki, kimselere anlatabileceği bir mutluluk değildi bu. Ama belki de anlatabilirdi. Hemen Cemal'i aramaya karar verdi.

10

Berna arkadaşlarıyla birlikte günbatımına kadar bekledi ve sonra onlarla birlikte yola çıktı. Evine gidip babasıyla bu konuyu konuşmalıydı. Nasıl olur da böyle bir şey yapardı? Akla hayale sığacak türden değildi. Babasının konu biricik kızı olunca ne kadar korumacı olduğunu bilse de bu kadar ileri gitmesi hiç hoş değildi. Bazen babasının onu hâlâ eskisi gibi şımarık küçük kızı gibi gördüğünden şüphe ediyordu.

O böyle düşünceler içindeyken yanında oturan genç vampir Berna'ya dönüp, “Efendim, gerçekten de babanıza karşı gelmek istiyor musunuz? Hem de söz konusu olan... Bir...” deyip susmuştu ama Berna onun ne demek istediğini anlamıştı. Başını öne eğip, “Emin değilim Leyla. Gerçekten emin değilim,” dedi yavaşça. Vampir biraz bekledikten sonra, “Efendim biliyorsunuz, size sadece şehrin değil, ülkenin tüm erkekleri aşık. En küçük ilginiz için hepsi yanıp tutuşuyorlar,” dedi saygı dolu bir sesle. Berna bu sözlerin üstüne acıyla gülümseyip, “Evet, ama onların kime aşık olduğu belli öyle değil mi?” deyip limuzini gösterdi.

Vampir samimi bir şekilde itiraz ederek, “Efendim, lütfen öyle düşünmeyin. Sizin güzelliğiniz için niceleri babanıza karşı gelmeyi göze aldı, biliyorsunuz,” dedi. Berna gülümseyerek ellerini iki yana açtı ve, “Demek ki talihli bu insanmış,” dedi.

Vampir bunun üzerine başını öne eğdi. Saçlarıyla oynarken, “Evet, gerçekten de talihli biri,” dedi kendi kendine konuşur gibi. Berna onu duydu ve büyük bir kahkaha patlatıp, “Cidden öyle düşündüğümü sanmıyorsun değil mi Leyla?” dedi ona bakarak. Leyla ne diyeceğini bilemeden başını kaldırıp endişeyle ona bakınca Berna kararlı bir sesle, “Benim çevremde gerçekten talihli olan kimse görmedim şimdiye kadar,” dedi.

Sonra bakışlarını yanlarında uzanıp gitmekte olan şehrin ışıklarına çevirdi. “Şu ışıklara bak,” dedi. Leyla, Berna’nın ne demek istediğini anlamadan ışıklara baktı. Berna hüzünlü bir sesle, “Ne kadar güzeller, değil mi?” diye sordu. “Ne kadar güzeller? Kırılğan, zayıf, savunmasız...” dedi hayaller içinde bir sesle. Leyla bakışlarını ışıklardan alıp, “Onu bu yüzden mi seviyorsunuz efendim? Onu korumak istediğiniz için mi?” diye sordu Berna’ya bakarak. Berna gözlerini ışıklardan ayırmadan, “Hayır,” diye cevapladı. “Ne kadar savunmasız da olsa kendini her şeye hazır gibi görmesi... Aptal cesareti... Ve bilmediğim bir çekim,” dedi açıklamaya çalışıp beceremeyerek. Leyla ona dikkatle bakıyor, Berna’nın açıklamasını bitirmesini bekliyordu. Berna boğazına bir şey takılmış gibi hissediyordu. Kendini epey zorladıktan sonra başını iki yana sallayıp, “Açıklayamıyorum,” dedi pes ederek. Leyla başını sallayıp anlayışlı bir şekilde gülümsedikten sonra yaklaşımakta olan vampir şehrinin girişine bakışlarını çevirdi.

Yolculuğun ardından insanların girişine kapalı olan vampir bölgesine girmişlerdi. Burada bir yeraltı şehrinin girişi vardı. Giriş, süsü olmayan bir yerdi, fakat girişten sonrası adeta bir mimari şaheserdi. Giriş, şehrin tam ortasına uzanan geniş bir yolun başlangıcı olan yüksekçe bir yerdi. Buradan tüm şehir rahatça görülüyordu. Şehir üç kısma ayrılmış haldeydi. İlk kısım düzenli bir kare şeklini oluşturmuş, tam ortadan geçen devasa bir caddeyle de ikiye ayrılmış, çok hesaplı bir şekilde düzenlenmiş cadde ve sokakların üstüne kurulmuş, birbirinin aynı evlerden

oluşuyordu. Bütün sokaklar birbiriyle birleşip caddelere bağlanıyor, onlar da birleşip ortadaki büyük caddeye ulaşıyorlardı. Ne garipti ki bu cadde hemen hemen hiç ulaşım için kullanılmazdı. Önemli günlerde caddenin üzeri renkli örtülerle kapatılır, sayısız masa ve sandalye kurulur, eğlenceler, şenlikler yapılırdı. İki taraftaki evlerin bu düzenli görüntülerini bozarlarsa kocaman, garip yapılı stadyumlardı. Bu stadyumların içi büyük spor kompleksleri olarak ayarlanmıştı. Büyük bir futbol sahası, iki basketbol sahası, iki tenis sahası ve daha pek çok aktivite yeri vardı. Görüntülerini garip kılansa, çevrelerine yapılmış olan yarış pistleriydi. Stadyumun içe bakan koltuklarından ayrı, bir de dışa doğru, piste dönük olanlar vardı. Bu ikisini ayıransa büyük duvarlardı.

Şehri çevreleyen duvarlar yüzlerce yılın izlerini taşıyorlardı. Her türden müthiş el emeği işlemlerle kaplı taş duvar ve sütunlar vardı. Tavanın yüksekliği 200 metreydi. Yani şehir, yerin 200 metre altına kurulmuştu. Devasa sütunlarla desteklenen tavan çok kalın bir çelik tabakasındandı. Sütunların her birindeyse, eşine başka yerde rastlanamayacak harika el işlemesi oymalar vardı. Şehrin ışıklandırılması ise bir atom santraliyle sağlanıyordu. Tabii bu teknolojiyenin önce her yerde bir sürü meşale vardı.

Şehri üçüncü bir kısma ayıransa iki yanında devasa yapılar bulunan ama her ikisini de her yönden geride bırakan büyük bir konaktı. Devasa üç katlı olan konak, bir mimari harikasıydı. Ön cephesinde sayısız küçük pencereleri ve iki tane kuleye benzer yapısı vardı. Sağ tarafında pek çok vampirin düzenli bir şekilde oradan oraya koştuğu, bazılarının antrenman yaptığı, bir kısmı da hâlâ inşaat halinde olan bir askeri üs vardı. Sol tarafındaysa konakla boy olmasa da genişlik bakımından yarışabilecek bir yapı vardı. Burası hemen hemen hiçbir vampirin girmesine izin verilmeyen fabrikaydı. Adının tersine, aslında bir mezbaha görevi görüyordu. İçinde devasa ölçüde büyük ve küçükbaş hayvan sürüleri, kesim yerleri, soğuk hava

depoları, kesilen etin insan dünyasına götürülmesini ayarlayan büyük kargo ambarları ve tüm vampir şehrinin can damarı olan kan dağıtım merkezi bulunmaktaydı.

Büyük caddenin sonundaki güzel konağın özelliği, mimarisinin aynen şehrin mimarisi gibi olmasıydı. Yani birçok sütunun desteklediği tavan ve bir devasa koridorun etrafındaki odalardan oluşuyordu. İlk kat devlet işlerinin yürütüldüğü ve vampir kurulunun toplandığı yerdı. Dev koridor boyunca birçok kapı vardı. Diğer şehirlerden gelen Krefna'ya bağlı yöneticiler, devlet görevlileri, bakanlar ve bakanlıkları buradaydı.

İkinci kat ise Krefna'nın makamına ayrılan bölümdü. Burada ise dev koridorun her iki yanında yalnızca birer kapı vardı. Biri Krefna'nın özel odası ve başka ülkelerden gelen misafirlerle toplantı yaptığı çok az kişiye görmek nasip olan dillere destan kabul odasıydı, diğeriye sadece çok önemli duruşmaların görüldüğü kocaman bir mahkeme salonuydu.

Üçüncü kat ise Krefna'nın ailesi ve Krefna'nın yaşadığı yerdı. Harika dekorasyonları olan kırktan fazla odadan oluşuyordu. Her oda, ortalama bir evin büyüklüğüne ve bir sarayın rahatlığına sahipti. Şu anki Krefna 53 vampir yılından beri buradaydı. Ülkesine nice yenilikler getirmiş, vampir halkını insanlarla huzur ve barış içinde yaşatacak kurallar koymuştu. Halkının sevdiği bir Krefna'ydı. İhtilalle başa geçmiş, fakat bu ihtilal tüm halkın desteğiyle olduğundan kanlı olmamıştı. Krefna'nın iki erkek kardeşi ve bir eşi vardı. Eşi, Berna'nın annesi değildi. Berna'nın annesi, insan olduğu için uzun zaman önce ölmüştü. Berna, şehri ve bu güzel konağı terk edip gitmiş, küçücük bir insan evi satın almıştı. Bunu duyanların geneli onun gençlik asiliğinden dolayı böyle yaptığını, Krefna'nın saçma işler peşindeki şımarık kızı olduğunu düşünüyorlardı.

Berna, konağın önünde araçtan inip arkadaşlarıyla vedalaştı ve ikinci kata,

babasının, yani Krefna'nın makamına çıktı. Bu katta olan tek hareketlilik, başka ülkelerdeki yöneticilerin geliş gidişleri olurdu. Diğer ülke yöneticileri ancak gece yolculuk ederek şehre ulaşabiliyordu. Daha uzak ülkelerdeki yöneticilerse gündüz de yolculuk etmek zorunda olduklarından özel güneş ışığı önleyen araçlarla geliyorlardı.

Babasını kahvaltısını bitirmiş olarak gecenin vampirler için insan dünyasında nasıl geçtiğine dair son olaylarını gözden geçirirken buldu. Kızının geldiğini gören Krefna, sert ve emredici sesinden uzak, sevecen bir sesle, "Hoşgeldin güzel kızım," dedi. "O insan yapıtı harabeden vazgeçtiğini görmek beni gerçekten mutlu kıldı," diye ekledi başını onaylar bir şekilde sallayarak. Gözlerine tekrar kırmızılık hücum etmeye başlayan Berna, "Hayır baba, buraya geri dönmedim. Tam tersine; bu gece tüm eşyalarımı o insan yapıtı harabeye taşıdım," dedi. Krefna bunu duyunca sarsıldıysa da belli etmedi. Kızını görmek için başını kaldırdığı işine tekrar döndü, fakat Berna'nın pes etmeye niyeti yoktu. "Baba, seninle konuşmam gereken çok önemli bir şey var," dedi.

Konunun ne olduğunu bilen Krefna başını işinden tekrar kaldırıp meraklı görünmeye çalışarak "Öyle mi? Neymiş bakalım bu önemli konu?" diye sordu. Berna öfkeden gözleri gittikçe daha da kırmızılaşarak, "Sen ve her pis işini yaptırdığın aşağılıklar," dedi. Krefna biraz sertleşerek, "Özel öğrencilerim hakkında bu şekilde konuşmaman konusunda anlaştık sanıyordum. Bu hakareti hak edecek ne yaptılar sana? Beni ve sizleri korumak için canlarını feda etmeye hazırlar fakat sen onlara bunca hakaret ediyorsun. Hiç değilse nedenini açıkla," dedi. Onun gözleri de beyazlaşmaya, mavi gözlerinin rengi yavaş yavaş gitmeye başlamıştı. Berna, "Söyle o pisliklere, bir daha sevdiğim adamın çevresinde dolaşmayacaklar. Eğer bir daha onunla değil konuşmak, on metre yanına bile yaklaşırlarsa onlar için hiç mi hiç iyi olmaz. Verdiğin özel derslerde ayrıca anlat bunları," diye bağırdı.

Artık gözlerinin hiçbir rengi görünmüyor, sadece kan kırmızısı yakutlar gibi tehlikeli bir şekilde parlıyorlardı. Krefna da öfkelenerek ayağa kalktı. Onun gözlerinde de artık hiç renk kalmamıştı. Ama onunkiler kırmızı değil bembeyazdı. Sadece gözbebekleri görünüyor, onlar da okyanusun ortasındaki küçük adalar gibi bembeyaz gözlerinin ortasında öfkeli öfkeli parlıyorlardı. “Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?” dedi yüksek sesle. “Ben senin kızınım,” diye bağırdı Berna öfkeyle. “Yoksa Yüce Krefna kızından utanıyor mu?” dedi.

Bu sözler, Krefna’nın yüzüne çok ağır bir şeyle vurulmuş gibi bir etki yarattı. Bir anda gözlerinin rengi geri gelmişti. Bakışlarında artık öfke değil, şaşkınlık ve biraz da kırgınlık vardı. Sözlerinin yarattığı etkiden memnun olan Berna’nın gözleri de yine eski rengine dönüyordu. Krefna bakışlarındaki kırgınlık sesine de yansyarak, “Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu. Berna hâlâ biraz öfkeli, “Fikrimi değiştirecek hiç bir şey yaptığını görmedim,” dedi acımasızca. Babasının kendisine herkesten ve her şeyden daha çok düşkün olduğunu biliyordu. Kemal’i korkutan adamları da sadece biricik kızına zarar gelmesini önlemek için gönderdiğini biliyordu, fakat gerekli tavrı ortaya koymazsa babası Kemal’in kanını çamaşırın suyunu sıkarak sıkabilir.

Bir süre birbirlerine dikkatle baktılar. Neden sonra Krefna, “Yarı-vampir olduğun için insani özelliklerin var,” dedi birden bire. “Yani bir vampir gibi tüm duygularını gizleyemiyorsun. Ve buradan da anlıyorum ki sen bu kendini korumaktan bile aciz olan insana yalnızca acıyorsun. Sevgi değil senin hissettiklerin güzel kızım.” Aslında böyle olmadığını Krefna da biliyordu ama bir gayretle kızının düşüncelerini çekebilir miydi? Berna önce biraz şaşkınlık sonra da tiksintiyle babasına bakarak, “Bana yüzüme baka baka yalan söylüyorsun,” dedi. Şaşırılmış gibi yapan Krefna, “Hayır, kesinlikle yalan söylemiyorum,” diye savunmaya geçti, fakat yine öfkelenen ve gözleri kırmızılaşmaya başlayan Berna, “Ve hâlâ da devam

ediyorsun,” diye bağırdı. Böyle bir suçlamayı az da olsa bekleyen Krefna bu sefer başka bir yöntem deneyecekti.

“Babana inanmıyor musun yani? Seni onca zaman koruyan, seven babana güvenmiyor musun?” dedi. Sesine olabildiğince duygu yüklemeye çalıştı, fakat bu Berna’yı daha da öfkeliendirmekten başka bir şey yapmadı. Bağırarak, “Duygu sömürüsü yapma bana baba,” dedi. “Artık kolayca kandırabileceğin küçük kız değilim. Ve bundan sonra seni ilk görmek istediğim yer yeni evimdir. Bir şey söylemek istersen orada olacağım. Ayrıca özürlerini kabul edecek bir arkadaşım da yanımda olacak. Son olarak: Eğer bir daha Kemal’in yanına herhangi bir vampir türü yaklaşırsa baba, emin ol bundan çok fazla kişiyi pişman ederim. Hem de çok fazla kişiyi,” dedi ve arkasından kapıyı çarparak çıktı.

Krefna arkasından, “Berna, dur!” diye seslendiyse de Berna’nın kesinlikle durmak gibi bir niyeti yoktu. Konağı ve ardından da şehri terk etti. Çıkışta kendisini durdurmak isteyebilecek olan babasının yalakalarına karşı hazırlıklıydı, fakat Krefna akıllı davranmış, kimsenin onun önüne çıkmamasını söylemişti.

Krefna koltuğuna çöktü ve ellerini başına dayayıp düşünmeye başladı. Aslında yalnızca bir vampir olsa korkulacak hiçbir şey yoktu. Sadece küçük bir vampir kız. Ama yarı-vampir olmasının ona verdiği büyük güç vardı. Yarı-vampir yasasının çıkma nedeni de buydu. Yarı-vampirler normal bir vampirden çok daha güçlülerdi ve güneş ışığına dayanıklıydılar. Büyük vampir orduları yalnızca bir grup yarı-vampir için seferber olmuş, sonuçta orduların yarısından fazlası yok olsa da yarı-vampirler de tamamen ortadan kalkmıştı. Biri hariç. Berna. Krefna, biricik kızına kıyamamış ve onu katliamdan, kandan ve şiddetten uzak tutmuştu. Şimdiyse kızının büyüdüğünü kabul etmek zorundaydı. Bu durum yüz binlerce vampiri yönetmekten daha zordu ama yapmak zorundaydı. Yaşamayı için çok acılara katlanmıştı. Onun için kendi hayatını ortaya koymuştu. Ve şimdi ne için insanların

arasında yaşamaya gitmişti? Onun böyle kendisinden kopmasına neden olan yine kendisiydi, kendi yaptıklarıydı ve pişman olmamak elinde değildi.

11

Berna güneş iyice yükselmişken dışarı çıktı ve korkusuzca altın yağmuruna benzeyen gün ışığına adım attı. Ne de olsa o bir yarı-vampirdi. Gün ışığı onu etkilemezdi. Yürüyerek vampirlerin sınırlarından çıktı ve insan kentine doğru gitti. Telefon edip bir taksi çağırmak gibi bir lüksü yoktu. Çünkü vampirlerin veya yarı-vampirlerin fotoğrafları çekilemiyor, kameraya alınamıyor, kısacası dijital cihazları kullanamıyorlardı.

Berna bir kere telefonu merak etmiş ve denemişti. Bir telefon kulübesine elinde jetonla girmiş, jetonu atmış ve rehberden rastgele bir numara tuşlamıştı. Karşı taraf telefonu açmıştı. Bir adam, “Alo!” deyince Berna da, “Alo!” demişti. Fakat karşıdaki adam sanki hiçbir ses duymamış gibi yine, “Alo! Kimsiniz?” diye sormuştu. Berna da, “Benim, adım Berna. Siz kimsiniz?” diye sormuştu. Fakat karşıdaki adam, “Kardeşim cevap versene. Sapık mısın nesen?” diye sesini yükselterek konuşmaya başlamıştı. Berna da yarı bağırarak, “Benim adım Berna. Beni duymuyor musunuz?” diye sormuştu. Adam, “Bıktım bu sapıklardan. Sesimi dinlemenin nesi komik acaba?” diye söylenerek, epey de kaba sözler sıralayarak telefonu çat diye kapatmıştı.

Berna daha sonra babasına bunu sormuştu. Krefna gülerek ona vampirlerin bu tür cihazları kullanamayacağını anlatmıştı. Bu durum o zaman Berna’yı şaşırtmıştı ama bir süre sonra alışmıştı.

Birçok soygun yapan vampir olmuştu ama Krefna’nın sert kuralları hepsinin sonu olmuştu. Ne de olsa kameralar onları kaydedemiyordu. İstedikleri de para

değildi, çünkü vampir devleti halkına gerekli her tür desteği sağlıyor ve ihtiyaçlarını karşılıyordu. Vampirlerin beslenmek dışında hemen her yaptıkları hobilerden oluşuyordu. Özgürce banka soymak da bir zamanın gözde hobileri arasında olsa da kameraların yakalayamadıklarını Krefna'nın keskin gözleri yakalıyordu. Tüm vampirlere ibret olsun diye bu işleri yapanları gecedan dışarıya bağlamış, Güneş'in ilk ışıkları da onlardan geriye ancak bir avuç kül bırakmıştı. Bu sert önlemler hepsine ders olmuş, onlar da bu tür hobileri bırakmışlardı.

Berna sonunda evine ulaşmış ve yeni döşenmiş oturma odasına kurulmuştu. Eline televizyonun uzaktan kumandasını aldı. Kameraya çekilememek çekilenleri izleyemeyecekleri anlamına gelmiyordu elbette. Haberleri izlemeye başladı. Spiker bayan hoş sesini derinleştirerek, “Bugün şehrin dış kesimlerinde iki mafya ailesinin çatışması olduğundan şüphe edilen olayların sonunda pek çok ölü ve yaralı bulundu. Polis konu hakkında soruşturmasını derinleştiriyor,” diyordu. Sözde iki çete çatışmış ve ortada beş-altı kadar ölü kalmış, bazıları yanmış bazılarının başları kesilmişti. “Hıh!” diye güldü Berna. Ne kadar da çabuk bahaneler üretiyorlardı? Demek çete çatışmaları şimdiki yeni yalanlarıydı. Peki neden hiçbir kurbanın vücudunda bir damla bile kan bırakılmadığını söylemiyorlardı? Madem çete çatışmasıydı, neden ortalıkta hiç mermi kovarı yoktu da sadece silahlar vardı? Başlarının kesik kısmı sansürlense de vücutlarının renksizliğinden kanlarının çekilmiş olduğu anlaşılıyordu. Daha dikkatle bakıldığında vücutlarında mermilerin giriş noktalarının olmadığı da görülebilirdi ama onlar inatla önlerindeki manzaraya çetelerin sebep olduğunu söylüyordu. Medya o kadar inandırıcı bir ikna aracıydı ki vampirler bugün sokağa çıksalar, akşama yapılacak bir haber bülteniyle hepsi unutturulabilirdi.

Bu durum polislerin başını biraz derde sokuyordu. Ölümleeri örtbas etmek için başka insanları yakalıyorlar, olay yerlerindeki kanıtları değiştiriyor, gerekirse bazı cinayetlerin hiç duyulmamasını sağlıyorlardı. Küçük suçları olanları yakalayıp

vampirlerin avlandıklarının katilleri olarak gösteriyorlardı. Başka ne yapsınlardı ki? Sonra da kimsenin onaylamadığı bir sürü af yasası çıkarıp bazen gerçek suçlularla birlikte bu “masumları” da hapisten çıkarıyorlardı.

Berna bu şehre yeni komiser olan Cemal hakkında bazı şeyler duymuştu. İlk duyduğunda komiserin yaşı hakkında şüpheleri olmuştu, çünkü daha polis kuvvetlerine yeni katılmış birinin komiser olması çok garip bir durumdu ama konu üstüne fazla kafa yormadı. *Bir yerden bir tanıdığı göz kırptıysa olmuştur* diye düşündü. Babasıyla da bir anlaşmazlıkları olmuştu. Bunun ne konuda olduğunu babasına sorduğunda, babası yalnızca, “Ortalığı karıştıran bir insan,” demişti, o da başka soru sormamıştı. Aslında bu ortalık karıştırıcı Kemal’den başkası değildi. Olaylar tam da o evden ayrılmadan önce olmuştu. Tam da ilk defa eve bakmaya gittiği zaman. Fakat Berna daha bunları bilmiyordu.

Haberler biterken yavaşça kapısının çalındığını duyunca kalkıp kapıya doğru gitti. Yaklaştığında hafif bir portakal çiçeği kokusu aldı. Bu, Kemal olmalıydı. Kendisinden korku derecesinde çekiniyordu ve bu da onu daha çok sevmesine neden olan durumlardan biriydi. Kapıyı açtığında yanılmadığını da gördü. Gerçekten Kemal, hafifçe büyümüş gözlerle ve hayran bakışlarla kapıda duruyordu. Onu içeri davet etti. Birlikte oturup konuşmaya başladılar. Berna şehirdeki fabrikadan bir kaç kan paketi almıştı. Avlanmak istemeyenler, uzun süre yola çıkacak olanlar için vampir şehrinde bu kan paketlerinden her vampir için günlük belli miktarda dağıtılıyordu. Büyük boy meyve suları gibi paketlenmişlerdi. Tek fark, üzerlerinde parmaklarındaki kanı mutlulukla yalayan karikatür bir vampir çizimi olmasıydı.

Kemal için de, her ne kadar beceremese de çay demlemeye çalıştı. Kemal, Berna’yı büyük bir dikkatle izliyor, her hareketini aklına kazıyordu. Böylece ondan ayrı olduğu zamanlar bu anları hatırlayıp mutlu oluyordu. “Bundan sonra poşetteki o hazır çaylardan alacağım,” diye söylenerek odaya girdi Berna. Kemal’in şekerli

sudan farksız olan çayı mutlulukla içmesi Berna'yı epey güldürmüştü. Ona anlamayan bakışlar atan Kemal'in yanlışlıkla çayı üstüne dökmesi ayrı bir olaydı. Bu sırada Kemal'den epey güçlü bir çimen kokusu gelmişti. Bu utanç duygusu olmalıydı, çünkü üzerini silmesi için havlu getiren Berna'nın yüzüne bakamıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. Kemal'se bunu nasıl becerdiğine hayret ediyordu. Şimdi utançtan içi parçalanıyor, hatta ağlamak istiyordu. Fakat Berna'nın bakışları hayal kırıklığı değil, daha çok azarlanmayı hak eden, ama çok sevilen bir çocuğa atılan bakışlar gibiydi. Kemal artık gitmesi gerektiğini, işe geç kalabileceğini söyleyerek Berna'nın evinden ayrıldı. Ayakları öyle bir inatla geriye, Berna'ya doğru gitmek istiyordu ki arada bir sendeliyordu. Sonunda evine girip üzerini değiştirdi ve işe gitti.

12

Bütün gece kitaplarına gömülmüş gibiydi, fakat kitaptan tek kelime anlamıyordu. Her satırdaki kelimelerin hepsi Berna'yı hatırlatıyordu. "Savaş iyice şiddetlenmişti" diyen bir cümleyi okuyunca Berna için canını çok kanlı bir savaşta feda edişinin öyküsünü uyduruyordu.

Yedi buçuk gibi evine döndü. Hemen koşup Berna'nın evine gitmek istiyordu, fakat sabahın bu saatinde giderse iyi bir ısırgı hak edeceğini düşündü. Hem bugün epeydir uğramadığı Cemal'in evine gitmeyi düşünüyordu. Arkadaşını çok ihmal ettiğini düşündü ama onlara da bu saatte gidemezdi. Birden aklına geldi: Neden kitapçı arkadaşının yanına gitmesindi? Mehmet'in şimdiye kadar zaten kapatamadığı kitapçıyı açmış olacağını düşündü. Rahat rahat kahvaltısını yapıp dışarı çıktı. Daha kısa yoldan gideceğine yolu uzatmak, güzel havayı içine çekerek dolaşmak istedi. Ara sokaklar hep ilk tercihi olmuştu. Çünkü buralar geceleri uykuya

dalıyor, Kemal'in yapamadığını yapıyorlardı. Güzelce uykuya doyamayan Kemal buralarda biraz huzur buluyordu. Hem buralar birbirine çok yakın evler yüzünden yalnızca öğle vakti güneş görürdü, böylece yakıcı sıcağın da kaçabilirdi. Oysa kalabalık sokaklar işlek caddeler öyle değildi. Onlar da Kemal gibi hep uyanıktilar. Onların bu hareketliliği Kemal'i boğuyordu.

Yine o ara sokaklardan birine daldı. Birkaç çocuk sokağın ortasına üst üste dizili iki-üç taştan oluşan kaleler yapmışlar, lastik bir topa oynuyorlardı. Oyunlarını bozmamak için yolun kenarından gitti. O sırada çocuklardan biri topu yanlışlıkla ona doğru attı. Kemal topu karşılayıp güzel bir hareketle çocuklara geri attı. Bu hareketi çocukların hoşuna gitti ve coşkuyla alkışlayıp tezahürat ettiler. Kemal gülümseyerek el salladı ve yanlarından geçerken çocuklardan birinin başını okşadı. Çocuk kısa, siyah saçlı, esmer yüzlüydü. Geniş bir gülümsemeyle ve alındaki teri kendine büyük gelen bazı yerleri yırtık ve solmuş elbiseye silip hemen oyununa geri döndü. Kemal biraz ilerleyip çocukları geride bıraktı. Yanından geçen üç adam ters ters Kemal'e burada ne işin var dercesine bakıp bir apartmana girdiler.

Kemal kısa bir süre sonra Mehmet'in kitapçısındaaydı. İçeride az bir kalabalık vardı. Bir grup genç toplanmış, önlerindeki kalın kitaplara bakarak notlar alıyor, bazıları kitaplarına gömülmüş derin derin onu okuyordu. Kahve makinesinin yanından geçip kasanın olduğu yere baktı ama Mehmet yerinde değildi. Rafların arasında dolaşmaya başlayan Kemal onu hemen buldu. Elinde yeni getirilen birkaç kitapla orada dikilmiş, hem onları silerek raflardaki yerlerine yerleştiriyor, hem de bir gence hararetle bir şeyler anlatıyordu.

Biraz daha yaklaşan Kemal, Mehmet'in "Elbette dünya klasikleri bir insana en büyük vasıfları kazanmasında yardımcı olur. İyilik, doğruluk, dürüstlük, yardımseverlik... Bak, sen en iyisi Türk Klasikleri'nden başla. Yabancılarla geçmeden bizimkileri tanı önce. Gerçi şimdiye kadar mutlaka okuman gerekirdi.

Ama asla geç değildir. Hemen başla,” dediğini duydu. Hemen ardından, “Kemal! Hoş geldin,” dedi onu görerek. “Bak, ben de bu gence dünya klasiklerine mutlaka başlaması gerektiğini söylüyordum. Evet, genç arkadaşım, bu gördüğün adam geceleri bir yarasa gibi uyumaz ve kitap okur,” diyerek gence Kemal’i gösterdi. Kız gözlerini kocaman kocaman açıp, “Gerçekten mi?” diye sordu. Kemal de insanların bu garip ve şaşkın ilgilerinden biraz sıkılmış bir şekilde, ama yine de gülümseyerek evet anlamında başını salladı. Kız “Vay be! Nasıl dayanıyorsun o kadar sayfa kitaba? Hiç uykun gelmiyor mu?” diye bir daha şaşarak sordu. “Hayır, bu hastalık gibi bir şey,” dedi Kemal başından savarcasına. Ardından daha fazla soruya meydan vermemek için “Ben arka taraftayım,” diye Mehmet’e bildirdi. Mehmet de, “Tamam, ben de biraz sonra geliyorum,” dedi.

Kemal serin arka odaya girip oturdu. Berna’yı ve babasının adamlarının tehdidini aklında canlandırarak beklerken az sonra da Mehmet geldi. “Ee ne haberler var bakalım?” dedi Kemal acele acele. Kemal’e kurnaz bir bakış atan Mehmet, “Asıl haberler sende oğlum,” dedi. Anlayan ve anında kızaran Kemal, “Yok canım... İşte... Ben...” diye geveledi. Kemal’in bu şaşkınlığına gülen Mehmet, “Tamam, dur ben başlayayım,” dedi. “Tam zamanında geliyorsun sen de. Bir kaç gece önce olanları duydun mu? Gerçi sen birinci ağızdan dinlemişsindir herhalde,” deyip merakla Kemal’e baktı. Ama konu hakkında açık bir şekilde habersiz olan Kemal ona boş boş bakınca Mehmet, “Berna anlatmadı mı sana?” diye sordu. “Demek aile meselelerini açmak istememiş. Neyse, sana anlatabilirim, artık aile meselesi olmaktan çıktı çünkü. Tüm vampir şehri çalkalanıyor. Oğlum var ya, tüm vampirlerin ağzındasın. Yani ismin ağızlarında,” diye ekledi masadan fırlayan Kemal’i sakinleştirerek.

“Aslında vampirlerden korkması gereken son kişilerden birisin. Artık senin avlanman yasaklandı sayılır. Krefna’yla Berna kavga etmişler. Önemli değil,” diye

endişeli görünen Kemal’e güvence verdi. “Krefna kızına kıyamaz. Neyse, konu sensin tabii ki. Seni karşılayan o grup var ya, Berna onların seni ziyaret ettiğini duymuş.” *Ben söyledim* diye içinden pişmanlıkla geçirdi Kemal.

Mehmet devam etti. “Krefna’nın sevdiği adamın arkasına gözcü yollaması, onu korkutması Berna’yı mutlu etmemiş elbette. İlk işi gidip babasına çatmak olmuş. Bağırış çağırışlar içinde Berna evini terk etmiş. Önceden üvey annesi yüzündendi. O zaman arada bir uğrayıp babasını görüyordu. Şimdi tümünden ilişkisini kesmiş. Dediklerine göre babasının gelip kendisinden ve -sıkı dur-senden özür dilemesini istemiş.” Kemal sanki buzlu suya batırılmış gibiydi. Nefes alamıyordu. Sonra gözlerini inanmazlıkla tekrar Mehmet’e çevirdi. Mehmet halden anlar bir tavırla, “Evet,” dedi, “neler hissettiğini tahmin edebiliyorum. Öyle bir adam gelip senden özür dileyecek öyle mi? Bilemiyorum, acaba Berna babasının gerçekten bu kadar mütevazı olacağını düşünüyor mu? Bakalım, zaman gösterir,” dedi iç geçirerek. Kemal aklında bir sürü düşünce birbirini kovalayarak ayağa kalktı. “Gidiyor musun?” diye hayal kırıklığıyla sordu Mehmet. Ağzını açamayacak kadar midesi bulanana Kemal, evet anlamında başını sallayıp hafiften sağa sola sallanarak kitapçıdan çıktı.

Temiz hava zihnini biraz temizler gibi olmuştu. Zihninde oluşan ilk açıklıktaki soru da nasıl sorusuydu. Berna nasıl böyle bir çılgınlık yapmıştı? Ya Krefna çok kızar da onu öldürtürse? Berna’nın uğruna ölmeye hep hazır hissediyordu ama bu hiç de hayal ettiği gibi bir can veriş şekli değildi. Berna’yı düşünmek cesaretini biraz arttırsa da ne kadar artabilirdi ki? Sonuçta karşısında yüzyıllar boyu yaşamış, belki küçük bir ülkeye yetecek kadar insanı öldürmüş biri

vardı. Böyle birinin düşmanı olmak şu dünyada pek az insanın isteyebileceği türden bir şeydi. İntihar etmek isteyenler bile böyle ölmek istemezlerdi.

Kafasında bin bir düşünceyle, önünü görmeyerek otomatik olarak ilerliyordu. Ayakları onu doğrudan o yere, onları ilk defa açık açık gördüğü yere götürdü. Park şu an gülüp oynayan çocuklarla, onların laflayan ana babalarıyla, sıcaktan kaçan birkaç yorgun yaşlıyla doluydu. Kemal bu neşeli havayı bile ürpertici buluyordu. Saatler sonra belki de bu parkın ortasında yine bir insan öldürülecekti. Bu neden şurada elinde gazeteyle oturan yaşlı adam olmasındı? Veya biraz ileride, yanındaki çocuğa yemesi için zorla eline bir parça simit sıkıştıran kadın. Veya belki de o simidi ısrarla iten bu küçük çocuk. Vampirlerde açlık, acıma duygusundan önce geliyor olmalıydı.

Boş bir bank bulup oturdu. O orada öylece boş boş otururken ve kafasında yüzlerce kurt uluyormuş gibi bir gürültüyle mücadele ederken yaşlı bir adam gelip, “Burası boş mu yavrum?” diye sordu. Şaşırın ve hafifçe yerinden seken Kemal, “Ne! Ah! Evet, buyur amca,” diyerek biraz daha kenara kaydı. Yaşlı adam gelip bankın öbür ucuna yerleşti. Güçlkle nefes alarak, “Bu sıcaklar da iyice bunalttı,” diye yakındı. Kemal kendisine söylenenleri duymadan, “Evet, evet,” diye onayladı. Sonra daha yeni oturduğunu unutarak kalkıp gitti. Ne yaptığını bilemez haldeydi. Krefna çok kızmış mıydı acaba?

Şehirde dolaştı da dolaştı... Yoruldukça bir yerlere oturup dinlenerek devam etti. Ayakları bir türlü durmak bilmiyordu. Beyninin karışıklığını şehrin karmaşasına dalarak bastırmaya çalışıyordu. Ta ki aklına bugün Cemal’e gitmeyi planladığı gelene kadar. Öğleden sonrasının çoğunu gezerek harcamıştı.

Akşamüstü Cemal’lere doğru yola çıktı. Evlerinin önüne geldiğinde kalbi biraz daha hafiflemiş gibiydi. Orada arkadaşlarının onu korumak için beklediklerini bilmek rahatlatıcıydı. Bahçe kapısını açıp içeri girdi. Kapı ziline pek neşeli sesi

Kemal için heyecan kaynağı oldu. Kemal kapı açılınca ağlayarak ilk gelene sarılmakla kahkahalarla boğulup oynamaya başlamak arasında gidip geliyordu. Vampirlerin varlığını öğrendiğinden bu yana psikolojik bir denge bulmakta epey zorlanıyordu. Korkmasına hâlâ korkuyordu ama arkadaşlarına ve özellikle Berna'ya olan güveni korkusunu biraz azaltıyordu. Ya da Krefna'nın kızına olan sevgisine güveniyordu. Kızını kırmamasını umuyordu. Çünkü kızını kırması demek Kemal'in boynunun kırılması demekti.

Bu şekilde karmaşık bir ruh halinde Suna'nın kapının ardından "Kim o?" diye seslenişini bekledi. Sonunda Suna kapıyı açtı ve bir sevinç nidasıyla hemen onu içeri aldı. Kemal ona sarılırken gözleri Cemal'i arıyordu. "Cemal evde mi?" diye hemen sordu. Suna biraz alınmış görünerek, "Ya demek Cemal olmasa beni sallayacaksın öyle mi?" dedi. "Hayır hayır," dedi Kemal hemen. "Öyle düşünme ama şimdi onunla konuşmam gereken önemli şeyler var," dedi. "Daha gelmedi, hâlâ karakolda," dedi Suna, endişeli görünüyordu. "İstersen onu orada bulabilirsin ama orada olmayabilir de. Burada beklesen daha iyi," dedi. Kemal sıkıntıyla sokak kapısına dönüp baktı, Cemal'in her an oradan girivermesini umarak. Sonra tekrar Suna'ya döndü ve gülümseyip ona sarıldıktan sonra, "Karakola gideyim en iyisi. Oradan birlikte geliriz," deyip çıktı.

Hemen karakola gitti. Eğer vampirlerin başı onu öldürmek istiyorsa Cemal'in ne yapıp da onu kurtarabileceğini bilmiyordu ama yine de yanında onu rahatlatacak bir dost istiyordu. Mehmet endişelenmemesini söylemişti ama bu mümkün değildi.

Karakola girdiğinde onu daha önceden de gören birkaç polis gülümseyerek, "Buyur Kemal, hoşgeldin," diyerek sıcak bir şekilde karşıladılar onu. Kemal, "Cemal'i arıyordum. Nerede, biliyor musunuz?" diye sordu. Bir tanesi, "Komiserim şu an bir görevde ama siz isterseniz burada onu bekleyin, gelmesi yakındır," dedi. Kemal, "Tamam," deyip Cemal'in odasına geçti ve sabırsızlıkla beklemeye başladı.

Kırk-kırk beş dakika sonra Cemal yüzünde çok endişeli bir ifadeyle paldır küldür odaya girdi. “Ne oldu Kemal, bir sorun mu var?” derken gözleri de ister istemez onun üzerinde bir yara bere arıyordu. Cemal’in bakışlarını yakalayan Kemal, “Daha değil ama olması yakındır,” dedi hüznle. “Ne oldu, sen de sıkıntılı görünüyorsun,” dedi. Gerçekten de Cemal çok yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı simsiyah olmuştu, elleri titriyordu, saç başı dağınıktı ve sanki biraz da yanık mı kokuyordu? Bir anda yıllarca yaşlanmış gibiydi. “Boş ver,” dedi yüzünü buruşturarak. “Hadi gidelim. Nasıl olsa akşam haberlerinde ne olduğunu görürsün,” dedi.

Birlikte çıktılar. Arabada ilerlerken “Ee ne oldu anlat bakalım,” dedi Cemal derin bir iç geçirdikten sonra. Kemal başından geçenleri özetlerken eve varmışlardı bile. Suna biraz endişeli bir halde ama ikisini birlikte görmekten mutlu, onları karşıladı. O da Kemal’in bu halinin sebebini öğrenmek istiyordu. Hemen yemeğe geçtiler. Cemal iştahsız bir şekilde yemeğiyle oynuyordu. Sonra kumandaya uzanıp televizyonu açtı. Haberler başlıyordu. “İşte, izleyin,” dedi Cemal kumandayı koltuğa fırlatarak. Meclisteki yasa değişiklikleri ve muhalefet partililerin iştahlı itirazlarının görüntülerinin ardından bir yangın haberi geldi. Bu sırada Cemal sinirli sesler çıkarıyordu. Masaya çatalını çarpıp kalktı ve elini yıkamaya gitti. Çok şaşırان Suna ve Kemal dikkatle haberi izlediler.

Yangında bir aile evlerinde sıkışıp kalmışlar ve feci şekilde can vermişlerdi. Görüntülerde Cemal’in de olduğunu gördüler, fakat bu yeni bir şey değildi. Nerede bir olay varsa zaten Cemal oradaydı. Kimse cayır cayır yanan eve girmeye cesaret edemiyor, Cemal de olduğu yerde öfkeyle bir ileri bir geri yürürken, kameramanları azarlayıp uzaklaştırırken görölüyordu. Evet, çok acıklıydı ama Cemal’i niye bu kadar yıkmıştı ki? Haberde ölenlerin resimleri gösterilirken bir anda Kemal ailenin küçük çocuğunu tanıdığını sandı. Gerçekten de oydu. Sabah dolaşırken geçtiği ara sokaklardan birinde top oynarken gördüğü çocuklardan biriydi. Hatta Kemal

çocuğun başını okşamıştı. Bu Kemal'in içini burktu. Midesi altüst olmuştu. *Zavallı çocuk* diye düşündü. Yangının elektrik kontağından çıktığı söyleniyordu.

Az sonra Cemal çıkıp geldiğinde haber bitmiş, spiker başka bir habere geçmişti. Cemal'in gözleri epey kızarıktı. Masaya oturup diğer ikisine baktı. Sonra başını önüne eğip anlatmaya başladı. “Duydunuz değil mi? Elektrik kontağından çıkmış dediler. Elektrik kontağı dedi aşağılıklar! Elektriği bir aydır kesik olan ev elektrik kontağından yandı!” diye haykırıp masaya bir yumruk attı. Şaşkınlık içinde kendisine bakan Suna ve Kemal’de anlama belirtileri başlıyordu. “Evet,” dedi Cemal hararetle. “Yine vampirler. Bütün aileyi öldürmüşlerdi. Komşuları evden garip sesler geldiğini bildirmişler,” derken sesi titremeye başlamıştı. “Olay yeri çok yakındı. İlk varanlardandım. İçeri girdiğimde... İçeri girdiğimde tüm aile yerde yatıyordu. Bembeyaz vücutları buz gibiydi,” derken dolan gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Boyunlarında bir iki damla kan vardı hâlâ. O küçücük çocuk hele. Öyle masumdu ki. Sanki yorgunluktan düşmüş uyuyup kalmıştı. Babaları biraz mücadele etmişti, belliydi. Kolları arkaya doğru çevrilip kırılmıştı. Sırtunda çapraz haldeydi. Nasıl bir canavarlık!” derken sesi nefretle kısılmıştı.

“Yapmam gereken belliydi. Yaptıklarını temizlemezlerse bunu onlar için biz yapmak zorundayız,” dedi tiksintiyle. “Çarşafı, yatağı, yanabilecek her şeyi toplayıp yaktım. Sağlık ekiplerinin onları o halde bulmalarına izin verilemezdi. Sonra hemen dışarı çıktım. Kapıdan içeri girmeye çalışan itfaiyecileri oyaladım. Hepsinin zaten ölmüş olduğunu hemen çıkmamız gerektiğini söyledim. Biraz şüphelenir gibi oldular ama üst katın tavanı o anda çökmeye başlayınca bana minnettar olduklarını söylediler. Ev, gözlerimin önünde içinde ölü bir aileyle birlikte yandı. Hemen söndürülmesini engelledim. Tüm kanıtlar temizlenmeliydi. Vücutlar iyice yanarsa kanlarının olmadığı anlaşılmayabilirdi. Ev tamamen söndürülünce araştırma yapıldı. Alt kat üst kat birbirine geçmişti zaten. Fazla bir şey bulamadılar.

Böylece kapandı,” dedi elini “her şey bitti” der gibi sallayarak.

Cemal başını tekrar kaldırıp Suna’yla Kemal’e baktı. Sonra dişlerini sıkarak, “Daha küçücük bir çocuktu,” dedi. “Seneye okula başlayacakmış. Şimdiden defter, çanta, kalem aldırılmış. Son gördüğüm bunlardı işte. O zavallı çocuğun yanmış çantası ve garip şekilli yanmış bir vücut.” Cemal sonunda kendini bırakıp ağlamaya başladı. Kemal de kendini çok zor tutuyordu. Suna zaten Cemal’den önce başlamıştı. “Elimden hiçbir şey gelmiyor,” dedi Cemal. “Böyle bir vahşeti cezalandırmıyorum Kemal. Bu çok ağırıma gidiyor,” dedi Cemal ellerini öfkeyle yumruk yaparak.

Sonra Suna masayı toplayıp bulaşık yıkama bahanesiyle mutfığa geçti. Cemal yüzünü yıkayıp geldikten sonra Kemal de aynısını yapması gerektiğini gördü. İki arkadaş biraz perişan halde karşılıklı koltuklara oturdular. Ortam aynen Kemal’in vampirleri ilk öğrendiği akşam gibiydi. Tek farkla, ikisi de gözleri şiş halde birbirlerini anlar bir şekilde bakıyorlardı. Neden sonra Cemal, “Sen şu Krefna işini iyice anlatsana,” dedi Kemal’e burnunu çekerek. Kemal de, “Pek önemli değil,” diye yalan söyledi. Aslında Berna’yı düşündükçe gerçekten önemsiz görünüyordu ama yine de korkuyordu. Engel olunamaz bir korkuydu bu. Ölüm korkusundan da öteydi. Acıyla ölmenin, parktaki o adam gibi canının vücudundan çekildiğini göre göre ölmenin korkusuydu. O zavallı aile gibi acımasızca beslenmek için öldürülmenin korkusuydu.

“Anlat işte, belki bir şeyler önerebilirim,” dedi Cemal ısrarla. “O pisliklerden daha çok nefret edebilmem gerek,” dedi sesinde büyük bir kinle. Kemal de anlatmak istiyordu. Derin bir nefes alıp başladı. “İlk olanları hatırlıyorsundur herhalde. Hani işte, Krefna’nın elçisinin gelip benim hakkımda seninle konuşması falan.” Cemal başıyla onaylarken dikkatini tamamen ona vermiş gibiydi. “Neyse, Berna bunları duymuş. Daha doğrusu ben ona söyledim. Biliyorsun, onlardan saklamak imkansız. Bunu öğrenince çok kızmıştı. Sonra gitmiş, babasına çatmış. Epey bağırmışlar,

sonra da Berna evini temelli terk etmiş. Tek bir şartla babasını affedeceğini söylemiş. O da Berna'dan ve benden özür dilemesiymiş. Düşünsene Cemal, koskoca Krefna benden özür mü dileyecek? Beni öldürtmeyeceğini nereden bileyim?" dedi korkuyla.

Bu sırada Suna gözleri kızarmış halde, elinde bir çay tepsisiyle girdi. Cemal çayına kaşık kaşık şeker doldurup şıkır şıkır karıştırırken Kemal'e ölçüp biçer bir tavırla gözlerini kısarak baktı, sonra da, "Sen canını sıkma," dedi. "Krefna'nın kızına ne kadar düşkün olduğu biliniyor. Senden özür dileyecektir. İmalı da olsa yapacaktır. Kızına dayanamaz," diye güvence verdi. Sonra sinirli bir şekilde gülüp, "Bak bu Berna'yı sevdim şimdi," dedi. Suna Kemal'e de çayını verip yerine oturduktan sonra, "Kimmiş bakayım bu Berna?" diye sordu. Gecenin geri kalanında Berna'yı, katledilen aileyi ve Krefna'nın Kemal üzerine ne planları olabileceğini tartıştılar. Sonra Cemal yine Kemal'i evine bıraktı.

14

Evine girmeden önce Berna'nın evinde ışık olduğunu gördü. Perdeye pek çok hareketli gölgenin yansıdığını görünce sokağın ortasına dikilip izlemeye başladı. Merakı çok büyük boyutlara ulaştıncaya kadar hemen evine koşup üstünü değiştirmeye gitti. Kapıdan girince annesinin ona seslendiğini duydu. Oturma odasına girdiğinde babasını eskimiş koltuğuna rahatça kurulmuş uyuklarken, annesini de gözünde gözlerini kocaman gösteren gözlükleriyle elinde şiş ve yumakla buldu. Annesi gözlüğünün üstünden bakıp "Arkadaşların kaç defa aradı seni yavrum. Sana ulaşamamışlar. Ben Cemal'e gittiğini söyledim, geç gelir, yarın bulsun sizi dedim, dinlemediler. İlla ki gelsin dediler. 'Babamın durumu kötü hemen gelsin,' dememi söyledi," dedikten sonra merakla açıklama bekledi. Ancak Kemal yukarı, odasına

fırlamıştı bile. Üstüne hızla temiz bir şeyler geçirdikten sonra bacakları yumuşayarak annesine arkadaşının ona ihtiyacı olduğunu, orada sabahlayacağını söyledi. Annesi bir şey diyemeden evden çıktı.

Berna'nın evine geldiğinde içerden Kemal'in korkusunu doğrular bir şekilde güçlü bir erkek sesi yükseldiğini duydu. Kemal, Krefna'nın bu kadar erken geleceğini tahmin bile edememişti ama işte burada, kapının önündeydi. Vücudu tamamen uyuşmuş halde kalbi yerinden çıkmak için ısrarla mücadele ederken külçe gibi ağırlaşmış kolunu kaldırıp kapıyı çaldı. Birden içerden gelen sesler kesildi. Kemal orada beklemekle kaçıp gitmek arasında bir iç savaş geçirirken kapı pat diye açıldı. Takım elbiseli bir adam aralıktan Kemal'e bakarak "Sen de kimsin gecenin bu vakti!" diye kaba bir tonla sordu. "Ben Berna'nın arkadaşayım," dedi Kemal yarı sinirli daha çok ağlamaklı bir şekilde. Adam tam yüzü buruşmuş, Kemal'i daha çok azarlayacakken garip bir şey oldu. Adam kocaman kafasını kapının çerçevesine hızla indirip tahtayı ve duvarın bir kısmını parçaladı.

Kemal şok içinde haykırmaya bile gücü yetemeyerek dizlerinin üstüne çöktü. Vampir titreyerek yere yığılırken koca cüssesinin ardından küçücük görünen Berna belirdi. Kan sıçramış ellerini yerdeki vampirin üstüne sildikten sonra vampirin üstüne basıp Kemal'in yanına geldi. Hafif endişeli bir şekilde bir oyuncağı yerden kaldırıyormuş gibi Kemal'i koltuk altlarından kaldırıp ayakları üzerine geri dikti. Kemal'in de yüzüne sıçramış birkaç damla kanı, vampirin ceketinden yırttığı bir parça kumaşla temizledikten sonra sevgiyle "Gel bakalım. Herkes seni bekliyor," dedi.

İçeri girdiler. Orada, başköşede orta yaşlı bir adam oturuyordu. Harika bir gri takım elbise giymiş olan Krefna'nın kumral, geriye taranmış saçları, geniş omuzları ve güçlü bir yapısı vardı. Yakışıklı yüzündeki masmavi gözleri hoşnutsuzlukla perdelenmişti. Bir adam kulağına eğilmiş fısır fısır bir şeyler anlatıyordu. Berna,

Kemal'e dönüp "Tekrar hoş geldin Kemal," dedi neşeli bir sesle. "Babamla tanışmadın, değil mi?" diyerek onun elinde tuttu ve Kemal'in orta yaşlı adam olarak gördüğü Krefna'nın önüne getirdi. Krefna'nın yanında kulağına konuşmakta olan vampir çekildi ve yanına birini daha alıp kapının önünde baygın halde serilmekte olan vampirin yanına gitti. Yanından geçerken Kemal'e gazez dolu bir bakış atmayı da ihmal etmemişti.

Krefna hâlâ oturuyor diğer vampirden kat kat büyük bir gazezle Kemal'e bakıyordu. Berna da, "Ee baba, misafirime hoşgeldin demeyecek misin?" dedi. Krefna gözleri dimdik Kemal'in gözlerine bakarak çok yavaşça "Hoş geldiniz," dedi derin bir sesle. "Az sonra seni yiyeceğim," dese Kemal bu kadar korkmazdı. Korktuğunu gizlemek istese de yapamıyordu. Krefna'nın çevresindekiler bu korkuyu hissetmişler ve hafifçe sırtıyorlardı. Sivri dişlerini sergilemekten çekinmiyorlardı. Hatta Krefna bile gülümsüyordu fakat o dişlerini göstermiyordu.

Berna, Kemal'i tekrar kolundan çekip tam Krefna'nın karşısına oturttu. Kendi de yanına oturup, "İşte sana bahsettiğim arkadaşım bu babacığım," dedi Berna. Krefna gülümsemeyi bırakıp tekrar aynı gazezle Kemal'e baktı. "Memnun oldum," derken gerçekten de "Az sonra seni yiyeceğim," demeye çalışıyordu sanki. Kemal, "Ben de oldum. Yani memnun. Memnun oldum yani," diye lafı birbirine doladı. Sonra utançla kızarak başka bir yere baktı. Çünkü Krefna'nın bakışları aşağılama doluydu. Bakışlarını Kemal'den çevirmeden kızına seslenen Krefna, "Korumalarımın birinin başını neden duvara geçirdin, bilmeye hakkım var, değil mi?" dedi. Berna biraz önceki gaddarlığı yapmış birinin olamayacağı kadar rahat bir şekilde, "Evet, sanırım var," dedi. "Kimse babacığım, ama kimse benim evimde benden izinsiz kapı açıp bir de misafirimi kovamaz," dedi gayet net bir kuralı açıklar gibi.

Krefna başını eğerek "Odanda da aynı kurallar geçerliydi ama o zaman aynı

korumalar kapının önünde baygın yatmıyorlardı,” dedi. Berna gülümseyerek, “Evet, ama durum değişti,” diyerek gözlerini sevgiyle Kemal’e çevirdi. Kemal de aynı şekilde karşılık vermek isterdi fakat bakışları şu anda korkudan başka bir şeyi anlatamıyordu. Krefna kıskanç bir sesle, “Yine de onu yalnızca uyarabilirdin,” dedi. Berna, “Bu uyarıydı zaten babacığım,” dedi yapmacık bir mutlulukla. Krefna daha konuşacak gibi tam ağzını açacakken Berna sabırsız bir sesle, “Öf baba, sanki çok umurundaymış gibi,” dedi. “Onun gibi daha bir sürü köpeğin emrinde ölmeyi bekliyorlar değil mi?” dedi küçümser bir şekilde Krefna’nın korumalarına bakarak.

Krefna’nın gözleri mi renksizleşiyordu yoksa Kemal’in korkuları sonunda ona yine halüsinasyon mu gösteriyordu? Krefna son derece sakın bir sesle ama gözlerinin rengi kaybolarak, “Umarım arkadaşının yanında beni ve adamlarımı küçük düşürmeye devam etmezsin,” dedi. Berna da, “Elbette hayır babacığım,” dedi son derece sakın ve tatlı bir sesle, gayet normal renkli gözlerle. “Sadece senin söyleyeceklerini dinleyeceğiz,” diye ekledi. Krefna’nın gözleri de eski rengine dönmüştü. Şimdi bakışlarında hafif bir tedirginlik ve sıkıntı vardı. Sonra direk Kemal’e bakarak, “Seni ve arkadaşını konağa yemeğe davet etmek için gelmişim,” dedi.

Berna çok şaşırılmıştı. Vampir şehrine izinle giren en son insanoğlu annesiydi ve bu da yüzyıllar önceydi. Çok uzun zamandır bir ilk olacaktı. Berna şaşkınlığı biraz belli olarak, “Peki,” dedi. “Gideriz, değil mi Kemal?” dedi umutla Kemal’e bakarak. Kemal altından tüm dünyanın çekildiğini ve kainatın sonsuz boşluğunda düşmeye başladığını hissediyordu. Kalbinin atışını hepsi duyuyor olmalıydı. Nasıl duymazlardı ki, kendi bile duyabiliyordu. Yine kafesini zorlayan bir aslan gibi yerinden çıkmaya çabalıyordu. Yüz kasları ne kadar şiddetle itiraz etse de gülümseyerek, “Elbette,” dedi.

Krefna birden ayağa kalkarak ve Kemal’in ödünü patlatarak, “Öyleyse

tamam,” dedi. “Haftaya bugün geliyorsunuz. Akşam yemeği olur diye düşünüyorum,” dedi Kemal’e sanki sıkısa ne kadar suyunu çıkarabilir gibi değerlendirircesine baktı. Kemal bu lafı ne yönden anlayacağını bilemedi. Akşam yemeğine mi katılacaktı, yoksa akşam yemeği mi olacaktı? İlk seçeneği tercih ediyordu ve şimdi sırf böyle bir kuşku yüzünden Krefna’nın davetini geri çevirmek olmazdı. Karışıklığı fark eden Krefna, “Yani akşam yemeğine katılırsınız,” diyerek Kemal’e baktı. Kemal bu lafı da ters anlamaya meyilliydi fakat daha ileri gitmemeye karar verdi ve zorla gülümseyerek ayağa fırladı. Elini tutup koparmasından korksa da çoktan otomatik olarak Krefna’ya uzatmıştı bile. Krefna yüzünü buruşturarak başını iki yana salladıktan sonra, “İyi akşamlar,” diyerek korumaları peşinde evden çıktı.

15

Kemal hafif hafif sallanmaya başlamıştı. Bir gün içinde yaşadıklarının etkisi yavaş yavaş kendini göstermeye başlıyordu. Aklının gidip geldiğini hissetti. Bir an kim olduğu, nerede olduğu yolundaki tüm düşünceleri yok oldu. Sanki hafızası silinmişti. Kendini bir Budist rahip gibi görmeye başladı. Sanki o güzelce duasını ederken biri gelip kafasına vurup onu bayıltmış daha sonra da alıp buraya, hiç bilmediği bir kişinin hayatına getirmişti. Sonra başını şöyle bir salladı. Hayır, aklını kaybetmemeliydi. Çıldırarak şu an yapabileceği en kötü şeylerden biriydi.

Babasını uğurlayan Berna geri gelmişti. Mutlu ama biraz da endişeli bir şekilde Kemal’e bakarak, “Ne oldu? Bir sorun mu var?” diye sordu. Gözlerini Kemal’e dikmişti. Ona bakan Kemal, aklının tekrar sağ salım geri geldiğini anladı. Bütün bir günün çılgınlıklarını Berna’ya bakarken unuttu. Elini uzatıp yüzüne dokundu. Berna bunu beklemiyordu, çünkü Kemal ona bakmaya bile çekinirdi.

Kemal de yaptığından şaşırmış ama cesaretlenmişti ve gülümseyerek ona bakıyordu.

Şimdiye kadar birçok erkek Berna'yı sevmişti ama Berna hiçbirine bağlanmamıştı. Bu kısacık ömürlü insanoğlunu niye bu kadar seviyordu? Onu kaybetmeye dayanamazdı. Bu, babasının söylediğı acıma duygusu değildi. Bu onu koruma duygusuydu. Çünkü ilk defa türünün ne kadar tehlikeli olduğunu görüyordu. Elleri titreyen bu zayıf insanoğlu, bunca bağlandığı insanoğlu onların karşısında bir hiçti. Sadece bir öğünlük beslenmeydi. Evet, Berna güçlüydü, gücünün de farkındaydı ama bir şehir dolusu vampire karşı gelmek başkaydı. Kemal'i tüm o aç vampirlerin arasına götürebilir miydi?

İlk bakışta gerçekten de çok hoş bir plandı. O, babası, Kemal ve belki de bir kaç kişi daha olurdu. Tabii Kemal için özel insan yemekleri olurdu. Babası bu sırada Kemal'e sıcak davranırsa Kemal de belki korkusunu atıp onları sevebilirdi.

Ama şimdi aklına şimşek hızında başka düşünceler doluyordu. Ya onu oraya götürünce bir grup pislik gelip saldırırsa? Ya Kemal'i kaçırıp öldürürlerse? Elinden ne gelirdi ki? En fazla bir kısmını öldürebilirdi. Kaçıp saklansalar onları nasıl bulurdu? Babası yardım eder miydi? Yoksa Kemal'in ölümünden memnun olarak olanlara hiç karışmaz mıydı? Hem babası ne diye onları çağırmişti ki? Berna bile bu ilişkinin geleceğı hakkında kesin bir fikre sahip değilken.

Kemal elini indirmiş, Berna'ya bakarken birden müthiş bir acı başının sol tarafına saplandı. Korkunç acı bir çivi başına çakılıyormuş gibiydi. Kemal geri geri gidip oradaki küçük cam sehpa çarptı ve düşürdü. Sehpa parçalanırken Kemal geriye koltuğına düştü ve iki büklüm olup başını tutmaya, inlemeye başladı. Acı öyle kötü ve ani gelmişti ki Kemal'in gözleri doldu, çenesi kasılıp kaldı. Berna aniden olanlar karşısında hiçbir şey yapamadan orada korkuyla dikilip kalmıştı. Kırık camların üstünden bir hamlede atlayıp Kemal'in kıvrandığı koltuğına geldi. Kıvranan Kemal'i omuzlarından tutup "Kemal! Kemal ne oluyor?" diye haykırdı korkuyla.

Berna için bilinmezlik en kötü şeydi. Ne yapacağını bilememek, elinden hiçbir şey gelmemesi korkunç bir durumdu. Berna'yı her zaman en çok korkutan şeylerden biriydi. Şimdi Kemal'in yüzüne bakmaya çalışırken de aynı korkuyu hissediyordu. Kendini ağlamamak için zorlayarak, "Ne oldu Kemal?" diye sordu. Kemal'in inlemeleri biraz azalmış gibiydi. Hâlâ başını tutarak yavaşça doğruldu ve büyük bir şaşkınlıkla Berna'ya baktı. "Ben... Daha önce hiç olmamıştı," dedi yavaşça. Berna endişe dolu bir ifadeyle ona bakarken acı yavaş yavaş kayboluyor gibiydi. "Uykusuzluktan... Doktor olabilir bazen demişti," diye hemen bir yalan salladı. Berna'yı daha fazla endişelendirip üzme istemiyordu. Berna şimdi üzgün bir şekilde ona bakıyordu. "Biraz önce olanlar yüzünden olmadığına emin misin?" diye sordu. Kemal şimdi ne diyebilirdi ki? Krefna'dan ne kadar korktuğunu mu, yoksa bugün başını okşadığı çocuğun ailesiyle birlikte kanının içilerek öldürüldüğünü mü, yoksa babasının davetinin kendisine ne kadar korkunç geldiğini mi, veya babasıyla kavga ettiği için ve bunun sebebinin kendisi olduğu için duyduğu suçluluğu mu anlatacaktı?

Hepsini bir kenara bırakıp önünde diz çökmüş, ona bakan Berna'nın karşısına diz çöktü. Dayanamadı ve ona sarıldı. Sanki ona sarılan kolları değil tüm vücudu hatta tüm hücreleriydi. Bugünü öyle uzun ve öyle kısa olmuştu ki... Berna kendisine sarılan ve kalp atışlarının iki katına çıktığını duyduğu adama sarıldı. Bir süre böyle kaldıktan sonra Kemal'in nefesi düzenli bir hale gelmiş ve vücudu gevşemişti. Sanki uyuyordu. Gerçekten de Berna yavaşça omzundan kaldırıp baktığında Kemal'i derin bir uykuya dalmış olarak gördü. Nazikçe yerden kaldırdı ve götürüp kanepeye yatırdı, üzerine de bir battaniye örttü. Şimdi bir bebek gibi uyumaktaydı. Berna yanına oturup ona bakmaya başladı. Elini tuttu. Kemal de bilinçsiz olarak tutulan elini sıkı sonra gevşetti.

Berna yavaşça gülümseyerek elini çekti ve ona bakarak orada durdu. Evet,

onu korumalıydı. Ne pahasına olursa olsun bu korumasız, küçük, güçsüz insanı korumalıydı. Bu hissettiği neydi? Boğazını yakan şey... Beynini uyuşturan kulaklarını uğuldatan şey... Neydi bu? Tam 360 yıldır böyle bir hissin yanından bile geçmemişti. Ne oluyordu? Bir tür hastalık mıydı bu? Evet, bir hastalıktı. İlacı da karşısında yatan bu insandı. Gerçekten de bir vampir böyle bir duruma düşebilir miydi? Bir insanın kanından başka hiçbir şeyine ihtiyaç duymamıştı. Bir insanın ilgisine muhtaç olacağı aklına bile gelmezdi. Şimdi görüyordu da, muhtaç olan oydu. Korunmaya ihtiyacı olan, sevilme isteyen birinin arkasına sığınma ihtiyacı duyan oydu.

Gözlerini kapattı ve sıkıdığı yumruğunu gevşetti. Gözlerini tekrar açtığı anda artık farklı biri olduğunu biliyordu. Tüm bunlar aklından birkaç saniyede geçmiş ama ona sanki tüm ömrünü yeniden yaşatmıştı. Kalktı, mutfaka gidip bir fırça ve plastik bir kürek aldı. Yerdeki cam kırıklarını bir saat özenle temizledikten sonra diğer kanepeye uzandı ve Kemal'i izledi. Bu arada Kemal mişıl mişıl uyuyordu

Gün doğmaya başlamıştı. Güneşle birlikte Kemal de uyandı. Nasıl olduğunu anlamıyordu, fakat ilaçlarına ihtiyaç duymadan yine saatlerce uyumuştı. Bundan sonra böyle mi olacaktı yoksa? Artık o da normal insanlar gibi geceleri uyuyabilecek miydi?

Bunlardan sonra aklına ilk gelen nerede olduğu sorusuydu. Etrafına bakınca her şey kafasına bir sopayla vuruluyormuş gibi art arda dolmaya başladı. Krefna, akşam yemeği, katledilen aile, ağlayan Cemal, Berna... Son aklına gelen, hiç aklından gitmeyendi aslında. Biraz ilerideki kanepede gözleri kapalı yatıyordu. Onun uyuduğunu düşünen Kemal yavaşça kalktı ve üzerindeki battaniyeyi Berna'nın üzerine örttü. Tam bu sırada Berna gülümseyerek gözleri hâlâ kapalı halde, "Üşüüyor hasta olacağım mı sandın?" deyince Kemal hafifçe yerinden sıçradı.

Gözlerini açıp sevgiyle Kemal'e baktı. "Korkma ben hasta olmam," diyerek

kalktı. “Hatta hastalık nedir bilmiyorum. Nasıl bir his acaba hasta olmak?” diyerek Kemal’e baktı. Kemal de, “Emin ol merak edilecek bir yeri yok,” dedi. Sonra Kemal bir eksiklik hissederek arkasına baktığında cam sehpanın olduğu yerde yeller estiğini gördü. Berna’ya dönüp bakınca Berna omzunu silkerek “Attım,” diye yalan söyledi. Kemal kısa süren merakının ardından aceleyle, “Ben artık gitsem iyi olur,” dedi. Berna biraz hayal kırıklığıyla, “Peki,” deyip ayağa kalktı. Kemal de gitmek istemiyordu, fakat evine gitmeli, bir şeyler yemeliydi. Ne de olsa onun besini kan değildi. “Görüştürüz,” diyerek çıktı. Tam eşikten dışarı adımını atarken Berna, “Babamın dediklerini düşün,” dedi. “Akşam yemeği meselesi hani,” diye ekledi gülümseyerek. “Tamam,” dedi Kemal midesinde küçük bir bomba patlaması hissiyle. Nasıl unutulabilirdi ki?

16

Evine gittiğinde annesi kalkmış, kahvaltı hazırlıyor, babası da yeni gelen gazeteyi okuyordu. Bu kadar normal olmaları ne hoştu. Ne vampir biliyorlardı, ne de her gün akan insan kanı. Birlikte kahvaltı ettiler. Annesi yeni komşuları güzel bayan hakkında çevreden duyduklarını anlattı. Kemal’i ilk defa anlattıklarına ilgili görünce de sevindi. Hevesle anlatmayı sürdürdü. Çok soylu bir aileden geldiği söyleniyormuşmuş. Çok hanım ve zenginmişmiş. O uğursuz eve de taşınmasaymış çok daha iyi olacaktıymış. Daha da bir sürü gerçekle alakasız, kulaktan dolma ve garip bir şekilde ezberlenmiş gibi duran bilgiydi bunlar. Ama annesi nedense bu yeni komşu hanıma pek düşkün gibiydi, bu da Kemal’i sebepsiz yere memnun etti.

Kemal aslında onun ne olduğunu söylediğini hayal etti: Babası gazeteyi indirip gözlüğünün üzerinden oğlunu bir süzerdi. Annesi de anlattıkları daha bitmemiş ama sanki birden bir ölüm haberi duymuş gibi ağzı açık bakakalırdı. Sonra

hem annesi hem de babası gülerler, “Oğlum, nereden bulursun böyle şeyleri bilmem ki,” diyen annesi tabakları kaldırmaya başlar, konu da kapanırdı. Ama çenesini tuttu ve bu konuda tek laf etmedi.

Annesi, “Ama biraz da müsrif,” dedi. Kemal düşüncelerinden sıyrılıp gülerek, “O nereden çıktı?” diye sordu. Annesi de, “Aman oğlum, kız zayıf bir şey ama her gün markette ne var ne yok toplayıp götürüyor. O kadar yemeği ne yapıyor acaba? Müsrif işte. Bir parça ısırp atıyor herhalde,” dedi son olarak.

İşte bu garipti. Berna’nın yemekten anlayacağı ancak bir kan paketi veya bir insandı. Neden insan yemeği alıyordu acaba? Ama bu önem sırası gerilerde olan bir konuydu. Önemli olan Krefna ve akşam yemeğiydi. Herhalde böyle bir yemeğe kotla tişörtle gidilmezdi. Ama buna uygun elbisesi de yoktu. En iyisi güzel bir takım elbise almaktı.

Bir süre evde durduktan sonra biriktirmekte olduğu bir miktar parayı da yanına alıp çıktı. Yanındaki para aklındakine göre bir elbiseye yetmezdi ama kotla tişörtle gitmekten daha iyi olacağı kesindi. Bu nedenle sahibini tanıdığı bir mağazaya gitti. Mağazanın girişi bile içerisi hakkında bazı fikirler veriyordu. Vitrindeki mankenlerin üzerindeki etiketleri Kemal’i buraya geldiğine pişman etmişti ama artık geri dönüş yoktu.

İçeri girdiğinde onu hemen bir eleman karşıladı. “İyi günler efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?” diye nezaketle sordu. “Ben... Şey... Takım elbiselere bakmak istiyorum,” dedi. Vitrindeki siyah takım elbise hoşuna gitmişti ama Kemal onu giyse bile elbise Kemal’i beğenmezdi büyük ihtimalle. Bayan eleman tam, “Peki efendim buradan lütfen,” diye Kemal’i çağırırken arkalarından tok bir ses, “Bir saniye,” dedi. Arkasına dönen Kemal ve görevli bayan mağazanın sahibi Eşref Bey’le karşı karşıya geldiler. Odasında konuşmakta olduğu ciddi görünümlü adamı yolcu etti ve bayana dönerek, “Tamam, buradan gerisi benim kızım,” dedi. Görevli de büyük bir

saygıyla, “Peki efendim,” deyip uzaklaştı.

Kocaman bir gülüşle Kemal’e dönen Eşref Bey “Ee Kemal. Ne oldu? Senin gibi takım elbise giymeyen birini mağazama getiren şey ancak bir kız arkadaşla çıkılan yemek veya daha da ilerisi kızın ailesiyle görüşmek olabilir,” dedi. Kemal, Eşref Bey’in bir tür akıl okuyan falcı gibi biri olduğu yönünde hızlı ve saçma bir düşünceyle kısa bir süre savaştı.

Eşref Bey çok zeki ve çalışkan bir adamdı. Bu müthiş giyim mağazasını ve bunun birçok şubesini bir hiçten yaptığı söylenirdi. Çok zor bir çocukluk geçirmiş, tüm kardeşleri aynı hastalıktan ölmüş, sadece o sağ kalmıştı. Buraya ilk olarak basit bir işçi olarak girmiş daha sonra patronunun kızıyla evlenmişti. Hem mutlu hem de zengin olmuştu. Daha sonra işi ilerletmiş, sadece bir şubesi olan mağazaya on şube daha eklemişti. Kriz zamanlarında herkes işten el etek çekerken o üretimi iki katına çıkarttırmış, işçi sayısında azalma yerine artış yapmıştı. Çünkü bu günlerin de geçeceğini, sonunda insanların yine bir şeyler giymek zorunda olduğunu ve o zaman geldiğinde onlara bol bol ve en iyi elbiseleri vereceğini söylemiş tam da böyle yapmıştı. Göbekli, tepesi açılmış başındaki kalan saçları da kırlaşmış, babacan, tombul bir yüzü vardı. Bıyığı dışında asla sakallı görülmezdi.

Kendinden beklenmeyen bir güçle Kemal’in sırtına vurup onu epey sarsarak, “Gel bakalım,” dedi. “Mağazama müşteri olarak girmenin şerefine sana burayı ben gezdireceğim,” deyip takım elbiselerin sıra sıra asılı oldukları bölüme doğru sürükledi. Kemal orada utançla ve sessizce ona engel olmaya çalışırken Eşref Bey mutlulukla aradan siyah bir takım elbise çıkarıp tezgahın üstüne koydu.

Gerçekten göz alıcıydı. Bunu giydiğinde onu holding müdürü falan sanabilirlerdi. Ama bir sorun vardı. Bunu almaya parası yeter miydi bakalım? Yine de Eşref Bey’in elinden takımı aldı aynanın karşısında üzerine tuttu. Böyle bile değiştirmişti onu. Çaktırmadan bir etiket falan arandı elbisede ama yoktu. Şaşırtıcı

değildi. Bu mağazanın müşterileri öyle etikete falan bakarak elbise seçen tipler değillerdi ne de olsa. Kemal buraya geldiği için içinden kendine bir defa daha küfür ettikten sonra daha fazla hayal kurmanın yersiz olduğunu görerek takımı Eşref Bey'e uzattı ve, "Sağ ol Eşref Ağabey, ama ben bunu alamam," dedi. Eşref Bey alını kırışarak, "Niyeymiş o bakalım?" dedi. Yalan söylemenin gereksizliği ortadaydı. Lafı uzatmadan Eşref Bey'e açıkça, "Param yetmez," dedi. "Bu kim bilir ne kadardır? Ama bende ancak bu kadar var," diyerek parasını çıkardı. Hakarete uğramış görünen Eşref Bey, "Senden para isteyen oldu mu sıra?" dedi kızarak. Kemal şaşırarak, "Nasıl yani?" derken Eşref Bey görevli kızı çağırmişti bile. "Al kızım şunu, paketle. Yanına buna uygun üç dört kravat koy," dedi.

Kemal kararlı bir şekilde engelleme girişiminde bulundu. Eşref Bey'i ne kadar sevse de böyle bir şeyi kabul edemezdi. Tam görevli kızı önlemek için arkasından gidecekti ki Eşref Bey ensesinden tutup, "Gel buraya," diyerek odasına çekti. "Geç otur bakayım," diye yarı azarlayan bir sesle masasının önündeki rahat koltuklardan birini gösterdi. Kemal anlamayarak biraz kırgın ama merak dolu halde oturdu. Eşref Bey normalde yaptığı gibi masasının arkasındaki kendi koltuğu yerine Kemal'in karşısına oturdu. "Krefna'ya benden selam söylersen ödeme yerine fazlasıyla geçer," dedi.

Bu biraz damdan düşer gibi olmuştu. "Yuh artık!" şeklinde yorum yapacaktı ki çok kaba olacağını fark edip vazgeçti. Yalnızca gözlerinde büyük sorularla Eşref Bey'e baktı. Kemal'in bakışlarını fark eden Eşref Bey de "Krefna hem kendi elbiselerini hem de korumalarının elbiselerini bazen benden alır," dedi. "Buna bu kadar şaşma. Asıl sen onun önüne onunki gibi elbiselerle çıkınca onun şaşkınlığına bak. Seni pek küçümsediği ortada," dedi Kemal'e dikkatle bakarak. Eşref Bey her zaman Kemal'i çok seven ve koruyup kollayan bir tür zengin amcaydı Kemal'in hayatında. Ama bu durum... Ona bakışı bile değişmiş görünüyordu.

Kemal hüzünle boynunu eğdi. Krefna'nın onu aşağıladığı zaten bilmediği bir şey değildi. Berna'ya her bakışında bunu hissediyordu. Eşref Bey sevgiyle o bakarak, "Seni ezmesine izin verme. Çok da dik kafalılık etme. Her dediğine bir karşılık bulma ama seni iğnelediği yerde mutlaka bir sözün de olsun. Ayrıca kendine hakim ol. Seni sinirlendirmek için elinden geleni yapacaktır. Ve senin sinirlendiğini anlar. Biliyorsun, duyguları algılayabilirler. Bu nedenle biraz kontrollü ol. Sen çok uzun yıllardır o şehre Krefna'nın özel izniyle giren ilk kişi olacaksın. Bunun kıymetini de bil."

"Neyse, sonuçta sen orada misafir olacaksın. Gördüğün saygıdan şımarma. Krefna'ya karşı da saygılı ol. Krefna'nın karısı, yani Berna Hanım'ın üvey annesi farklıdır. Ona dikkat et. Krefna'dan bile daha dikkatli ol. Krefna bir erkek ve ister bin yıl yaşasın, ister on bin yıl, bir erkeğin düşünce tarzı değişmez. Ama kadının değişip değişmediğini bilemezsin. Zaten dikkat etmen gereken de bu. Krefna'nın bilmediklerini ve seni öfkeliendirmenin daha incelikli yollarını biliyor olacak. Dikkat et oğlum, çok dikkat et," diyerek bitirdi.

Kemal bu ani, kafa karıştırıcı ama yardımcı konuşma için minnettar olmuştu. İhtiyacı olan da buydu işte, bu konuda bir şeyler bilen birinin öğüdü. Hem öğüde, hem de güzel elbiseye teşekkürler ederek mağazadan ayrıldı. Evine gidip takımı denemek için sabırsızlanıyordu. Eve girer girmez odasına fırladı ve güzelce paketlenmiş pahalı takım elbiseyi çıkardı. Hemen üzerini değiştirdi. Aynanın karşısına geçip kendine şöyle bir baktı. "Vay be!" dedi. Bir elbise insanı ne kadar çok değiştiriyordu. Nerede eşofmanlı Kemal, nerede takım elbiseli Kemal Bey? Kirletmemek için itinayla çıkardı ve güzelce askısına asıp dolabına koydu. Büyük akşama yönelik sorunlardan biri aşılmıştı.

Şimdi geriye daha farklı bir sorun kalmıştı: Ulaşım. Acaba oraya nasıl gidecekti? Bir taksi tutup, “Beni vampir şehrine götür,” dediğini düşünerek eğlendi. Herhalde Berna’yla birlikte giderlerdi. Tek başına vampir şehrine girmeye çalıştığını düşündü. Nedense bu düşü çok renkli sonuçlara genel olarak da kan rengi sonuçlara ulaşıyordu. Berna’yla gidecekleri düşüncesi aklına yattı. Bu da tamamdı. Şimdi beklemesi gerekiyordu.

Beklerken Berna’yla önceden birkaç defa gittikleri bir kafeye gitmeyi planladı. Hem bu arada gece hakkında konuşabilirlerdi. Belli ki Kemal, Krefna’nın bir iki açığını yakalamalıydı. Krefna’nın karşısına onun hakkında hiçbir şey bilmeden çıkmak biraz akılsızlık olurdu. Krefna’nın karısı hakkında da bilgiye ihtiyacı vardı. Eşref Bey özellikle ona dikkat etmesini tembihlemişti.

Evden çıkıp Berna’nın evine doğru gitti. Merdivenleri ikişer ikişer atlayıp çıktıktan sonra kapısının önüne geldi. Zili çaldıktan sonra beklemeye koyuldu. Bu sırada içerde hafif bir tıkırtı oldu. Ardından, “Bir saniye Kemal,” diyen Berna’nın sesi Kemal’i şaşırttı. Ama buna şaşmaması gerektiğini biliyordu. Öğrenmesi gerekliydi. Buraya gelince hep heyecanlanıyordu ve elbette ki Berna, Kemal’in heyecan duygusunu rahatça hissediyordu.

Kapı açıldı. Berna gülümseyerek onu içeri aldı ve birlikte oturma odasına geçtiler. Berna oturdu ama Kemal oturmadı, “Hadi bakalım dışarı çıkıyoruz,” dedi neşeli bir sesle. Berna şaşırarak ona bakınca Kemal, “Niye bu kadar şaşırdın ki?” diye sordu. “Hiç,” dedi Berna. Kemal ona daha dikkatle bakıp, “Anlat hadi. Bir sorun var gibi geldi bana,” dedi. Berna omuz silkerek, “Önemli bir şey değil,” dedi. Kemal, “Şimdi iyice meraklandım,” deyip yanına oturdu. Elini omzuna koyup, “Söyle hadi,” dedi.

Berna sevgiyle ona baktıktan sonra başını eğip, “Daha önce sabah dışarı

çıkamamıştık. Yani fark edilmem sabahları daha kolay olur. İstersen akşamı bekleyelim,” dedi yavaşça. Kemal ona bakıp, “Bence sorun yok. Hem kim, nereden anlayacak ki senin insan olmadığını?” diye sordu. Berna bakışlarını pencereye çevirerek ellerini ağzına götürüp, “Dişlerim...” dedi dalgın bir halde. “Solgun tenim...” dedi ellerini ağzından çekip gözlerinin önüne getirip baktı. “Sabahları benimle görülmek istemezsin,” dedi başını eğerek. Kemal, Berna’nın elinden tuttu ve ayağa kaldırdı. “Seninle birlikte olmayı istemediğim tek yer mezardır. Önünde uzun yıllar hatta yüzyıllar varken benimle birlikte ölmen haksızlık olur,” dedi. Berna gözleri dolarak ona baktı. Sonra, “Peki, öyleyse üzerimi değiştireyim,” deyip odasına gitti. Kemal de onu beklemeye koyuldu.

Kısa bir süre sonra hazırıldı. Saçlarını bırakmıştı, böylece boynu görünmeyecekti. Yüzünün de bir kısmı örtülüüyordu. Birlikte çıktılar. Yolda konuşa konuşa yürüdüler. İnsanlarla, yürüyüşleriyle, görünüşleriyle, davranışlarıyla dalga geçip gülerken Kemal’in sıkça gittiği parka gittiler. Kemal için yeniden doğuş gibi bir şeye mekan olan yerdi burası. İlk defa burada “sıradan” bir vampir olayı görmüştü.

Berna’yla birlikte bir banka oturdular. Bir şey yeme içme derterleri yoktu ama Berna Kemal’e kendisi bir şey içmesi yolunda ısrar etti. Sonunda bir vişne suyu alan Kemal, Berna’nın yanına döndü. “Güzel seçim,” diye güldü Berna. Yan yana oturdular. Kemal teneke kutudaki meyve suyunu açarken Berna da kendi çantasından küçük bir kan paketi çıkardı. Ama bu resimsiz ve renksizdi. Şaşkın şaşkın bakan Kemal’e, “Ne yapayım? Acıktım,” dedi çekinerek. “Ama istemiyorsan...” diyerek paketi çantasına geri koydu. Kemal çantayı Berna’dan kaptı ve kan paketini çıkardı. Pipetiyle de özenle delerek Berna’ya verdi. Berna gülümsedi ve kan paketini alıp içmeye başladı. Kemal ciddi ciddi. “Bu senin doğanda var. Ben kanla beslenmiyorum diye sana da kanı bırak mı diyeceğim yani? Senden kendi doğana karşı çıkmamı isteyemem. Sen vampirsin -daha doğrusu yarı-vampirsin- ben

de insanım. İki artı iki kadar kolay,” dedi gülümseyerek.

Birbirlerine mutlulukla baktılar. Bu kadar farklı olmalarına rağmen anlaşabilmelerine kendileri de şaşırır, bu konu kendi aralarında ve Berna’nın vampir arkadaşlarının ziyaretleri sırasında espri konusu olurdu. Kemal bazı espriler karşısında ensesinden aşağı bir bardak buzlu su dökülmüş gibi hissetse de gülerdi. Niyetlerini kestirmek hiç de zor değildi. Berna olmasa masayı ön yemek olarak süsleyecek bir insancık.

Bir süre konuşmadan içeceklerini bitirdiler. Berna ikinci bir pakete geçme belirtileri gösteriyor, eli çantasının üzerinde dolaşıyordu. Onu anlayan Kemal, “Lütfen,” dedi. Berna da paketi çıkarıp içmeye başladı. Sonra Kemal, Berna’ya dönüp, “Baban nelerden hoşlanmaz?” diye sordu. Berna ona kurnaz bir bakış atıp, “Bak sen! Babamın açığını mı yakalamaya çalışıyorsun?” diye sordu. Kemal hemen yalana sarılarak, “Yok canım. Hani onun yanında patavatsız konuşmamak için...” derken Berna pipeti hâlâ ağzında gülümseyerek ona dönüp, “Aslında iyi yalan canım ama yalan olduğunu anlıyorum,” dedi. Kemal sıkıntıyla pes ederek ellerini iki yana açıp, “Deneyeyim dedim,” dedi.

Berna bir süre paketinden içmeye devam ettikten sonra Kemal’e döndü ve gözlerini düşünür gibi kısarık bakıp, “Eskilerden konuşmayı pek sevmez,” dedi. “Bir de kendi yetiştirdiği ve korumalığını yapan vampir grubuna eleştiriyi kaldıramaz,” Yine birkaç yudum kan içti. “Sonra temizlik hastalığı vardır. Girdiği yerler pırıl pırıl olsun ister. Bana da her zaman, ‘İstediğin kadar dağınık ol ama kirli olma,’ derdi. Evet, tam bir temizlik hastasıdır. Hatta bu nedenle insanları avlamayı bile bıraktı. Boyunları kirli olabilirmişmiş de yok insanlar pismişmiş de bilmem ne... Sanki kendisi gün yüzü görmeyen bir vampir değil de yeni açılmış bir sabun kalıbı. Kan içtiği bir bardağı bir daha kullanmaz kırır atar. Her şeyi iyi güzel ama bir bu huyu var işte,” dedi Kemal’e yapmacık bir şekilde yakınlıkla. İşte bu güzel bir

bilgiydi. Bu bilginin ardından Krefna onu sinirlendirmese çok iyi ederdi. Gerçi bunların hiçbirini ona karşı kullanmamayı ümit ediyordu o ayrıydı.

“Bu arada,” diye ekledi Berna. “O zamana kadar bir yerini yaralayıp kanatmamaya bakarsan iyi olur. Hani bir şey olacağından değil de, olur ya, birisi çok acıkmıştır. Gözü döner sana saldırır. Engellerim, ama böyle bir şeyi bir daha görmemi istemem. Zaten o gece babamın korumasına senin önünde öyle... Ehm!” dedi utanarak ve sustu. “Yok, önemli değil,” dedi Kemal hemen onu rahatlatmak için. Söylediği yine açık bir yalandı çünkü Berna’yı gözlerinin önünde birinin kafasını duvara gömerken görmüştü. Birini öldürmesini görmekten daha iyidir diye düşünmüş olsa da şimdiye kadar buna en yakın şiddeti filmlerde gördüğünden yakın çekim izlemek Kemal’i rahatsız etmişti. Tabi ki bundan Berna’ya asla bahsetmemişti. Yalanı fark eden Berna ise bu defa bir şey söylemeden bakışlarını Kemal’den kaçırıp parktakileri izlemeye döndü.

Bir anda bir top ayaklarına doğru yuvarlanarak geldi. Topu geri götürmeye gelen çocuğa topunu geri veren ve aynı zamanda kafasını okşayan Berna’nın oluşturduğu bu tablo, Kemal’in aklına o zavallı çocuğu ve ailesini getirdi ve yine hüznünlendi. Bunu Berna’ya anlattı. Berna’ysa bu duruma Kemal’in tahmin ettiğinden daha fazla ilgili davranmıştı. “Garip,” dedi. “Aile öldürmek artık vampirlerin yapmadığı şeydir. Özellikle çocuklara dokunulmaz. Bu yasalarımızda olmasa bile sözsüz bir yasadır. Ergen olmayanlara dokunulmaz. Ama elbette aşıktan gözü dönen bir vampirin ne yapabileceğini bilemezsin,” Kemal derin bir nefes alıp tekrar çocuğu ve son gördüğünde ne kadar neşeli olduğunu düşündü. Şimdi kim bilir ne acıların ardından öldürülmüştü.

Berna biraz durup sonradan aklına gelmiş gibi, “Hem ayrıca bizim de manyaklarımız var,” dedi. “Babam sırf zevk için özellikle çocukların kanını içen bir vampirden söz etmişti. Ama ne yaptığı uzun süre bilinemedi. Babamın sürekli insan

haberlerini takip eden bir grup çalışanı var. Onlar durumu inceleyip kayıpları ve avlananların av alanlarını ve zamanlarını kontrol edip onu bulmuşlar. Ama babamın ona bir şey yapmaya hakkı yoktu. Sonuçta hiçbir kanunu çiğnemiyordu. Babam durumu birkaç kişi aracılığıyla halka sızdırmış. Halkın içine tekrar karıştığında onu linç etmişler. Babamın dediğine göre bir vampirin bir vampiri böyle vahşi bir şekilde öldürdüğü görülmemiş,” dedi. Sesinde acımasız bir katili linç ettikleri için gururlu bir ton vardı Biraz daha etraflı seyrettikten sonra sıkıntıyla başını iki yana sallayıp, “Demek ki biri daha çıktı. Bunu yapan bulunmamak için şimdiden bir şeyler yapmaya başlasa iyi eder. Çünkü bir linç olayı daha yaşanabilir,” dedi düşünceli bir halde.

Kısa bir süre daha oturduktan sonra tekrar dolaşmak için kalktılar. Kemal sinemaya gitmeyi teklif etti ama Berna yüzünü buruşturunca vazgeçtiler. Berna hevesle açık havada yürümek istediğini söyleyince Kemal kahkahayı patlatıp, “Gören de hapisten çıktın sanır,” dedi. Berna kurnazca ona bakıp, “Sen dalganı geç bakalım. Vampir şehrine gittiğimizde görürüm seni,” dedi. Kemal’in sesi anında kesildi.

Hava kararmaya başlamış Kemal de epey yorulmuştu. Yoldan geçen bir polis arabası gördüler. Birden Kemal’in aklına geldi. Neden o ve Berna Cemal’lere gitmesinlerdi? Böyle heyecanlı bir fikri lafı çorba yapmadan söyleyebilmek için derin bir nefes aldı. Tam konuşacağı sırada Berna merakla bakıp, “Niye birden bu kadar heyecanlandın?” diye sordu. Gülümseyen Kemal, “Çok eski bir arkadaşım var. Adı Cemal. Kısa süre önce komiser oldu. Lise son sınıfa kadar birlikte takıldığımız gruptan bir arkadaşımın evlenmişler,” dedi. Berna gülümseyip, “Ne güzel,” dedi. Kemal başını iki yana sallayıp, “Onları o zaman görsen öyle demezdin. Her zaman didişirler, olmadık şeylerden küserlerdi,” dedi. “Ne dersin onlara gidelim mi?” diye sordu.

Berna şaşırmış bir halde dönüp Kemal'e baktı. "Gerçekten beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istiyor musun?" diye sordu. Berna'nın kendini insanlar arasında rahatsız hissetmesini istemeyen Kemal de, "Elbette," dedi. "Onlar zaten vampirlerin varlığından haberdarlar. Cemal komiser olduğundan..." derken Berna onun sözünü kesip, "O genç komiser senin arkadaşın mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Kemal daha büyük bir şaşkınlıkla "Evet," dedi. "Onu tanıyor musun?" diye sordu. Berna gülümseyerek başını iki yana sallayıp, "Babamın sorun çıkaran bir insan dediği komiser olmalı," dedi yavaşça. Kemal derin bir nefes aldıktan sonra, "O değil, bendim sorun çıkaran," dedi yavaşça.

Berna merakla dönüp ona bakınca, "Cemal babanın adamları benim hakkımda av kararı istediklerinde beni onlara vermemek için elçinizle kavga çıkarmış," diye açıkladı. Berna etkilenmiş bir sesle, "Vampirlere kafa tutmak..." dedikten sonra onaylar bir şekilde başını salladı. Kemal hevesle, "Onlar senin de arkadaşların olurlar. Hem ben senin arkadaşlarıyla tanıştım hiç de kötü değildi. Sen de göreceksin benim arkadaşlarım da çok iyidirler. Emin ol onları çok seveceksin," dedi. Berna da gülümseyerek ona bakıp, "Tamam o zaman gidelim," dedi.

Yorgunluğunu unutan Kemal de adımlarını biraz daha genişletti. Berna pek yorgun görünmüyordu. İlerlerken Berna yanlarından geçen bir adama biraz garip bir bakış attı. Bakışı fark eden Kemal de sorarcasına Berna'ya baktı. Berna yavaşça, "Acıktım da," dedi. Kemal bunu nasıl unutmuştu? Berna orada ne yiyecekti? Hepsi birer bardak kan mı bağışlayacaktı. Bu sevimsiz düşüncüyü hızla savuşturan Kemal, "Peki ne yapabiliriz?" diye sordu sessizce. Berna, "Bana on beş dakika kadar izin verirsen..." dedi tedirgin bir sesle elini ağzına götürüp tırnağını ısırarak. Kemal ne diyeceğini bilemedi. Bu açıkça, bilmediği birinin ölüm fermanına imza atmak gibi bir şeydi. Kemal'i tereddütlü gören Berna "İstemiyorsan..." dedi yavaşça. Kemal onun beslenmezse ne gibi bir sorun ortaya çıkacağını bilmiyor bilmek de

istemiyordu. Hemen, “Hayır, sorun değil. Ben şuradaki kafede beklerim,” dedi. “Tamam,” diyen Berna fırladı. Sanki oyun parkına gönderilmek için izin bekleyen ve o izni almış şen çocuklar gibi sevinerek gidiyordu.

Kemal, Berna’nın biraz sonra ne yapacağını düşünmemeye çalışarak oturdu ve bir meyve suyu içti. Saniyeler dakika, dakikalar da saat gibi uzun geldi. On beş dakika geçmek bilmedi. Biri başını masaya eğmiş bekleyen Kemal’in omzunu tuttu. İrkilerek dönen Kemal, Berna’nın geldiğini gördü. “Tamam, gidelim,” dedi. Kemal biraz gergin bir şekilde gülümseyerek kalktı.

Hava epey kararmıştı. Kemal gözünün ucuyla Berna’ya baktı. Bir sokak lambasının altından geçiyorlardı. Kemal tekrar irkilerek ilk geldiğinde dikkat etmediği Berna’nın ağzının kenarında çok az belli olan küçük bir damla kan gördü. Cebinden bir kağıt mendil çıkarıp Berna’ya uzattı ve gülümseyerek ağzını temizlemesini işaret etti. Berna, Kemal’in gözlerine bakmadan mendili aldı ve aceleyle ağzını sildi.

Kemal rahatsız edici sessizliği bozarak, “Bak,” dedi. “Senin beslenme tarzından şikayetçi değilim senin de utanmaman gerekiyor. Lütfen artık böyle yapma,” dedi. Berna hafif şok geçirmiş bir ifadeyle Kemal’e baktı ve, “Peki,” dedi. Sonra gülümseyerek, “Şimdi de sen mi duyguları hissetmeye başladın?” dedi şakacı bir sesle. Kemal de gülerek, “Senin ne hissettiğini bilmem için üstün bir güce ihtiyacım yok,” dedi. Berna bu sefer daha ciddi bir sesle, “Ama bazen görmeye dayanamayacağın şeyler göreceksin. Buna da hazır mısın?” dedi. Kemal gözünün önünde bir vampirin kafasını duvara çivi çakar gibi çaktığını gördüğü Berna’yı daha korkunç ne halde görebilirdi bilmiyordu ama hiç tereddüt etmeden, “Evet,” dedi. “Madem öyle diyorsun,” diyen Berna yeni bir mutluluk ve güvenle yürümeye başladı.

Kemal, Berna'nın daha çok yürüme isteğini protesto ederek bir taksi tutmak için ısrar etti. Berna onun ayaklarını sürümekte olduğunu görünce kabul etti. Taksiyle kısa ama yürüyerek epey uzun sürecek yolun sonunda Cemal'lerin evine ulaşmışlardı. Birden Cemal'in dediğini hatırlayan Kemal yanında duran ve kapıyı çalmasını bekleyen Berna'ya dönüp, "Duvarlara dikkat et. Dokunmasan iyi olur," dedi. "Neden ki? Yeni mi boyandılar?" diye gülerek sordu Berna. Hâlâ ciddi olan Kemal, "Hayır, her duvarda en az üçer tane Kur'an asılı da ondan," dedi. "Hımm peki o zaman," dedi o da ciddileşen Berna. Kemal kapıyı çaldı ve beklemeye başladılar.

Suna, "Kim o?" diye seslendi. Kemal de, "Benim, Kemal," diye seslenerek yanıt verdi. Suna'nın ayak sesleri hızlandı. Kapıyı açtığında yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Ama Berna'yı görünce yüzündeki ifade şaşkınlığa döndü. Sonra aynı hızda tekrar gülümseyip "Hoşgeldiniz. Girin, girin," diyerek önlerinden çekilip onları eve buyur etti. Berna önde Kemal arkada içeri girdiler. İkisinin arkasından gelen Suna, "Cemal de yeni geldi. Yani hemen yemeğe geçebilirsiniz. Biz de Berna'yla biraz konuşuruz," dedi. Berna'nın insan yemeği yiyemediği için sofrada olmaması konusunu böylece ustalıkla savuşturulmuş oldu. Berna adının bilinmesine şaşırmadı. Ne de olsa komiser Cemal babasını ve dolayısıyla kendisini tanıyor olmalıydı.

İkisi birlikte oturma odasına doğru gittiler. Kemal de mutfığa gitti. Az sonra Cemal de, "Vay! Kardeşim gelmiş! Otur hemen yemeğe," deyip Kemal'e sarıldı ve birlikte yemeye başladılar. "Suna ben gelmeden önce yemek zorunda kalıyor. Biliyorsun ne zaman geleceğim belli olmuyor," dedi Cemal biraz hüzünle. "Tabii, doğru," dedi Kemal heyecanla sandalyesinde kıpırdanarak. Cemal acaba Berna'yı

görünce ne yapacaktı? Bunu pek düşünmemişti. Cemal yaptıklarından dolayı vampirlere tepkiliydi. Acaba Berna'ya kötü davranır mıydı?

Şimdi endişelenmeye başlamıştı. Ne Berna'yı ne de Cemal'i üzmemek istemiyordu ve yaptığından biraz pişman olmaya başlamıştı. O böyle yemeğiyle oynayarak düşünürken Cemal de, "Hadi oğlum yesene," diye ağzı dolu dolu konuştu. "Beğenmediysen kahvaltılık falan da var," dedi. Tam Suna'ya sesleneceği sırada, "Yok, gerek yok," dedi Kemal aceleyle. "İyi madem," deyip yemeğine dönen Cemal kuşkulananmış görünüyordu. Yemeğini gürültülü bir şekilde yiyip bitirdikten sonra şişen karnına tembelce bakıp, "Çok şükür," dedi ve masadan kalktı. Kemal sandalyesinden fırlayıp, "Nereye gidiyorsun?" diye telaşa sordu. Cemal yine tembelce dönüp, "Elimi ağzımı yıkayacağım," dedi. "Herhalde elim ağzım yağlı yağlı parlarken dolaşırsam bitleniriz," dedi gülerken. Kemal de onun yanına gelip "Tamam," dedi. Cemal durup iyice Kemal'e dönerek, "Baksana, sen çok garip davranıyorsun. Ne oluyor yahu? Sakin ol biraz bu kadar telaş niye bakayım? Yoksa bugün özel bir gün mü? İçeride sürpriz bir şeyler mi var?" diye heyecanlı çocuklar gibi Kemal'in kendisini tutmasına izin vermeyerek içeri fırladı.

Bir an olduğu yerde donakalan Kemal patlamayı bekliyordu. İçerden herhangi bir bağırış veya ona benzer gürültü gelmediğinden emin olduktan sonra yavaşça mutfaktan çıktı ve oturma odasına geçti. Cemal içeride yağlı elleri bir yeri kirlletmesin diye dua eder gibi yukarı kalkmış halde odanın ortasında tam Berna'nın karşısında duruyordu. Suna da, "Ah! İşte Kemal de geldi," dedi gülümseyerek. "Ee, misafire hoş geldin demek yok mu Cemal?" dedi Suna sert ve anlamlı bir sesle. Cemal yüzünde anlaşılması imkansız bir ifadeyle başıyla hafifçe selam verip, "Hoşgeldiniz," dedi. Berna da gülümseyerek, "Hoşbulduk," dedi. Ayağa kalktı ve elini uzattı. Ama Cemal elleri hâlâ yukarıda, "Ben ellerimi yıkayıp geleyim," deyip arkasını döndü ve odadan çıktı. Üzgün görünen Berna'yı Suna teselli etti. "Sen ona

bakma,” dedi. “Seni birden görünce şok yaşadı. Geçenlerde bir olay geçti de başından. Küçük bir çocuk ailesiyle birlikte vampirler tarafından öldürülmüş. Hiç görmediği bir olay değil ama işte her defasında sarsıyor,” dedi.

Bu arada banyoda hararetli bir çekişme vardı. Cemal, Berna’nın gelişinden Kemal’in tam tahmin ettiği gibi pek mutlu olmamıştı. “Neden getirdin ki onu buraya?” diye sordu elini hırslı hırslı sabunlayarak. Sabunu çok sıkmış olacaktı ki elinden fırlayıp pat diye yere düştü. Sabunu yerden alan Kemal, “İyi de insanlar arasında da manyaklar var,” dedi. “Bir tanesi böyle yaptı diye hepsini suçlayamazsın,” diye ekledi Cemal’e dikkatle bakarak.

Cemal bir anda öfkeyle dönerek, “Bana bak Kemal. Kimi savunduğunun farkında mısın sen?” diye sordu. “Onların kim olduğunu... Yok, yanlış oldu,” diye ekledi öfkeli insanlara özgü o küçümser ifadeyle, “ne olduklarını biliyor musun? Onlar vampir Kemal. Kan içerler. İnsanların kanını. Benim kanımı senin kanını içerler. Sonra da dönüp giderler. Ardında seni köpek ölüsü gibi bırakır giderler. Yok, bu da yanlış oldu,” dedi artık öfkeden yüzündeki damarlar sayılmaya başlarken. “Senin cesedini de acımasızca harap ederler ki yedikleri halt ortaya çıkmasın,” dedi dişlerini sıkarak. Ellerini kurulayıp suçlarcasına Kemal’e baktı. “Yürü hadi,” dedi. “Ne yapacaksın?” diye sordu Kemal kuşkuyla Cemal’e bakarak vücudunu banyo kapısına siper etmiş halde. “Eğer onu kovarsan beni de kovmuş olursun,” dedi. “Saçmalama,” dedi Cemal onu önünden çekerek. “Ben evime gelen misafiri kovmam. O kadar görgüsüz değilim. Yürü hadi içeri geçelim,” dedi aceleyle. “Hıh! Onu da kovmuş olurmuşum,” diye ekledi burnundan soluyarak.

Oturma odasında Suna ve Berna hâlâ birlikte oturmuş konuşuyorlardı. Kemal’le Cemal gelince birden susup gülümseyerek ikisine baktılar. Cemal, Berna’dan gözlerini kaçırıp Suna’yı araya alarak Berna’yı görmekten kaçınacak şekilde oturdu. Kemal de hepsini tam görebilecek şekilde karşılarındaki koltuğa

oturdu. Şanssızlıktır ki Suna arkasına yaslandı ve Berna ile Cemal'in arasında kimse kalmadı. Berna anlayışlı bir şekilde Cemal'e bakıyordu. Cemal de ona bakmaktan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu. Sessizlik çok rahatsız edici bir hale geldi. Sonunda Cemal dobra dobra, "Bakın Berna Hanım," dedi. "Sizin türünüzü sevmiyorum. Bunu değiştirmek için emin olun çok büyük şeyler gerekli. Kırıcı davranışlarım ve sözlerim olabileceğini söylemem yerinde olur. Üzerinize alınmayın. Bunlar sizin kişiliğinize yönelik değildir. Dürüstlüğe tüm kalbimle inanıyorum ve sizden de aynı şeyi bekliyorum. Bunları da bu nedenle söylüyorum," diye bitirdi.

Suna azarlama hazırlığına geçerken Berna, Suna'yı durdurarak, "Tamam Suna," dedi. "Söylediklerinde haklı. Ayrıca dürüst olduğu için ona kızamayız. Buna çok az rastlanıyor emin olun. Yüzyıllarca yaşadım ama açık sözlü ve dürüst insanların veya vampirlerin çok az, hem de çok çok az olduğunu gördüm. Siz o az insanlardansınız ve bunun için size asla kırılmam," dedi.

Cemal aldığı cevap karşısında şaşırılmış görünüyordu. Belki de Berna'nın bağırarak kendi türünü savunmasını sonra ağlayarak koşa koşa evden kaçmasını bekliyordu. Ama Berna tam tersine soğukkanlılıkla verdiği cevapla Cemal'in de ister istemez takdirini kazanmış görünüyordu. Böylece çözülen gergin hava akşamın ilerleyen saatlerinde epey ısınmıştı.

Berna'nın öyküleri çok ilgi çekiciydi. Cemal de genç yaşında komiser olması hakkında insanların söylediklerini dalga geçerek anlatıyor ve hepsini güldürüyordu. Kemal, mutluluk bu olmalı diye düşündü. Şu an başka ne isteyebilirdi ki? Sevgilisi ve çok sevdiği dostları yanında hepsi mutlulukla sohbet ediyorlardı. Şu güzel anlara ne gölge düşürebilirdi ki? Daha böyle düşünür düşünmez mutluluğu bıçakla kesilir gibi kesildi. Aklına Krefna ve davetli oldukları akşam yemeği geldi. O da bu denli eğlenceli geçecek miydi acaba? Belki Krefna ve diğer vampirler için olabilirdi ama

Kemal için kesinlikle çok hoş bir deneyim olmayacaktı.

Kemal'in ani suskunluğunu fark edip onlar da sustular. Cemal merakla, “Ne oldu Kemal?” diye sordu. Kemal de, “Boş ver. Önemli değil,” dedi bu güzel ortamı bozmamak için. “Öyle bir arada uğrarlar bana, bilmiyor musun? Ee o denizaltına ne oldu?” diye konuşmayı takip ediyormuş gibi ilgiyle sordu. Ama Berna endişeyle, “Ne denizaltısı Kemal? Onu geçeli ne kadar oldu?” dedi endişeli bir şekilde gözlerinin içine bakarak. “Bir şey var sende anlat hadi,” diye bastırdı Cemal.

Dayanamayan Kemal, “Şu akşam yemeği meselesi hâlâ biraz garip geliyor,” dedi. Yanlış anlayan Cemal, “Berna sorun etmiyor, sen niye sorun ediyorsun?” diye sordu alıngan alıngan. Kemal de Cemal'i yanlış anlayarak, “Ama benden farklı olanların arasında olmak biraz ürkütücü geliyor,” dedi. Cemal yine yanlış anlayarak, “İyi de burada farklı olan tek kişi Berna,” dedi boş boş ona bakarak. Kemal şaşırarak, “Sen neden bahsediyorsun?” dedi. “Asıl sen neden bahsediyorsun?” dedi Cemal daha da şaşırarak. “Krefna'ya akşam yemeğine davet edildik,” dedi Kemal. Cemal yine yanlış anlayarak “Bizim orada ne işimiz var ki?” dedi hayretle. Kemal de, “Siz değil biz. Yani ben ve Berna,” dedi. “Ha! Tamam.” dedi Cemal rahat bir sesle her şeyin açıklığa kavuştuğunu görerek. Ama daha haberi kavrayamamıştı. Sonra jetonu bir anda düştü. “Ne!?” diyerek yerinden sıçradı. “Sen vampir şehrine mi gideceksin yani?” diye sordu dehşet içinde.

İşte şimdi durumu yeterince iyi kavramış görünüyordu. Suna da gözleri kocaman kocaman açılmış halde bir Berna'ya bir de Kemal'e bakıyor, Berna'dan da onay bekliyordu. Beklediği onayı alınca Cemal'inkini de aşan bir dehşetle Kemal'e baktı ve, “Neden peki?” diye sordu. Berna da, “Babam Kemal'i tanımak istiyor,” dedi. Bu sözün etkisi Cemal'de epey ağır oldu. “Tanımakmış,” dedi hor gören bir sesle. Akşamın başındaki aşağılayıcı sesi ve bakışı geri dönmüştü. “Sakın onu yakından tanımak istiyor olmasın?” dedi. “Hani yakından diyorum,” derken ağızyla

bir şeyi ısırıp koparma hareketi yaparak. “Hayır, kesinlikle böyle bir şey olamaz,” dedi Berna sert bir şekilde itiraz ederek.

İlk defa o da öfkeli görünüyordu. Hatta gözlerine hafif bir kırmızılık hücum etmeye başlamıştı. “Öyle mi?” dedi Cemal, Berna’ya dönerek. “Bir şehir dolusu vampire karşı koymayı düşünüyorsun yani, öyle mi?” dedi epey kırıncı düzeyde alaycılık taşıyan bir sesle. “Ben arkadaşımı sokakta bulmadım. Onu oraya sevgili babanın veya bir serserinin akşam yemeği olması için yollamayacağım,” diye sesini yükseltti. “Sesine hakim ol Cemal,” dedi Suna kızarak. Berna’nın gittikçe kırmızılaşan gözleri de tehlike sinyallerinden biriydi. “Düşün Cemal. Sence sevdiğim adamı böyle bir tehlikenin ortasına atar mıyım? Her ihtimali, hepsinin önlemini almasam buna kalkışır mıyım? Her şey kontrolümde olacak. Onu hiçbir tehlikeye atmayacağım. Onun için endişeleniyorsun biliyorum ama bana güvenmek zorundasın,” dedi.

“Kimseye güvenmek zorunda değilim,” dedi Cemal mızız çocuklar gibi. Suna’nın azarlaması etkili olmuş, sesini alçaltmasını sağlamıştı. “Nasıl her şey kontrolünde olabilir ki? Ve evet, onun için endişeleniyorum. Dediğim gibi biz canımızı sokakta bulmuyoruz.” dedi. Sonra hırsla Kemal’e dönüp, “Gitmiyorsun,” dedi. Berna da şimdi ayağa fırlamıştı. “Sen onun gideceği yere karışamazsın,” dedi öfkeyle. Cemal daha da öfkelenerek, “Bal gibi de karışırım, karışacağım da. Gitmiyor!” dedi sesi yine yükselmeye başlayarak. Tartışma daha da alevlenecek gibi görünüyordu. Baş ağrımaya başlayan ve konuştuğuna konuşacağına pişman olan Kemal sonunda “Yeter!” diye bağırdı. “İkiniz de durun artık! Zaten zor olan bir şeyi daha da zorlaştırıyorsunuz,” dedi koltuğuna çöküp gömülerek.

Yaptıklarının farkına varan Berna ve Cemal utanarak başlarını eğdiler. Kemal ağrıyan başını ovarken Cemal, Berna’ya bakmadan, “Kusura bakma, biraz ileri gittim galiba.” dedi. Gözleri eski haline dönmüş olan ve şimdi üzgün görünen Berna,

“Ben de özür dilerim.” dedi. Sonra Kemal’e dönerek, “Peki Kemal,” dedi. “Kendini baskı altında hissediyorsan bunu yapmak zorunda değiliz. Gelmeyeceğiz deriz olur biter. Kimseye hesap vermek zorunda değiliz,” dedi kesin bir tonla. “Hayır, hayır,” dedi Kemal. “Gideceğiz. Gitmeyi istiyorum. Ama biraz da beni anla. Orada kimin dostum kimin düşmanım olduğunu bilemeyeceğim. Sadece sen olacaksın. Sana sonuna kadar güveniyorum biliyorsun. Ama ne yapayım engel olamıyorum kendime,” diye bitirdi. Ona anlayan bakışlar atan Berna, “Korkma,” dedi. “Bu işi kısa ve temiz bir şekilde halledeceğiz. Sonra da bir daha hiçbirini görmek zorunda değilsin. Bir defalığına katlanabilir misin buna?” dedi yumuşak bir sesle. Kemal, Berna’yı nasıl kırabilirdi ki? “Elbette,” dedi. Böylece konu da kapanmış oldu.

19

Artık gitme vakti gelmişti. Cemal ve Berna yine normal hallerine dönmüşlerdi. Cemal de Suna da ikisini yüzlerinde büyük tebessümlerle, tekrar gelme sözleriyle uğurladılar. Vakit iyice ilerlemişti. Cemal onları evlerine bırakmayı teklif etmiş, fakat onlar yürümeyi tercih etmişlerdi. Berna varken vampirler sorun çıkarmazlardı nasıl olsa. Berna, Kemal’in koluna girmiş yürüyorlardı. Sokaklar neredeyse bomboştu.

Geçtikleri arka sokaklardan birinde bir gölgede bir kaç kişinin itiştirme sesleri geliyordu. İki adam ve bir kadın aralarında tartışıyorlar gibiydi. Hiç bulaşmadan yanlarından geçip gitmek isteyen Berna ve Kemal’in önüne biraz önce tartışmada olduğunu duydukları kadın atladı. “Hey!” diye diğer ikisine seslendi. “Bir adam için boşuna kavga etmişiz. Baksanıza iki taze kendi ayağıyla bize geldi,” dedi. Sivri

dişlerini büyük bir iştahla yalıyordu. Diğer ikisi de gölgelerden çıkıp geldiler ve Berna ile Kemal'in etrafını sardılar. Berna gayet sakin bir sesle, "Tamam çocuklar dağılın bakalım," dedi. Vampir kadın tiz bir sesle kahkaha atarak, "Sen de kim oluyorsun da bize emir veriyorsun pis, zavallı insan?" dedi hor gören bir ses tonuyla. "Hadisenize salaklar, ayağa gelen yemek kaçırılmaz. Saf kılıklı benimdir. Siz de şu sürtüğü alın," dedi.

Bunları söyledikten sonra müthiş bir hızla Kemal'e doğru sıçradı fakat kesinlikle Berna'nın hızıyla yarışamazdı. Daha ne olduğu anlaşılmadan Berna, Kemal'i geriye savurmuş, yaklaşan vampirin yüzüne müthiş bir yumruk patlatmış, vampir havada dönerek geriye uçtuktan sonra yere düşüp bayılmıştı. Düştüğü yerde ağzından kan ve diş dökülmeye başladı. Şaşırان diğer iki vampir de öfkeyle üzerlerine yürüdüler ama Berna artık bir sokak lambasının altındaydı ve açıkça görülüyordu. Vampirler durakladılar. "Yapma be," diye inledi biri. Diğer de "Bittik," dedi korkuyla.

İkisi de dizleri üzerine çöküp emekleyerek Berna'nın önüne geldiler ve ayaklarına kapanarak, "Lütfen affedin Sesevra efendim... Bilmiyorduk," diye yalvardılar. Berna'nın yüzündeyse acımasız bir ifade vardı. Ama gözleri kırmızı değildi. Ayaklarına kapanmış duranlara birer tekme atıp birkaç metre ileri uçurdu. Adamlar düştükleri yerden yine emekleyerek ve karınlarını tutup inleyerek gelip Berna'nın ayaklarına kapandılar. "Lütfen Sesevra efendim affedin, affedin," diye yalvardılar. Ama Berna hâlâ öfkesini yenememişti.

İki adamın kollarından tuttu ve kolayca, kurumuş ağaç dallarını kırar gibi korkunç bir çatırtıyla kollarını kırdı. Biri karşı koyacak gibi oldu ama Berna onun diğer kolunu da aynı çatırtıyla kırdı. Diğer cezasına rıza göstermiş halde ağlayıp sızlayarak yere çökmüş şimdi garip bir açıyla duran kolunu korumaya özen gösteriyordu. Berna, "Siz pislikler artık bir vampiri de ayırt edemiyorsunuz, öyle

mi?” dedi büyük bir öfkeyle. Sesi Kemal’in daha önce hiç duymadığı korkunç bir tondaydı. Sonra iki kolu da kırık olanın yanına gidip bacağına sert bir tekme vurup yere düşürdü. Vampir kollarından yardım alamadığı için ters dönmüş kaplumbağalar gibi yerden kalkamıyordu.

Berna öfkeden çıldırmış gibiydi. Adamın kırık kollarını sırtında birleştirdi ve daha çok yerinden kırdı. Bunu yaparken adamın özellikle acı çekmesine özen gösteriyordu. Acıya dayanamayan vampir sonunda bayıldı. Onu orada bozuk bir oyuncak gibi garip bir şekilde bırakan Berna diğerine döndü. Vampir kendini yine Berna’nın ayaklarına atıp, “Affedin Sesevra efendim,” diye yalvardı. Berna’ya dehşetle bakan Kemal, *Boşuna yalvarıyor* diye düşündü. Çünkü Berna ağlayan adamı sırtüstü yatırmış, onun da diğer kolunu kırmış ve tekrar yüzüstü çevirip kaburgalarına art arda sert yumruklar atmaya başlamıştı. Her vuruşunda çatır çatır kemik sesi geliyordu. Vampir, Berna’nın her darbesiyle birlikte ağzından kanlar saçarak haykırıyordu. Kemal nasıl oluyor da kimse duymuyor diye merak etti.

Sonunda tüm kaburgaları tuza dönen vampir ağzından kanlar akarak, “Lütfen... Sesevra efendim...” dedi zorlukla. “Nasıl olsa ölmeyeceksin,” dedi Berna öfke dolu bir tıslamayla. “Birilerine seni neden bu hale soktuğumu anlatırken bana ve arkadaşşıma saldırdığını da söyle. Eğer tek bir değişik kelime duyarsam bu sefer ezilen kaburgaların olmaz,” dedi. Sonra, “Kemal buraya gelir misin?” dedi tanınmayacak kadar yumuşak bir sesle. Ayaklarını tekrar hissetmeye çalışan Kemal hafifçe sendeleyerek Berna’nın yanına gitti. “Bak!” dedi öfkeyle vampiri tekmeleyip nefretle ona hitap ederek. Vampir gözlerini açıp ağlayarak baktı. “Bu adam,” dedi, “benim sevdiğim kişi. Aklında ona karşı farklı düşünceler olanlar için sizler en yumuşak örnekler olacaksınız,” dedi sesinde inanılmaz bir nefret tınısıyla. “Eh, hadi bakalım o zaman,” deyip tekrar Kemal’in koluna girdi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ettiler.

Kemal daha önce böylesine vahşet görmemişti. Bu kızda hiç mi acıma yoktu? Yalvaran, ayaklarına kapanan iki adama yaptıkları inanılmazdı. Üstelik bu yaptıklarını yumuşak örnekler olarak tanımlamıştı. Evet, örnekler vücutlarında kemik kalmadığından yumuşamışlardı ama eğer yumuşak diyerek hareketlerini kastediyorduyorsa bu kesinlikle yalandı. Kemal'in karmaşık duygularını fark eden Berna, "Endişelenme," dedi sakince. "Bende acıma duygusu olmadığını da sanma, çünkü böyle bir uyarıya ihtiyaçları vardı. Haftaya bunlar gibilerle dolu bir şehre gideceksin. Aynısını denerlerse başlarına gelecekleri bilsinler," dedi gülümseyerek.

Yürümeye devam ederlerken Kemal hâlâ gördüklerinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Berna da onun bu halini görünce, "Gel," deyip kolundan çekerek onu yakında hâlâ açık olan küçük, neredeyse boşalmış bir kafeye soktu. Kemal bir rüyada gibi sersem sersem masaya otururken yan taraftaki sandalyeye çarpıp devirdi. Onu kaldırmaya çalışırken masaya çarptı. Tam o da devrilmek üzereyken Berna elini uzatıp tuttu ve, "Otur hadi Kemal," dedi fısıldayarak. Kemal sakarlığından utanmak aklına bile gelemenden emre uyup Berna'nın karşısına oturdu.

Berna yanlarına gelen garsonu bir çay isteyip yolladıktan sonra dikkatini Kemal'e verdi. "Kemal," dedi yavaşça ona bakarak. Kemal masanın örtüsünün desenlerinden başını kaldırıp ona bakınca biraz önceki olayları tekrar yaşıyormuş gibi hissetti. Berna tam bir şey diyecekken, "Süperdi!" dedi heyecanla. Berna şaşkın bir şekilde ona bakarken Kemal öne doğru eğildi ve, "Biraz önce yaptıkların. Harikaydı," dedi takdir ve hayranlık dolu bir sesle. Berna'nın bu tür bir tepkiyi beklemediği anlaşılıyordu. "Anlamadım?" dedi şaşırılmış bir şekilde. Kemal derin bir nefes aldı ve, "Çok iyi dövüyorsunuz," dedi heyecanla. "Nereden öğrendin bunu?" diye sordu.

Berna çayı getiren gencin gitmesini bekledi. Sonra Kemal'e dönüp, "Kemal iyi olduğundan emin misin?" diye sordu. Kemal ona daha önce hiç atmadığı çapkın

bir bakış atarak, “Neden iyi olmayayım?” diye sordu. Berna onda kesinlikle bir farklılık olduğunu düşünüyordu. Kemal biraz önceki heyecanını kaybetmiş gibi girdikleri kafeye göz atmaya başladı. Önündeki çaya tiksintiyle baktıktan sonra Berna’ya dönüp, “Kalkalım mı hayatım?” dedi Berna’ya çapkınca göz kırparak. Berna ondaki değişikliğe bir anlam veremeyerek, “Ama daha yeni geldik. Biraz daha oturmak istemez misin? Olanları konuşmak istemez misin?” diye sordu. Kemal sıkıntıyla omzunu silktikten sonra, “Konuşacak bir şey yok güzelim. Çok iyi dövüşüyorsun, gerçekten beğendim. Hem konuşmaktan fazlasını da yapabiliriz,” dedi halk içinde yapması pek uygun olmayan bir hareket yaparak.

Berna şaşkın bir şekilde sevdiği Kemal’in gidip yerine onun pislik ikizinin geldiğini düşündü. Kaşlarını çatıp rahatsız edici bir şekilde vücudunu süzmekte olan Kemal’e sert bir tokat patlattı. Kafedeki az kişi bir anda konuşmayı kesip onlara bakmaya başladı. Kemal yüzünü tutarak, “Ah! Ne oluyor?” dedi acı içinde. Berna ayağa kalkıp Kemal’in kolundan tuttu ve kafeden çıktılar. Kemal şimdi onun yanında sürüklenip gidiyor gibiydi.

Kemal biraz önce yediği ve nedenini bilmediği tokat yüzünden şimdi yüzünün sol tarafı yanarak ve biraz da uyuşmuş halde yürüyordu. Berna yolun ortasında durup “Kendine geldin mi bakayım?” diye sordu öfkeyle. Kemal anlamadan, “Ne kendime gelmesi yahu?” diye sordu saf saf. Berna onun eski haline döndüğünü görüp gülümseyerek tokatladığı yanağından öperek, “Halüsinasyon görüyordun. Seni uyandırmam gerekti,” dedi yavaşça. Kemal şimdi durumu anlıyordu. Etrafına baktığında biraz önce önünde durdukları kafenin gittiğini görerek bu defakinin epey etkili olduğunu gördü.

“Teşekkürler,” dedi yavaşça. “Ne yaptım?” diye sordu utançla çok kötü bir şey yapmamış olmayı dileyerek. Berna gülümseyip, “Önemli değil,” dedi. Kemal yanmakta olan yanağını okşayıp, “Böyle tokat yediğime göre pek de iyi bir şey

değildi. Ne yaptım söyle hadi,” diye zorladı. Berna ona bakmadan, “Biraz... Terbiyesizleştin,” dedi. Kemal ağzını tutup, “Küfür mü ettim? Bak arkadaşların yanında alıştığımdandır. Gerçekten kendimi tutmaya çalışıyorum,” diye açıklama yapmaya çalışırken Berna gülümseyip, “Yok, öyle bir şey değil. Sen... Şey... Bana asıldın,” dedi. Kemal bunu duyunca epey şaşırmıştı. Konuşmadan biraz daha yürüdüler. Kemal, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Berna ona bakıp, “Önemli değil dedim ya. Takma kafana. Sen değildin, biliyorum,” dedi anlayışlı bir sesle. Kemal başıyla onayladıktan sonra epey sıkıntıyla yürümeye devam etti.

Berna her ne kadar önemli değil demişse de Kemal olanlardan epey rahatsızlık duymuştu. Sessizliği bozmak için, “O adamlar sana neden Sesevra dediler?” diye sordu. Berna kahkaha atarak, “Bak sen şuna! Lafı mı değiştirmeye çalışıyorsun?” dedi. Kemal utanarak bakışlarını ondan kaçırdı. Gülmeye devam eden Berna gözünün ucuyla Kemal’e baktı ve, “300 yaşından fazlayım. Elbette başka isimlerim olacak,” dedi. Şaşıran Kemal “Peki kaç tane ismin var?” diye sordu. “Bilmem,” dedi Berna gayet normal bir şekilde. “En son on dört falandı. Benimkileri boş ver. Sen asıl babamın isimlerine bak. Geçen yıl elli ikinci adını aldı,” dedi. Kemal başını sallayıp, “Hangisiyle hitap ediyorsunuz o zaman?” diye sordu. Berna onun saflığını düzelterip, “Kimse Krefna’ya kesinlikle adıyla hitap edemez. Niye isim alıyor o zaman diyeceksin,” dedi gülerek. “Kudretini arttırıyormuş, öyle diyor. Üvey annem evde adıyla hitap eder ama dışarıda herkes gibi Krefna der. Neyse, daveti kabul ettiğin için tekrar teşekkür ederim,” dedi. Kemal fark edemeden evin önüne gelmişlerdi. “Gelmek ister misin?” dedi Berna, Kemal’e. Ama Kemal, “Yok, sonra görüşürüz. Sen git biraz dinlen,” dedi kendini rüyada gibi hissederek. “Sen de,” dedi Berna ve sıkıca sarılıp yanaklarından öptü. İkisi de evlerine döndüler.

Sabaha kadar kitap okuyan Kemal annesinin ve babasının uyandıklarını belirten sesleri duyunca oturma odasına girdi. Bugün onlarla önemli bir konuda konuşacaktı. Artık kendi evine çıkmak istiyordu. Geç bile kaldığını düşünüyordu ama anne babasını kırmak istememişti. Artık eve geliş gidiş saatleri düzensizleşmişti ve onları rahatsız etmek istemiyordu. Uzak bir yere taşınmayı düşünmüyordu. Böylece hem onları istediği zaman görebilirdi hem de Berna'dan uzak düşmezdi.

Kahvaltıdan sonra ikisini karşısına aldı ve taşınmak istediğini anlattı. Annesi de babası da birbirlerine bakarak, “Sen bilirsin oğlum,” dediler. Belli etmek istemeseler de hareketleri değişmiş daha nazikleşmişlerdi. Hatta annesi o akşam için en sevdiği yemeği yapmak için evdeki malzemeleri yoklamıştı. Bunların onu evde tutma çalışmalarının sonucu olduğunu biliyordu ama böyle giderse onlar da zarar görebilirdi. Tamam, vampirler ona bir şey yapmaktan Berna dolayısıyla korkabilirdi ama bu anne babasına bulaşmalarını engeller miydi işte o şüpheliydi.

Sonuçta o akşam o zamana kadar yediği en güzel kıymalı böreği mideye indirdi ve fikrini değiştirecek başka çalışmalar yapılmasına izin vermeden Berna'ya gidip taşınmasına yardım edip edemeyeceklerini arkadaşlarına rica edebilir mi diye sordu. Kemal'in taşınacağını duyan Berna korkarak, “Nereye?” diye sordu. Kemal gülerek, “Uzağa değil. Hemen iki sokak ileride küçük bir ev buldum. Tam bana göre,” dedi.

Berna duyduklarıyla rahatlamıştı. Bir an Kemal'in onu bırakıp gideceğini sanmıştı. Böyle bir şey olsa elinden ne gelebilirdi ki? Onu durdurmak için ne diyebilirdi veya ne yapabilirdi? Ondandır, ailesinden, vampirlerden bıktığını haykırsa, çekip gitmek istese onu kesinlikle suçlayamazdı. Biliyordu ki vampirler çok da sevilen bir tür değildi. O, bu korkularıyla cebelleşirken ona merakla bakan ve bir cevap bekleyen Kemal yerinde kıpırdanmıyordu. Sonra uykudan uyanır gibi kendine

gelen Berna, Kemal'e baktı ve onun bir cevap bekler halde kendisine baktığını gördü. Hemen, "Elbette yardım ederler," dedi gülümseyerek. "Ne zaman taşınyorsun?" diye sordu. "Yarın akşam olsa iyi olur yoksa annem yaptığı yemeklerle beni gitmekten alıkoyacak," dedi gülümseyerek. "Peki, tamamdır. Ben bizimkilere haber vereyim," dedi Berna. "Ben de gidip eşyalarımı toparlayayım," dedi Kemal heyecanla.

Birlikte evden çıktılar. Kemal'in evinin önünde ayrıldıktan sonra Kemal hemen odasına daldı ve önceden getirdiği büyük koliye en çok sahip olduğu eşyalarını yani kitaplarını doldurmaya başladı. Adam boyu bir koli dolmuş bununla birlikte iki tane de bunun yarısı kadar koli sıkıca bantlanıp kapatılmıştı. Yaptığı düzenli işe memnuniyetle bakan Kemal odasına bir göz attı. Ne kadar boş görünüyordu. Kitapları odanın neredeyse tamamını kaplıyordu demek ki.

Sırada elbiseleri vardı. Gardırobunu açtı ve içindekileri yere gelişigüzel attı. Elbette yeni takım elbisesini ayrıca özenerek başka bir yere kaldırdı. Sonra yerdeki elbiselerinin başına geçip hepsini beceriksizce katlamaya başladı. Sonunda karmaşık bir yığın halinde olsalar da artık daha az yer kaplıyorlardı. Büyük elbise poşetlerine düzenli bir şekilde doldurmaya başladı. Ama nedense o düzenli yapmaya çalıştıkça onlar daha da bozuluyordu. Sonunda sinirlenen Kemal hepsini çantalara ve birkaç bavula tıkmaya başladı. Katlanmamış olduklarından tahmininden fazla yer kaplamışlardı. Çantalar ve bavullar patlamak üzereydi. Fermuarlarını zorlukla kapattı ve alnından akan teri sildi. "Ne zor işmiş yahu!" diye söylenerek ve hafifçe inleyerek yatağına uzandı.

Sonunda odasında hiçbir şey kalmamıştı. Yani yatağı, boş masası ve boş gardırobu dışında hiçbir şey. Onları da eğer gelirlerse Berna'nın arkadaşları taşıyacaklardı. Kemal bunları taşımak için arkadaşlarını çağırabilirdi ama kitapçı Mehmet'in başı hiç boş olmazdı. Cemal'i de böyle bir şey için işinden alıkoyamazdı.

Nöbetçi olduğu yerdeki arkadaşları da bu saatte çalışıyor olurlardı.

Gece ilerlerken yatağında uzanan Kemal penceresine bir şeyin çarptığını duydu. Bu, Berna olmalıydı. Annesinin ve babasının şimdide çoktan uyuyacağını bilen ve onları rahatsız etmek istemeyen Kemal, Berna'dan geldiğini bu şekilde haber vermesini istemişti. Fakat daha bugün taşınmayacaktı ki. Spot mağazasına gidip yeni evi için ikinci el eşyalara bakacaktı. Gerçekten de Kemal camdan başını uzatınca Berna'yı yanında üç arkadaşıyla başını kaldırmış ona bakar halde buldu. Hemen paldır küldür aşağıya indi. Hafif bir şaşkınlıkla onlara bakıp, “Merhaba. Yarın yaparız diye düşünmüştüm,” diye mırıldandı ama vampirler gülümseyerek, “Ne kadar çabuk, o kadar iyi,” diyerek göz kırptılar. Anlamayan Kemal şaşkın bir şekilde onları odasına götürdü.

Bu arada uyanan annesini vampirlerden birini görmeden tekrar yatağına yollayıp geri dönmek zorunda kaldı. Bir tanesi kitap dolu koliyi kolayca sırtlayıp, “Ben bunu dışarı çıkarayım,” dedi. Ardından biri de Kemal'in toparlanmış yatağına kaptı. Biraz zorlansa da tek başına dışarı çıkarmayı becerdi. Diğeri de boş gardıroba yanaştı ama boş olmasına rağmen ağırdı. Hemen ona yardıma koşan Kemal gardırobu bir tarafından tuttu ve vampirle birlikte poflayarak dışarı çıkardılar. Tabii ki tüm poflamalar Kemal'den geliyordu. Vampir sesini çıkarmıyor eğer biraz yorulursa veya elleri acırsa yüzünü buruşturuyor bir süre dikilip dinlendikten sonra da tekrar yürümeye devam ediyordu. Bu molaların asıl sebebi Kemal'di elbette. Berna da diğer iki kitap kolisini kucağına almış üzerlerine de elbise çantalarının büyük kısmını yüklemişti. Hepsinin ardında kaybolduğu için elindekiler ayaklanıp yürüyormuş gibi görünüyorlardı.

Tüm eşyalar dışarı yığılmıştı. Kemal sanki eşyalarıyla birlikte kapının önüne koyulmuş, evden kovulmuş gibi bir durum ortaya çıkmıştı. Tek fark bu güçlü adamlara ilgiyle bakan ve Kemal'in sözünü dinlemeyip yataktan kalkıp gelen annesi

ve babasının ona yine de gitmemesini söylemeleri idi. Ama onların ellerini öpen Kemal onları tekrar eve yollayıp gardırobun ucundan tuttu. Diğer vampir mızıldanıyordu. Berna'ya gelip gardıroba onun yardım etmesini söyledi. Böylece kendisi de kolayca diğer tüm eşyaları getirebilirdi. Ne de olsa Berna onlardan epey güçlüydü. Berna, “İyi o zaman,” dedi ve Kemal’le birlikte gardıroba yapıştı. Kemal şimdi kendi tarafına çok daha az ağırlık düştüğünü gördü. Üstelik Berna sanki boş karton kutu taşıyor gibi rahat rahat hareket ediyordu. En önde onlar gidiyorlar böylece Kemal yolu gösteriyordu. Yalnızca iki sokak olduğu için bir dakika içinde oradaydılar. Önünde durmakta oldukları apartman beş katlıydı ve epey eski görünüyordu. Kemal’in küçük evi bu apartmanın ikinci katındaydı.

Dar merdivenlerden biraz zorlanarak çıktılar. Kapının önüne geldiklerinde Kemal gardırobu yavaşça yere bıraktı ve anahtarını cebinden çıkarıp kapıyı açtı. Bu sırada diğerleri de merdivenlerde ellerindekilerle bekliyorlardı. Kemal kapıyı itip ardına kadar açtı, sonra tekrar gardırobun ucuna yapıştı ve geri geri eve girdiler. Ev iki oda bir mutfak banyo ve tuvaletten oluşuyordu. Kemal önceden planladığı gibi yatak odasını büyük odaya kurdu. Küçük olan oda ise oturma odası olacaktı. Gerçi muhtemelen Cemal, Suna, Berna ve belki de Berna’nın bir-iki vampir arkadaşları dışında misafiri olmayacaktı ama olsundu.

Odası birkaç dakika içinde yeni şekline girmeye başlamıştı. Vampirlerle teşekkür ettiler ve uğurladılar. Yoruldukları ve acıktıkları belliydi. Şimdi Berna’yla birlikte boş odaya bakıyorlardı. Ev yeni temizlenmişti. Nasıl bir yerleşim yapabileceklerini konuştular. Sonunda belli bir şekle karar verip uygulamaya geçtiler. Ama önce Berna’nın Kemal’i düşmek üzere olan gardırobun altından çekip kurtarması gerekti. Tek eliyle gardırobu köpükten yapılmamış gibi tutarken diğer eliyle de Kemal’e parmağını bir çocuğu azarlar gibi sallıyordu. Gardırop, altında kimse kalmadan sağ salım yerleştirildikten sonra Berna, Kemal’in yatağını, Kemal

parmağını kısırmayı başardıktan sonra, belirledikleri yere güzelce yerleştirdi.

Sıra kitaplara gelmişti. Önceki odasında kitaplar masasının üzerinde yerlerde veya çoğunlukla yatağının altındaydı. şimdi Kemal'in yaratıcı bir fikri vardı. Büyük koliyi birlikte duvara yasladılar. Berna'ya tam olarak aklında olanı anlattı. Gülen Berna "Güzel fikir." dedi ve belinden uzun, kabzası renkli taşlarla süslü bir hançer çıkardı. Kemal hançere hayranlıkla bakarken Berna kapalı bir kutu halinde olan kolinin bir yüzünü düzgünce diğeri yüzlerle birleştiğı yerlerden kesti. Son olarak da alt yüzüyle birleşen yerinden kesti. şimdi kitaplar hiç sorun çıkarmayacak şekilde oldukça da güzel bir halde yerlerini bulmuşlardı.

"Bu gecelik tamamdır," dedi Kemal yorgun ama mutlu bir şekilde Berna'ya baktı. Berna da aynı şekilde karşılık verdi. Sonra Berna, "Ben artık gideyim. Anlarsın ya..." diyerek karnına dokundu. "Tamam. Sonra görüşürüz," dedi Kemal ve Berna'yı apartmanın dışına kadar uğurladı. Sonra yeni evine çıktı ve kapısını kilitleyip odasına girdi. Bir kere daha yeni odasının ortasında dikilip şöyle bir göz attı ve yatağına uzandı. Bedeni yorgundu ama zihni elbette uyumamakta inat ediyordu. Böyle bir yorgunluğı kaldıramayacağını düşünen Kemal bir uyku hapı aldı. Öyle iğrençti ki. Hapın her türünden nefret ediyordu.

Çocukken haplarla bir sorunu olmuştu. Çok hastalandığı bir dönem doktor iğnelerle birlikte hap içmesini de söylemişti. Ama haplar kocaman kocamandı ve o zamana kadar hiç hap yutmamış olan Kemal ilk içtiğı ya da içmeye çalıştığı hapi aynen geri çıkarmıştı. Bir daha denemek için bir hap daha atmıştı ağzına ve daha çok suyla yutmayı denemişti. Sonuç yine aynıydı. Daha midesine ulaşmadan geri çıkarmıştı. Sonunda, "Ne olursa olsun," dedi ve hap içmeyi bıraktı. Uyku hastalığı için de hap almasını söyleyen doktora çok yalvarmış ama doktor dediğinden dönmemişti. Kemal de hapları oldukça az almaya özen göstermişti. Ama iki gün art arda bunca yorgunluğı bedeni kaldıramıyordu. İğrenerek, tiksinererek hapi eline aldı,

yarım sürahi suyla birlikte yuttu. Onca suyun ardından bile sanki hap boğazına yapışmış gibiydi. Ama bunu hayal ettiğini biliyordu. Her seferinde böyle oluyordu. Bir süre sonra uyku yavaş ama kararlı bir şekilde üzerine çöktü. Kendini uykuya bıraktı. Bilincini kaybetmeden önce tek hatırladığı hâlâ haplarla ilgili nefret dolu düşünceleriydi.

21

Rüyasında bir oda dolusu hap gördü. Renk renk haplar bir anda canlanmışlar böcekler gibi üzerine tırmanmışlardı. Hepsini ağzına girmeye çabalıyorlardı. Kemal ağzını sıkıca kapatmıştı ama onlar hâlâ zorluyorlardı. Kemal kapının sinir edici zırlıtısıyla uyandı. Kan ter içinde kalmıştı. Saate baktı öğleden sonra ikiydi. “Eh!” dedi artık bu kendisine bir yıl yetsindi.

Kapıya koştu. Annesi elinde bir sürü yiyecek kabıyla orada dikiliyordu. Hepsini Kemal’in odasına bıraktı daha sonra tüm kapları mutfağa kaldırmasını eğer becerebilirse yıkamasını tembihledi. Annesi gittikten sonra Kemal kahvaltısını yaptı. Tam bitirmişti ki kapı bir daha çaldı. Yine annesinin olduğunu düşünen Kemal kapıyı ağzı dolu halde açıp da karşısında Berna’yı bulunca lokması boğazına takıldı. Şiddetle öksürmeye, nefes alamadan çırpınmaya başladı. Berna sırtına esaslı bir şaplak atınca bütün lokmaları yuttuğu gibi kemiklerinden tekinsiz sesler geldiğini duydu. Teşekkür ederek onu içeri davet etti. Berna yemek kaplarının dağınıklığını görünce ne bu şimdi der gibi Kemal’e baktı. Kemal de utanıp hızla kapları mutfağa taşıdı. Bulaşık yıkamayacağını bilmiyordu ve Berna’nın bu konuda yardım edebileceğini de sanmıyordu. Ne de olsa tabak çanak derdi yoktu. Belki bardak yıkayabilirdi ama şu an onun da yararı yoktu.

Sonunda çok miktarda bulaşık deterjanı ile yaptığı büyük köpük yığınına

kapları daldırdı ve içinde kendi de ne yaptığını bilmeyerek gezdirdi. Berna da ilgiyle yanında duruyor ve bir şeyler öğrenmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Kemal dalgın dalgın köpüklü ellerini sallayınca Berna'dan bir ciyaklama yükseldi. Saçına, yüzüne köpük bulaşmıştı. Kemal hem gülerek hem de özür dileyerek Berna'ya yaklaştı. Berna hemen köpük tepesine dönüşmüş olan bulaşık kaplarının üzerinden kapıldığı hatırı sayılır miktarda köpüğü Kemal'e bulaştırdı. Şimdi Kemal yarım bir kardan adama benzemişti. Berna kahkahalar atarken epey miktarda köpük başından aşağı geçti. Sonunda biri üç yüz altmış biri de yirmi dört yaşında olduklarını tekrar hatırladıklarında ikisi de ıslanmış, yağa bulanmış ve aynı zamanda da utanmışlardı ama hâlâ gülüyorlardı. Ortalık ıslanmış, köpüklenmiş; bulaşıklar da dört bir yana dağılmıştı. Bu hali gören Kemal korktu ve hepsini annesine havale etmeye karar verdi. Anladı ki kendisinde kesinlikle ev işi yapma yeteneği yoktu.

Berna'yla yarı ıslanmış şekilde oturma odasına geçtiler. Hava epey sıcak olduğundan ıslak olmak pek sorun olmadan kurumuşlardı bile. Berna, Kemal'e mutlulukla ve sevecen bir şekilde baktı. Sonra ifadesi biraz ciddileşip, "Yarın için hazır mısın?" diye sordu. Yarın mı? Yarın ne vardı ki? Anlamayarak Berna'ya boş boş baktı. Berna da, "Akşam yemeği Kemal. Unuttun mu?" diye sordu şaşırarak. Kemal'in içine birden bir huzursuzluk çöktü. Bir hafta ne de çabuk geçmişti. Ve yarın akşam vampirlerin şehrinde, vampirlerin başıyla yemek yiyecekti. "Hiç unutmuyum?" dedi gülmeye çalışarak ama feci şekilde başarısız olarak. Berna yalan söylediğini anlamıştı ve gülümseyerek ona bakıyordu. "Tamam, tamam aklımdan çıkmış işte," dedi Kemal. "Aslında bu iyi," dedi Berna. "Bu işe kafanı çok takmadığını gösterir. Biliyorum, söylemesi kolay, ama gerçekten kafanı çok takmasan iyi olur," dedi. "Tamam," dedi Kemal. Berna'nın en çok sevdiği yönlerinden biri de anlayışlı tavrıydı. Kemal uyku hastalığı yüzünden ailesi hep ilgi gösterdiği için şimdi bile bu davranışlara kendini muhtaç hissediyordu.

Berna birden ayağa kalktı. “Ne oldu? Çok çabuk gidiyorsun,” dedi Kemal hayal kırıklığı dolu bir sesle. “Sadece yeni evinde nasılsın diye bakmak için uğramıştım. Bir de yarını hatırlatayım dedim,” dedi Berna. “Hem böyle bulaşık deterjanına bulanmış halde daha fazla oturmasak iyi olur,” diye ekledi gülümseyerek.

Berna merdivenlerde kaybolup gitti ama Kemal hâlâ orada duruyordu. Onun gidişini izleyip ayak sesleri tamamen kaybolana kadar orada durdu. Sonra ayakları aynı şekilde durmaktan uyuşunca içeri girmeye karar verdi. Yavaşça ama çok yavaşça geri döndü, kapısını kapattı ve odasına gitti. Oturmak istemiyordu. İçinde öyle büyük bir enerji ve öyle büyük bir yorgunluk vardı ki ama ikisi de birbirine bağlıydılar. Biri baskın çıkacak olsa diğeri onu hemen eziyordu. Dengede kalmaya çalışan aklı epey zorlanmaktaydı. Kendini dışarıdan görmeye başlamıştı. Sanki o orada dikilirken yine kendisi onun dikilmiş duran halini izliyordu. Aklı artık dengeyi falan boş vermiş yerinde kalmak için mücadele veriyordu.

Ya ona bir şey olursa korkusu içine çöktü. Tamam, çok güçlüydü ama onu da yenebilecek biri mutlaka vardı. Hileyle, oyunla yapılamayacak şey değildi. Vampirlerin karşısına böyle güçsüz bir insan olarak çıkabilir miydi? Cevabı anında, “Evet!” oldu. İsterse dünyanın tüm vampirleri birleşsindi. Onlar da kim oluyordu. Mahvederdi hepsini. Tabi bunların hepsi onun aklındaydı. Yoksa tek bir vampirle bile başa çıkamayacağını biliyordu. En azından kaba kuvvet yönüyle onlar kat kat üstündü.

Sonra bulaşıklı, yağlı olduğunu hatırladı. Hemen duş aldı ve rahatça odasına geçti. Kitaplarına gömülecekti. Akşam işe gidecekti ama artık işini bırakmalıydı. Çünkü akşam işi kendisine engel oluyordu. Sürekli izin almaya başladığından patronları da işkillenmeye başlamıştı. Nerede iş bulabileceğini düşündü. Ayrıca oradan ayrılması demek iş arkadaşlarını da uzun süre göremeyecek demektir. Oysa

onlarla birlikte çıkıp kafelerde oturmayı veya istedikleri zaman pikniklere, gezmeye gitmeyi, her hafta yaptığı halı saha maçlarını seviyordu. Gerçi bu bazen başlarına ufak işler açmıyordu da değildi fakat o bela olmazsa eğlencesi nerede kalırdı? Bir iç geçirip neyse diyerek bu konuyu aklının gerisine attı.

22

Bu arada Berna da evinde duştan çıkmış, giyinmiş, elinde bir kan paketiyle oturuyordu. Kemal'i ve yaptıklarını düşünüyordu. Onun ailesinin evinden taşınması üç yüz yılından fazla zamanını almıştı. Kemal'se büyük ihtimalle onun için evinden çıkmış, yeni bir eve taşınmıştı. Kısacık hayatını ne kadar dolu ve farklı geçiriyordu. Kısacık ömrü... Bunu düşünmek bile içinin acımasına yetti. Onu kaybetme fikri korkunçtu ama eninde sonunda olacaktı bu. Ölümsüzlüğünden ilk defa bu kadar çok nefret etti. Onun daha yüzyıllar boyu yaşayacak olması ama Kemal'in eğer şanslıysa seksen yaşına ancak gelebilecek olması korkunçtu.

Hemen bu kötü düşünceleri savuşturdu. Yarın akşamki davete odaklanmalıydı. Giysi konusu önemli değildi. Önceden babası dolayısıyla bu tür davetlere çok katıldığından neyin nasıl yapılacağını, ne giyilmesi gerektiğini biliyordu. Asıl sorun Kemal'di. Acaba ne giymeyi düşünüyordu? *Uygun bir elbisesi vardır mutlaka* diye düşündü. "Neyse," dedi sonra. Pijamayla da gelse önemli değildi. Babasının onun hakkında çok iyi şeyler düşünmediğini biliyordu. Böyle düşünürken kan paketinin bittiğini fark etti. Ertesi akşam ne giyeceğini ayarlamak için odasına gitti. Dolabında bu tür davetler için çok miktarda elbise vardı. Hepsi özel gece kıyafetleriydi. Hünerli vampir terzileri bunlar için epey uğraşmıştı. Berna

en sevdiğini seçti. Siyah uzun bir elbiseydi. Çok gösterişli değildi fakat güzelliğini bağırarak değil fısıldayarak anlatmak yeteneğine sahip olanlar gibiydi. Herkes bağırarak bir şeyler anlatabilirdi. Ama fısıldayarak etkilemek yalnızca bunu yapabilenlerin özelliği idi. Tamamdı her şey hazır dı.

Kemal akşama kadar kitap okudu. Okumayı bırakmamalıydı yoksa aklına akşam yemeğine dair kötü düşünceler geliyordu. Bunlardan en korkunç olanıysa Krefna'yı kızdıran Kemal'in kafasının bedeniyle alakasının kesilmesi idi. Sonunda kalktı ve Mehmet'in yanına gitmeye karar verdi. Ne yapsındı ki başka? Artık heyecandan ne yapacağını bilemez haldeydi.

Mehmet'le konuşurken sürekli dalıyor onun anlattıklarını yarım yamalak dinliyordu. Sonra bundan da sıkıldı ve epeyce ilerlemiş saate bakarak oradan ayrıldı. İçeride birkaç vampir rafların arasında kitaplara bakıyorlardı. Bazıları ona ters ters bakıyor bazılarıysa görmezden geliyordu. Kitapçıdan çıktı ve evine gitti tekrar kitaplarına gömüldü. Bir tür bunalım yaşıyordu. Ne yapacağını bilemez duruma gelmişti. İşte annesi akşam yemeğini getiriyordu. Yemeğini yemiş, annesi bulaşıkları yıkamış gidiyordu. Son hatırladığı günün ışımaya başladığıydı.

Artık akşam yemeğine saatler vardı. Kemal bu düşünceyle sarsılarak koşup takım elbisesine baktı. Ona bakmak rahatlatıcıydı. Ona yardım edebilecek bir arkadaşı gibi sürekli ona bakıyordu. Şurada az bir zaman kalmışken ona bir şey olması başına gelebilecek en kötü şeylerden biriydi. Berna saat yedi buçukta hazır olmasını söylemişti. İşte zaman geliyordu. Kahvaltı etmişti. Sonra tekrar düş almıştı. Biraz oturmuş kitap okumuştı ve yine düş almıştı. Sürekli üzerinde kötü bir koku olduğunu sanıyordu.

Ve işte saat yedi olmuştu. Yedi buçuk... Zil çalıyordu. Berna. Çevresi yanından süzülerek geçiyor gibi hissediyordu. Kemal şaşkın şaşkın Berna'ya baktı. Üzerinde harika bir elbise vardı. Bu haliyle insan avlamasına gerek yok diye düşündü Kemal. İnsanlar zaten onun için av olmaya can atabilirlerdi. Biraz gergin görünüyordu. Kemal yine yanından duvarların süzülerek geçtiğini görerek yavaş yavaş odasına gidip giyindi. Berna onu hazır halde görünce ne hissedeceğini bilemedi. Kendisi için bunca çaba harcadığı için onu çok seviyor, zayıf olduğu için koruma duygusu besliyor, ölümlü olmasını bir daha fark ederek korkuyordu. İkisi de kıyafetlerinin içinde birbirlerini farklı görüyorlardı. Sanki üst düzey yöneticilerle birlikte bir baloya katılan evli çiftler gibiydiler. Hava bulutluydu. Zaman uçup gidiyor gibiydi, saat sekiz olmuştu.

Kemal ulaşım konusunu tam Berna'ya açmak üzereydi ki sokağın ucunda bir araç belirdi. Siyah bir limuzin çevresini adeta solgunlaştırarak yanlarına geldi. Arabayı gören Berna, "Öff!" dedi sıkıntı ve bıkkınlıkla. Limuzinden takım elbiseli bir vampir çıktı ve önlerinde saygıyla eğilerek kapıyı açtı. Ama Berna vampirin yüzüne bile bakmadan Kemal'in elinden tuttu ve hareket etmemesini sağladı çünkü Kemal limuzine ilgiyle bakıyordu. Berna'nın planı ne olabilirdi ki?

Vampir, "Lütfen Sesevra efendim, binin," diyordu. Ama Berna, "Hayır," dedi kesin bir sesle. "Biz başkasını bekliyoruz," deyip sabırsız bakışlarını sokağın diğer ucuna dikti. Şimdi yanına gelmiş yalvarır gibi konuşan vampir, "Lütfen efendim, binin. Krefna kesin emir verdi," dedi. Berna tekrar, "Bizim aracımız var. Sen git," dedi. Vampir itiraz etmeye hevesliydi ama Berna'nın gözlerinin kızarmaya başladığını görünce hayatının tehlikede olduğunu fark edip vazgeçti. Son olarak, "Efendim, beni tehlikeye atıyorsunuz," dedi. İyice sinirlenen Berna, "Tamam o zaman," dedi.

Şehrin dışına çıktılar. Otoyolda ilerlerken Berna surat asıyordu. Kemal

limuzinin rahatlığını incelemeyi bırakarak merakla ona dönüp, “Ne oldu?” diye sordu. Berna cevap vermeden surat asmaya devam edince Kemal uzanıp omzuna dokundu. Berna sıkıntıyla ona dönüp, “Babamın işgüzarlığı!” dedi öfkeyle. Kemal ona anlamadan bakınca, “Arkadaşlarıma gelip bizi almalarını söylemiştim. Babam onların gelmesini önleyip kendi aracını yollamış. Her şey onun istediği gibi olacak ya!” dedi yumruklarını sıkarak. Biraz ileride otoyoldan sağa dönen bir başka yola girdiler. Sessiz geçen on dakikanın ardından bu anayolla birleşen toprak bir yola girdiler. Biraz ilerledikten sonra karşlarına bir tel örgü çıktı. Kemal, “Herhalde yolu şaşırdı,” diye düşündü. Tam tellerin önüne gelince araç durdu ve şoför dışarı çıktı.

Vampir örgülere doğru gitti ve örgülerin hemen önüne eğilip yerdeki bir şeyle uğraşmaya başladı. Topraktan dışarı çıkardığı halkaya benzer bir cismi asılmaya başlamıştı. Sonunda bunun bir zincir olduğunu gördüler. Vampir son bir hamle daha yaptı ve inanılmaz bir şey oldu. Yerin altından çok eski zamanlara aitmiş gibi görünen iki sütunla süslenmiş müthiş işlemeleri olan taştan bir giriş kapısı ortaya çıkmaya başlamıştı. Vampir zinciri asılmayı bıraktı. Taş kapı şimdi kendiliğinden yükseliyordu. Sonunda iki kamyonu yan yana alacak kadar geniş bir giriş ortaya çıkmıştı. Vampir şoför tekrar araca bindi ve onları kapıdan içeri geçirdi. Sonra tekrar arabadan indi ve bu sefer kolaylıkla zinciri aşağı çekti ve kapı yine kendiliğinden kapanmaya başladı. Şimdi şehre bir tepeden bakıyorlardı. Muhteşemin de ötesinde bir görüntüydü. Kemal’in dili tutulmuştu. Bu gibi yerleri yalnızca kitaplarda tarif edilirken hayal etmişti. Ama şimdi karşısındaki şehir gerçektir ve kesinlikle dünyanın harikalarından biriydi.

Devasa bir caddenin çevresine toplanmış yüzlerce ev ve caddenin bitiminde devasa bir yapı: Krefna Konağı. Tavanı tutan dev sütunlarda görülebilecek en ince el işlemleri vardı. Kemal okuduğu kitaplar dolayısıyla tarihi de seviyordu. Tüm bunları düşünürken epeydir düşündüğü bir şey yeniden aklına geldi. Vampirler

yüzyıllarca yaşadıklarına göre tarih hakkında her şeyi bilirlerdi. Berna'yla bunu konuşmuş fakat Berna sadece bazı hikayeler anlatmıştı. Tarihçilerin daha ortaya çıkaramadığı birçok gizem vardı. Kemal birkaç defa tarihin bu bilinmeyen yerlerinden Berna'ya bazı sorular sormuş ama Berna ona anlatamayacağını söylemekle yetinmiş ve hemen konuyu değiştirmişti. Kemal bir süre sonra yine şansını denemiş ama Berna, Kemal'e, "Hafızam yerinde Kemal ve eğer senin hafızan da güçlüyse hatırlarsın ki sana anlatamam demiştin değil mi?" demişti gülerek. Kemal de bir daha denememişti.

Şimdiyse yüzyıllarca geriye yolculuk yapmış gibiydi. Bu muhteşem şehir dış dünyadan tamamen ayrı bir yerdi. Sanki teknoloji buraya ulaşamamıştı. Bu şehir içinde kim bilir ne kadar sır barındırıyordu. Hele Krefna neler neler biliyor olmalıydı.

O böyle düşünürken devasa caddeye girmişlerdi. Yol üç eşit parçaya bölünmüştü. Orta bölüm araçlara iki yan bölüm de yayalaraydı. Kemal bunca vampiri bir arada görmek değil hayal bile etmemişti. Hepsi yolun iki tarafında acele acele bir yerlere yetişme çabasındaydı. *Tıpkı insanlar gibi* diye düşündü Kemal ve hiçbirisi de öyle pelerinli garip tipler değildi. Gayet normal giyimliydi. Takım elbiseliler, kot ve tişört giyenler, pantolon ve gömlekliler ve daha niceleri. Filmlerde ortaçağ elbiseleri giymiş, pelerinli, saçları çok jölelenmiş garip tiplerden oldukça farklıydılar. Hatta yeni uyanmışa benzeyen pijamalı bir vampir çocuğun elinde bir kaç kan paketiyle bir eve girdiğini bile gördü. Bunca normal olmaları Kemal'in kendini anormal hissetmesine yol açtı. Yol üzerinde onları gören ve aracın içindeki Berna'yı tanıyanlar eğilerek selam veriyorlar ve yollarına devam ediyorlardı. Sonunda bu uzun yol bitti ve Krefna Konağı'nın önüne geldiler.

Birkaç koruma görünümlü vampir kapıda bekliyorlardı. Her şey tam beklenen şekilde olduğu için memnun görünüyorlardı. Araç durunca hemen kapıyı açmak için koşuşturdular. Bir başka vampir de Kemal'in kapısını açtı. Onlar inerken hepsi eğilmiş selam veriyorlardı. Berna onlara bakmayarak Kemal'e eliyle yanına gelmesini işaret etti. Kemal hemen Berna'nın yanına gitti ama hem korkuyor, hem de merak ediyordu. Berna, Kemal'in koluna girdi ve birlikte muhteşem Krefna Konağı'nın basamaklarını çıkmaya başladılar. En tepeye vardıklarında orada da beş altı kadar aynı koruma görünümlü vampirlerden gördüler. Hepsi de Berna'yı ve Kemal'i görünce eğildiler ve ikisi tanesi koşup devasa kapıları açtılar. *Epey güç sarf etmiş olmalılar* diye düşündü Kemal. Kapılar iki karış çeliktendi. Kemal bunun nedenini anlayamadı ama vampirler hakkında ne biliyordu ki onları hemen anlasındı.

Üçüncü kata Krefna'nın aile dostlarını ağırladığı ve aynı zamanda ailesinin yaşadığı kendi özel katına çıkacaklardı. Kemal, Krefna Konağı'nın içinin de vampir şehrinin minyatürü şeklinde planlandığını gördü. Epey yürüdükten sonra şehirdeki gibi sona geldiklerinde altın korkuluklu müthiş bir mermer merdiven buldular. Berna hiç yabancılık çekmeden yürüyordu ama Kemal durup her şeyi inceleme isteğiyle kafasını oraya buraya çeviriyor Berna da onu hafifçe çekıştirmek zorunda kalıyordu.

İkinci kata bu güzel merdivenle çıktılar. İkinci kat ise Krefna'nın devlet misafirlerini kabul ettiği yerdı. Yine ortada büyük bir koridor vardı ama bu sefer iki tarafta da birer kapı vardı. Yine koridoru geçmeye başladıklarında dayanamayan Kemal, "Niye böyle dolanıyoruz? Bu merdiven doğrudan gideceğimiz yere çıksa olmaz mıydı?" diye sordu. Gülümseyen Berna, "Evet, aynı şeyi ben de babama sormuştum," dedi. "Bunun nedeni eğer konağa bir saldırı olursa Krefna ve ailesine kaçması, saklanması için yeterince zaman vermek. Girişteki kapıları gördün. Onlar

da savaş veya doğal afet zamanlarında halkın saklanması için Krefna Konağı'nın kullanılması düşünülmüş. Yani burası aynı zamanda bir tür kale," dedi.

Yine koridorun sonuna kadar gittiler. Buradaki merdivenler ise çok eski gibi görünen taşlardandı. Kemal şaşırdı. Niye buradakiler de önceki gibi altından veya daha değerli bir şeyden değildi. Merakla Berna'ya döndü ama Berna merdivene ilk adım attıklarında, "Şu an, Kemal, dünyadaki en eski merdivenlerden birine çıkıyorsun," dedi. Kemal birden geride bıraktığı merdivenin şimdi altından olan merdivene kıyasla paha biçilemez bir değere sahip olduğu hissine kapıldı. En eski merdivenlerden biri öyle mi? Kemal basmaya bile çekindi. Böylesine değerli bir şeye nasıl basardı? Berna yanlış anlayarak, "Korkma, sağlamdır," dedi. Kemal, "Eminim sağlamdır," dedi hayranlıkla. "Beni korkutan böylesine değerli bir şeye basmak," diye ekledi saygıyla. "Eh..." dedi Berna gülerek. "Buradan düşmek de hoşuna gider o zaman. Benim pek hoşuma gitmemişti," dedi.

Sonunda bu merdiven de bitmişti ve üçüncü kata ulaşmışlardı. Burası alt katlardan farklıydı. Ortada büyük bir koridor değil büyük bir giriş kısmı vardı. Diğer tüm odalar bu devasa odaya açılıyordu. Odanın ortasında çok hoş, süslü bir fıskiye vardı. Hemen önünde ise Krefna'yla birlikte bir kadın ve üç adam vardı. Bu katta hiç koruma yoktu. Onları gören grup gülümsemeye başladılar. Kemal ister istemez ürperdi. Berna çok yavaşça, "Sakin ol," dedi. Kemal bunun boş bir öğüt olduğunu söylemektense ölürdü daha iyi ama gerçek ve Berna'nın hissettiği de buydu. Berna, Kemal'e çok alçak sesle talimatlar vermeye başladı. "...Babamdan başlayacağız. Sonra üvey annem ve geriye kalanlar," dedi. "Zaten bu sırayla dizilmişler. Ben selamlaştıktan sonra sen selamlaş. Abartma ve gülümse," diye son talimatını da verdi. Çünkü artık çok yakındaydılar.

Tam önlerine geldiklerinde Berna gülümseyerek babasına yaklaştı ve sarıldılar. “Hoşgeldin kızım,” dedi Krefna sevgiyle. “Hoşbulduk babacığım,” dedi Berna da. Berna babasına sarılmayı bıraktığı an Berna’nın talimatına uyan Kemal, Krefna’nın elini sıktı. Aynen Berna’nın dediği gibi gülümsedi ve Krefna’nın elini hafifçe sıktı. Elini çekmeye çalıştı ama Krefna bırakmadı. Elini gittikçe daha çok sıkarak, “Memnun oldum Kemal Bey,” dedi, oysa hiç de memnun görünmüyordu. Gülümsemeyordu bile. Kemal elinden parmaklarının kırıldığına dair seslerin gelmeye başlayacağını hissetti. Sonra Krefna onun elini bırakmak zorunda kaldı çünkü Berna’nın üvey annesiyle selamlaşması çok kısa sürmüştü.

Krefna bırakınca Kemal, Berna’nın üvey annesiyle selamlaşmaya geçti. Kemal filmlerden gördüğü gibi eğilip elini öptü. Biraz kibar görünürse belki diğerleri üzerinde daha iyi izlenim bırakabilirdi. Ama tekrar doğrulduğunda ümidinin boş olduğunu gördü. Krefna’nın eşi Krefna’nın nefretinden çok daha farklı olarak, ona alay ederek bakıyordu. “Memnun oldum,” derken gözleri neredeyse gülmekten patlayacak olan birinin kendini zorlukla tutmasıyla oluşan yaşlarla doluydu.

Yan taraftaysa üç vampir Berna’ya hep birlikte sarılmışlardı. Berna babasına veya üvey annesine göstermediği sevgiyi onlara göstererek hepsine sarılıyordu. Ayrıldıktan sonra Kemal şansının dönmeyeceğini düşünerek yine üzüntülü ama gülümseyerek vampirlerin ilkinde yaklaştı. Vampir, Kemal’i uzattığı elinden tuttu ve sertçe kendine çekti. Bunun üzerine Kemal korkudan öleceğini sandı. Adam Kemal’e sımsıkı sarılmış sırtına şaplak atıyordu. Kemal bu sevgi gösterisini beklemiyordu. Onun ilk düşüncesi hayatının son saniyelerine girdiği yönünde olmuş, kısa hayatı film şeridi olup gözlerinin önünden geçmişti. Ama adam Kemal’e sarılmayı bıraktıktan sonra, “Merhaba, merhaba. Benim adım Selim. Berna’nın

amcasıyım,” dedi. “Memnun oldum,” dedi Kemal. Bu aşırı sevgi gösterisi onu bedenen olmasa da zihnen çökertmişti. Bir anda bir vampir tarafından tutulup çekilmek öyle korkulmayacak bir şey miydi?

Kemal diğer adama geçti. O, Kemal’in uzattığı elini gülümseyerek sıktı ve, “Hoşgeldiniz. Ben Fatih. Berna’nın dayısıyım,” dedi. Kemal de tekrar, “Memnun oldum,” diyerek umutla diğer vampire geçti.

Onun da sevgi gösterebileceğini düşünen Kemal biraz daha güvenli bir şekilde elini uzattı ve gülümsedi. Ama adam Krefna’dan aşağı kalmayan bir nefretle Kemal’in elini tuttu ve yine Krefna’dan aşağı kalmayan bir hınçla sıkımaya başladı. Kemal aynı kırılma seslerinin bu sefer daha çabuk geleceğini tahmin etti. “Esat. Berna’nın amcasıyım,” dedi adam nefretle. Ama o da Kemal’in parmaklarını kıramadı. Krefna “Buradan lütfen.” deyince elini bırakmak zorunda kaldı. Berna da gelip tekrar Kemal’in koluna girdi. “Aferin, gayet iyiydin,” dedi Kemal’e sevecen bir şekilde bakarak. “Evet,” dedi Kemal. Söyleyecek pek çok şeyi vardı ama kendini tuttu. Ne de olsa böyle bir yerde bunca vampir arasında ne düşündüğünü söylerse parmaklarından fazlasını kaybedebilirdi.

Bir başka odaya girmişlerdi. Odada ilk olarak dikkat çeken tepeden sarkan dev avizeydi. Üzerinde hiç değilse beş yüz mum vardı ve içerisi güneş doğmuş gibi aydınlıktı. Kemal, Berna’ya yavaşça, “Elektrik var sanıyordum,” dedi. Berna da yavaşça, “Elbette, ama vampirler nostalji sever,” dedi gülümseyerek.

Hepsi içeri girdiler ve dikdörtgen, büyük bir masanın etrafına geçtiler. Herkes için bir sandalye ve her sandalyenin başında bir vampir hizmetçi vardı. Krefna elbette başköşeye oturdu. Hepsinin sandalyeleri hizmetçiler tarafından çekildi. Krefna’nın sağına eşi oturmuştu. Solunda ise Kemal’in elini kırmaya çalışan kardeşi vardı. Krefna birden, “Durun.” dedi. “Lütfen yeni bir oturma planı yapalım,” dedikten sonra “Kemal Bey, siz buraya, Esat’ın yerine gelin. Berna, sen de Ayla’nın

yerine gel lütfen,” dedi. Kemal şaşırarak itaat etti ve gelip Esat Bey’le yer değiştirdi. Yerini verirken Esat Bey’in onu öldürmek yolunda müthiş bir istek duyduğunu düşündü. Bakışları bunu sözlerden çok daha iyi anlatıyordu. Böyle bir şey beklemediği anlaşılan Berna da hafiften şaşırarak üvey annesinin yüzüne bile bakmadan yer değiştirdi. Adının Ayla olduğu anlaşılan Berna’nın üvey annesi de alıngan bir şekilde yer değiştirdi. Şimdi başköşede Krefna, sağında Kemal, solunda Berna vardı. Kemal’in yanında Selim Bey onun yanında da Esat Bey vardı. Berna’nın yanında da Fatih Bey ve onun yanında da Ayla Hanım vardı. Kemal bu isimlerin onun kolay hitap etmesi için söylendiğini biliyordu. Türkçe isimlerini kullanmaları Kemal’e kolaylık olsun diyeydi. Yoksa Kemal biliyordu ki Berna’nın vampirler arasında bilinen adı Sesevra’ydı.

Hepsi yerlerine oturdular. Krefna, Kemal’e dönüp, “Tekrar hoşgeldiniz,” dedi. Sesi ise yine hiç de davetkar değildi. “Burada toplanmamızı istedim, çünkü uzun zamandır böyle bir buluşma gerçekleştirmedik. Bu, dostları görme açısından hoş bir şey,” diyorsa da hoşnutsuzluğunu bundan fazla gösteremezdi. Krefna devam etti. “Ama şimdi konuşma kısmını geçelim, hepimiz açız,” deyip Kemal’e baktı. Kemal’in yüreği ağzına geldi ve korkuyla yutkundu. Ama belli etmeyerek ve onaylar bir şekilde başını sallayarak Krefna’ya baktı. “Öyleyse yemekler gelsin,” dedi yanında bekleyen hizmetçiye. Vampir kadın, “Emredersiniz,” deyip çıktı. Geri geldiğinde elinde sadece bir tane menü vardı. Kemal’e uzattı ve beklemeye başladı. Kemal oldukça geniş bir yiyecek çeşitlemesi olduğunu gördü. Sesi titreyerek korkudan yiyebileceğinden fazlasını söyledi ve beklemeye başladılar.

Sessizlik derin ve rahatsız ediciydi. Özellikle Krefna, Esat Bey ve Ayla Hanım’ın aç gözleri Kemal’in üzerindeyken. Bu rahatsız havayı bölmek isteyen Berna, “Ee Selim Amca, Kreaton nasıl?” diye sordu. Selim Bey, beklemediği seslenme karşısında irkilerek döndü ve gülümseyerek, “İyidir, iyidir,” dedi. “Ama

burası gibi değil. Oranın insanları biraz soğuk oluyor. Sokakta birbirlerini görseler durup konuşmuyorlar. En yakınının bile,” derken sesinde ağır bir yakınma tınısı vardı. “Sadece işimi yapmak için oradayım yoksa hemen buraya geleceğim. Zaten yakında bırakmayı düşünüyorum,” dedi pat diye.

“Buraya taşınmak iyi olur,” diye gülümseyerek Krefna’ya baktı. “Gerçekten mi?” dedi Krefna beklenmedik şekilde katılarak. “Evet,” dedi Selim Bey. “Aile bir arada olsun istemez misin Orhan?” diye sordu. Krefna, “Evet, isterim tabii,” dedi yavaşça. Demek Krefna’nın adlarından biri Orhan’dı. “Ne yapacaksın burada Selim? Boş ver, orası en iyisi,” dedi Esat Bey aniden katılarak. Sesinde Selim Bey’i uyarıcı gibi bir ton vardı. Selim Bey de, “Hayır, ben orayı sevmiyorum,” dedi sözünden geri dönmeyerek. “Ama gençken oraya taşındığında böyle demiyordun,” dedi Fatih Bey usulca. Selim Bey yüzünü buruşturarak, “Üstüme gelmeyin. Orayı sevmiyorum işte,” diye belirtti. “Havası pis bir kere,” dedi bahane arayan biri edasıyla. Ayla Hanım küçümsercesine ona bakıp, “Nefes almadığımızı unutuyorsun sanırım Selim,” dedi. Selim Bey parmağını sallayarak ve gülümseyerek “Evet ama kirli hava soluyan insanların kanları da kirli oluyor. Bunu da sen unutuyorsun galiba Ayla,” dedi.

Kemal aklında isimleri tekrar ediyordu. Krefna’nın adı Orhan, kardeşlerinden birinin adı Selim, diğerinin adı Esat, Berna’nın dayısının adı Fatih, üvey annesinin adı Ayla. Hepsini aklında tekrarlıyordu. “Nasıl istersen,” dedi Krefna sonunda tartışmaktan vazgeçmiş gibi. Sesinde meydan okuyan birinin havası vardı. “Ama oradakiler senin Krefna olmandan memnundular,” dedi. *Al işte. Bir şey daha çıktı* diye düşündü Kemal. Demek Selim Bey’de bir Krefna’ydı. “İyi de neden bırakmak isteyesin ki?” diye bastırdı Esat Bey ısrarla. “Benim bölgemdekilere mi göz diktin?” dedi gülümseyerek. *Hadi bakalım* dedi Kemal içinden. Esat Bey de bir Krefna’ydı. O zaman Fatih Bey de bir Krefna olmalıydı. Nitekim o da gülümseyerek, “Benim

bölgemdekiler mi yoksa?” dedi. Selim Bey de gülümseyerek, “Sizin şehriniz sizin olsun. Ben burayı istiyorum,” dedi kurnaz bir sesle. Orhan Bey kaşlarını kaldırmış, dudakları hafif bir gülümsemeyle bükülmüştü. “Kavgasız gitmem, ona göre,” dedi. Hepsi gülüşürken Kemal de geri kalmamak için gülmeye çalıştı ama yapmacık kahkahası bütün başları kendine çevirince hemen sustu.

Bu sırada Kemal’in bifteği geliyordu. Arkasında da altı tane kristal bardak taşıyan bir başka hizmetçi vardı. Onun ardından altı tane büyük şişe taşıyan bir başka hizmetçi girdi. Her vampirin önüne birer bardak ve birer şişe koydular. Kemal’in bifteğini getiren vampir kadın, “Ne içersiniz efendim?” diye sordu. Kemal de, “Vişne suyu lütfen,” dedi. “Ooo!” dedi Selim Bey takdirle. “Bizden ayrı düşmeyeceksin galiba,” dedi gülümseyerek. Anlayan Kemal de gülümsedi. Orhan Bey’s’e Kemal’in ağız tadının zevksizliği konusunda hafif bir iğnelemeyle yetinerek Kemal’in gülümsemesini geldiği gibi geri yolladı.

Biraz sonra vişne suyu gelen Kemal’le birlikte masadaki tüm bardaklarda kırmızı sıvılar doluydu. Bir farkla, Kemal’inki hariç hepsi kandı. Kemal çatal bıçakla uğraşarak bifteğini yemeye başlarken diğerleri hizmetçilerin açıp ilk bardaklarını doldurdıkları kanları içiyorlardı. Hepsi bardakları tekrar doldururken Krefna bardağını bitirince ona hemen yeni bir bardak geliyordu ve kirli olan götürülüyordu. Kemal bifteğini hepsinin şişelerini bitirmelerine göre ayarlayarak yedi. Bu da onu biraz soluksuz bırakmıştı çünkü koskoca bifteği çabuk çabuk çiğneyip yutuyordu. Onlarsa bardaklarını doldurup içiyorlar, bu arada kendi şehirleri hakkında konuşuyorlardı. Sonunda herkes şişesini, Kemal de tabağını bitirdi.

Sonra Krefna ayağa kalktı ve, “Şimdi diğer odaya geçelim olur mu?” deyip önlerine düştü. Kemal de Berna’nın yanına yaklaştı. Diğer herkes ona bir garip bakıyordu. Hele Esat Bey onun yanında yürümeye epey hevesli görünüyordu.

Burası da hoş bir zevkle döşenmiş bir odaydı. Kırmızı kalın perdeler ve basınca neredeyse ayak bileğine kadar gömüldüğü yumuşacık, kırmızı bir halısı vardı. Koltuklar ise kaliteli deriden yapılmış siyahtı. Ortadaki cam masanın etrafına oturdular. Krefna birine oturdu ve yine Kemal’e ve Berna’ya yanına gelmelerini işaret etti. İkisi yine Krefna’nın iki yanına geçtiler. Herkes yine yemek sırasındaki oturuşundaydı ama şimdiki oturma yuvarlak şekilde olduğundan herkes birbirini rahatça görüyordu.

Krefna, “Evet, hepimiz doyduk,” dedi. “Şimdi,” diye başladı. “Fatih. Senin Ortaçağ cadı avları hakkında konuşmalarını hepimiz özledik. Konuşumuz da aslında neler olduğunu dinlesin. Tüm insanlıktan farklı olarak,” dedi biraz aç bir ifadeyle Kemal’e bakarak. Kemal de zorlukla gülümseyip, “Elbette. Memnuniyetle,” dedi. Fatih Bey de anlatmaya hevesli görünüyordu. Kemal Krefna’nın bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu. Onu kendini küçük görmesini, onların yanında ne kadar önemsiz olduğunu hissetmesini istiyordu. Onlar yaşlı ve bilgeydi Kemal’se genç ve toy. Kemal ne kadar içinden reddetse de Krefna ona bu hisleri aşılamıştı bile.

Herkes Fatih Bey’e döndü ve anlatacaklarını dinlemek için beklemeye başladılar. Şu halleriyle yaşlı bir adamın koltuğunun etrafına sıralanmış onun anlatacağı öyküyü bekleyen bir grup heyecanlı, küçük çocuğa benziyorlardı. “Eğer size cadı avlarının bazen yani arada sırada da olsa insan olmayan birini yakaladığını söylesem ne dersiniz?” diye başladı. Kemal cadı avı hakkında bazı şeyler biliyordu. Okuduğu kitaplarda bahsi geçen konulardandı. Kilise görevlileri insanları cadı oldukları büyücülük yaptıkları gerekçesiyle yakalayıp yakıyor, asıyor veya şeytan çıkarma töreni diye garip işkencelerle öldürüyorlardı. Fatih Bey devam etti.

“Cadı avına çıkan ilk insanlar gerçek bir suçlu yakaladı. Bir vampir. Elbette

onu da cadı olarak yargılayacaklardı, çünkü vampirin müthiş gücü onları rahatsız etmişti. Onlar vampirin bu gücü büyü sayesinde elde ettiğini düşündüler ve onun peşine düştüler. Bir vampiri yakalamak zordur fakat nasıl becerdilerse yaptılar ve onu sabaha karşı yakaladılar. Yargılamak için götürürlerken güneşe çıktılar. Elbette vampir bir anda alev aldı ve yanıp kül oldu. Buradan çıkardıkları sonuç cadıların, büyücülerin bu şekilde öldürülebileceğiydi. Yakaladıkları insanları güneşin altına diktiler fakat elbette bir vampir gibi güneşte yanmadıkları için onları kendileri yaktılar ve adına ateşin günahlarını temizlemesi dediler. Daha sonra işin içine uçabilme gibi saçma sapan bir sürü yeni özellik kattılar fakat cadı avının ilk hali aslında vampir avıydı. Bir defasında beni de yakalamak üzereydiler ama kaçabildim. Her yerde adamları vardı. Dini öyle ustalıkla ve çarpıtarak kullanıyorlardı ki hem politik amaçlı hem de sosyal olarak herkes ellerinde ve tek bir sözlerine bakar haldeydi ve onlara şüphe etmeksizin inanıyordu. Düşünsenize adamlar parayla cennetten arsa satıyorlardı.”

“ Neyse, daha sonra bu işin çok uzadığını gördüm. Suçsuz kadınları cadı diye yakıp çocuklarını da cadı tohumu diye öldürüyorlardı. Orada daha fazla kalamazdım. O zamanlar doğu ülkeleri harikaydı. Hoşgörü, temizlik, bilim ve daha birçok alanda en öndeydiler. Bu nedenle Bağdat’a gittim. Sokaklarının her sabah gülsuyuyla yıkandığı rivayet edilen şehre. Ve doğrudur. Avrupa’dan haber almaya devam ediyordum. Birkaç vampir daha yakalamışlardı. Kötü olanıysa insan kanı içerken yakalanmış olmalarıydı.” dedi karanlık bir sesle. Kemal nefesini tutmuş, nerede olduğunu unutmuş halde onu dinliyordu.

“Bu olayı çok farklı bir boyuta taşımıştı. Artık ne aradıklarını iyi biliyorlardı. Geceleri dolaşan, sivri dişli, kana düşkün yaratıklar arıyorlardı. Hakkımızda çok şey yazıp çizdiler. Ana vatanımız Romanya’yı, kızıl saçlı olurmuşuz -ki buna alınmanı istemem Bernacığım,” diyerek Berna’nın domates kızılı saçlarına

gölümseyerek baktı. “Isırdıklarımız da vampir olurmuş. Hele bir Drakula olayı var ki bilmeyen yoktur, değil mi? Vampirlik bile bu kadar ilginç bir boyuta taşınmamıştır herhalde. Düşünebiliyor musunuz birini öldürünce hepsi ölüyor. Hem bu Drakula yarasaya, kurda veya başka bir hayvana dönüşebiliyor. Dikkatinizi çekerim, adam resmen dönüşüyor.”

“Elbette tüm bu saptırmaların ve hikayelerin içinde gizli mesajlar yüklüydü. Birini öldürünce hepsinin ölmesi bir lidere yapılan suikastı anlatmaktan başka bir şey değil. Dönüşüm olayıysa casusları tarif etmekten daha iyi açıklanamaz. Kont’un kan içmesi ise bulunduğu bölgenin ve halkın sömürülmesi demek. Güneş ışıyla ölüm ‘üzerinde güneş batmayan ülke’ için hiç fena değil, değil mi? Kalbe saplanan kazık suikastın yapılış şekli ve fark edilmeyecek bir silahı ustalıkla anlatıyor. Ama itiraf edeyim şimdiye kadar su ve sarımsağın zarar vermesi konusunda bir açıklama yapamadım,” deyip kahkaha attı. “Yine de hepsi vampir öyküleriyle öyle iyi uydurulmuş ki günümüzde bile kimse farkına varmaksızın okumaya devam ediyor.”

“Tüm bunlarla birlikte bazı gerçekler de vardı. Örneğin güneş ışığı olayı doğru yansıtılmıştı. Öldürülmemizi de sadece kalbe kazık saplamayla açıklamaları bir zamanlar bizi yakarak öldürdüklerini düşünürsek o kadar saçma gelmez herhalde ve biraz önce de anlattığım gibi bu sadece bir imge. Neyse, bazı vampirlerin de sevmedikleri vampirleri ‘İşte bu vampirdir.’ diye vampir avcılarına satmaları pek yararlı olmadı. Yarı-vampirler daha az dikkat çekiyordu. Ne de olsa güneş onları etkilemiyordu. Bir başka cadı sınıflandırması da onlar için getirildi. ‘Bir kısmı güneşte yanar bir kısmı ise doğrudan ateşe atılmalıdır,’ diyorlardı. Karanlık zamanlardı. Bence karanlık çağlar aslında zamanın bilinmediği değil insanlığın bilmeyi istemediği bu çağlardır bence,” diye bitirdi hüznle.

Bu bilgileri duyan Kemal çok heyecanlanmıştı. Kendini kaybedip, “Neden bunları halka duyurmuyorsunuz?” diye soracak kadar cesaretlenmişti. Hepsi dönüp

ona baktı. Ayla Hanım alayla ve soğuk bir şekilde, “Neden yapalım bunu?” diye sordu. Kemal de heyecanla, “Yanlışları, bilinmeyenleri ortaya çıkarmak için elbette,” dedi. Krefna daha da soğuk bir şekilde, “Öyle bir görevimiz olduğunu sanmıyorum,” dedi. “İnsanlık tarihini insanlar yapar. Biz sadece karışmaya çalışan vampirleri durdururuz. Yani aslında hiçbir şeye karışmış olmuyoruz ve olayların dışındayız. Dışında olduğumuz bir konuya neden karışmak isteyelim,” dedi. “Dünyayı sarsabilirsiniz,” dedi Kemal son olarak. Krefna da, “Zaten her gün dünyayı sarsıyoruz. Görmeyi bilenler bir şey çıkarabilir,” dedi. Kemal sustu. Daha fazla üstelerse oracıkta tepelenebilirdi.

Vampirler aralarında konuşmaya devam ettiler. Berna’yla Kemal epey sessiz duruyorlardı. Yalnızca Berna bazen kendi fikri sorulunca konuşuyordu, Kemal ise dinlemekle yetiniyordu. Sonra konuşmalar dönüp dolaşıp vampirlerin insanların duygularını hissedebilmelerine geldi. Krefna insan duyguları hakkında, “Çoğu zaman tahmin etmesi kolay ve ilkel ama bazen de çok karmaşıklaşıyor,” diyordu. “Örneğin nankörlük diye bir şey yoktur,” dedi. Herkesin ilgi dolu bakışları altında sözlerine devam etti. “İnsan kendisi için ne iyiye her zaman ona yönelmiştir. Zaten doğasında bulunan korunma duygusu insanı iyiyi bulmaya yöneltir. Çünkü iyi olan koruyucudur, acı vermez. Acı verenden hep kaçılır. Korunma duygusu insanın doğasının en temel içgüdülerindendir. Örneğin eli yanan birisi elini ister istemez oradan hızla çeker. Bu korunma isteğinden doğan ama istemsiz bir harekettir. Bunu hepimiz kabul ediyoruz, değil mi?” dedi gözlerini odadakiler üzerinde dolaştırarak. Hepsı evet anlamında başlarını salladılar.

“Fakat bunun da bir istisnası vardır. O da sevgi ve aşktır. İnsan sevdiği için acıdan kaçma, korunma içgüdüsünü bir kenara bırakır. Sevdiği ondan önce gelir. Yani sevgi ve aşk insan doğasının dışındadır. Aykırıdır. İnsanı kendi doğasına uygun davranmaktan alıkoyan bu ikisi acıyı ve korkuyu yaşatsa da kendilerine hep

yandaş bulurlar,” derken yavaşça dönüp Kemal’e baktı. “Evet, Kemal Bey bir insan olarak bu konudaki fikirlerinizi dinlemekten kesinlikle mutluluk duyacağım,” dedi. Kemal ne diyeceğini bilmiyordu. Krefna epey iyi bir tez hazırlamış iyi de temellendirmişti. Sonunda, “Evet, efendim. Haklısınız,” dedi. “Peki, duygulardan ve içgüdülerden bahsediyoruz, o zaman şunu sorayım: Sizlerin de hisleriniz var değil mi?” diye sordu. Krefna soğuk bir ifadeyle, “Sizinkilerden pek çok yönden farklı, gelişmiş ve yabani yönleri törpülenmiş şekilde fakat evet, var,” dedi.

Kemal gözlerini kısıp, “Öyleyse neden sadece insan duyguları diyoruz ki? Örneğin sevdiğiniz, iyilik ettiğiniz biri size ihanet etse ona nankör demez misiniz?” diye sordu. Krefna da, “İhanet nedenine bağlı,” dedi. “İhanet mutlaka kendine daha iyi bir hayat sağlama çabasıyla edilir. Yani kendisi için daha iyi bir hayat sağlamaya çalışan birinin benim rahatımı daha çok düşünerek acı içinde yaşamasını haklı mı bulayım?” diye sordu. Kemal, “O zaman sizin de dediğiniz gibi sevgi,” diyordu ki Krefna sözünü kesip, “Evet, dediğim gibi sevgi acıya katlanmayı sağlar. Ama ihanet eden kişide zaten sevgi kalmamıştır. Yanılıyor muyum? Veya başka bir açıklama daha isterseniz yine kendi söylediklerimden hareketle şöyle diyeyim: Sevgi ve aşk doğaya aykırıdır,” dedi kötücül bir şekilde gülümseyerek.

Kemal hemen vazgeçmeyecekti. “Öyleyse doğadan yola çıkacak olursak gelişmiş akla sahip olmayan köpeklerdeki sadakat duygusunu nasıl açıklıyorsunuz?” diye sordu. Krefna gülümseyerek, “Evet, bir açık bulmaya çalıştığınızı görüyorum,” dedi. “Bu konuda da şöyle diyebilirim: Kedilerin sahiplerini korumayışları onların güçsüzlüğünden ileri gelir. Yani hiçbir kedi koruma kedisi olarak eğitilmedi değil mi? Ama koruma köpekleri var. Köpeğin sahibini koruması sadakatten farklı olarak bunu yapabilmesinden ileri gelir. Yani bir köpek sahibini koruyabilme gücüne sahiptir. Bu nedenle sahibini korur. Yoksa hiçbir hayvan kendisini acıya ve ölüme götüreceğini bile bile bir işe kalkışmaz. Bu çoğu zaman insanlar için de geçerlidir,”

dedi.

Kemal atılarak, “Peki savaşlarda olanlara ne diyorsunuz? Orada insanlar nice acılara katlanarak ülkelerini savunur. İnsanlar o savaşta yaralanıp acı çekebileceklerini veya ölebileceklerini bile bile oraya gidiyorlar,” dedi. Krefna, “İşte yine dediğime geldik,” dedi. “Sevgi, aşk ve biraz da çaresizlik. İnsanların toprağına, vatanına, milletine olan sevgisi ortaya çıkıyor. Vatanını kaybederse nerede yaşayacak? Kim ona şimdiki gibi özgürce dolaşacağı topraklar sunacak? Kendi, ailesi, tanıdıkları... Nereye gidecekler? İşte bu çaresizlik ve vatandaşlık duyguları onları doğalarına aykırı davranmaya itiyor. Tıpkı sizin şu anda doğanıza karşı gelişiniz gibi,” dedi Krefna kurnazca Kemal’i ve Berna’yı süzerek.

Kemal, Krefna’nın lafı buraya getirmeye çalıştığını sezmişti ve işte sonunda ne yapıp edip bunu başarmıştı. Kemal de Berna da başlarını eğip arada birbirlerine bakarak bazen de göz ucuyla Krefna’ya bakarak onu dinlediler. Krefna da onlara bakarak konuşuyordu. “Kemal Bey siz buraya geldiniz. Kendi türünüzden kimsenin bulunmadığı, hatta sizin türünüzü yiyecek olarak gören bir türün arasına tek başınıza daldınız. Korkuyorsunuz. Gerginsiniz. Bunların gerçek olmadığını söyleyemezsiniz. Çünkü biliyorsunuz, hissediyoruz,” dedi gözlerini sabit bir şekilde Kemal’e dikerek. “Geldiğinizden bu yana öyle karmaşık duygular içindesiniz ki. Korku, heyecan, cesaret, sevgi, merak ve daha birçok duyguyu aynı anda hissediyorsunuz. Size zarar verme ihtimalimizin olduğunu biliyorsunuz,” dedi bunu yapmayı çok istediğini belirten bir ses tonuyla. Kemal zorlukla yutkunup biraz önceki tartışmalarında gösterdiği cesareti anında yitirip koltuğunda büzülerek dinlemeye devam etti. “Buna karşın buradasınız çünkü Berna’yı seviyorsunuz. Korkuyor, endişeleniyorsunuz. Fakat yine de onun mutluluğunu gözeterek buraya geliyorsunuz. Sizce de bu doğanıza karşı gelmek değil mi? Şimdi siz yanımda otururken sizi boynunuzdan yakalayıp kafanızı koparsam beni ne durdurabilir?” dedi sesi birden tehlikeli bir

şekilde titreyerek. “Siz de bunun bilincindesiniz. Ama dediğim gibi Berna’nın mutluluğunu gözeterek bunları göze alıyorsunuz,” dedi.

Fatih Bey de, “Evet.” dedi. “Kabul et Orhan, bunu yapabilecek bir şey varsa senin dediğin gibi o da aşktır. Bu güçsüz insanoğlunun sana meydan okuduğunun da farkındasın değil mi? Vampirlerin başına sadece bir kişinin mutluluğu için meydan okuyan bir insanoğlu. Bence bu gerçekten müthiş,” diye bitirdi ve Kemal’e dönüp başıyla hafifçe selam verdi. Kemal de biraz titrek olsa da aynı şekilde karşılık verdi. Krefna da, “Evet,” dedi gözlerini soğuk bir şekilde Kemal’e dikerek. Gözlerini hiç kırpmadan dik dik Kemal’e bakıyordu. “Evet, gerçekten takdire değer bir meydan okuma,” dedi.

Kemal de gözlerini kaçırmadan ona baktı. Krefna’nın tüm sözleri tehditkardı ama nedense delice bir cesaret hissediyordu. Belli ki bunu hisseden Krefna bu sefer Berna’ya dönerek, “Ama,” dedi kurnaz bir hamleyle “Kızımın duygularından emin değilim.” dedi. Berna birden başını kaldırıp Krefna’ya baktı. “Yani,” diye devam etti Krefna, “madem kızım bu insanı bu kadar seviyordu, neden bile bile onu böyle bir tehlikeye attı anlamıyorum. Burada karşı karşıya olduğu tehlikeleri biliyordu eminim. Neden böyle bir şey yaptı acaba?” dedi. Şimdi Berna’ya dik dik bakarak.

Berna tam cevap verecekken Selim Bey, “Ben olsam böyle konuşmazdım Orhan,” dedi gülümseyerek. “Geldiklerinden beri Berna’nın hareketlerini takip ediyorum. Yarı-vampir olduğu için duyguları da az-çok hissedilebiliyor. Emin ol senin elinin her hareketinde öyle bir gerginleşiyor ki. Hatta yemin ederim biraz önce sen yarı tehditkar bir şekilde Kemal’e neler yapabileceğini anlatırken Berna’nın ayakları yerinden atılmaya hazır gibi gerildi. Kabul et Orhan. İstedğin kadar güçlü bir vampir ol. Bir yarı-vampirin gücünün yarısı bile olamazsın. Bu kızı fazla öfkeliendirme. Sevgilisini de ayrıca,” diye gülerек ekledi. Krefna şimdi biraz canı sıkılmış görünüyordu. “Ben kızımın mutluluğu için çalışıyorum,” dedi. “Ve eğer

kızımı mutlu edebilecek kişi bu insanoğluysa,” dedi sesindeki nefret belli olarak.

Ayla Hanım da söze girerek, “Eh Orhan, benden önce senin de sevdiğin bir insandı. Berna’nın annesi yani,” dedi sesinde biraz alayla fakat kimse bu tınıyı fark etmiş görünmüyordu. Kısıtılan Krefna pes etmeyerek, “O farklıydı,” dedi. “Nesi farklıydı?” dedi Ayla Hanım meraklı görünerek. “Bence Kemal Bey gibi insancıklara karşı merhametli olmalıyız,” dedi. Orhan Bey ilgiyle ona bakıp, “Merhamet mi? Ben şehirlerini basıp onları öldürmediğimiz her geceyi merhamet olarak görüyordum ama senin başka bir önerin var gibi?” dedi acımasızca.

Ayla Hanım gözlerini devirip Kemal’e bakarak, “Evet, aslında onları biraz da sevimli yönlerinden görmeliyiz,” dedi yavaşça. Herkes ilgiyle ona bakarken sarı saçlarını kulağının arkasına atıp aç bakışları hâlâ Kemal’in üzerinde devam etti. “Ona bir bak Orhan. Kendini ne kadar cesur sanıyor. Şu anki konumu kurtların ortasında kanlı bir et parçasından hiç de farklı değil. Ama o yine de göğsünü gere gere burada karşımızda oturuyor. Acınacak derecede aptallık,” dedi koltuğunda biraz doğrulup Berna’nın da gerilmesine yol açarak. “Ama bir yandan da o derece sevimli. Berna için kendini böyle kurban etmesi,” dedi yavaşça. Orhan Bey şimdi Kemal’e bakarken yenilenmiş bir aşağılama vardı gözlerinde. “Haksız değilsin Ayla. Gerçekten de Kemal Bey de farklı bir his belirliyor. Ama belirtmem gerekir ki bu yeni cesaret size şu halde hiç yakışmıyor,” dedi pis bir şekilde gülümseyerek.

Selim Bey yavaşça, “Orhan ve Selma’nın birlikteliğinin Kemal ve Berna’nınkinden daha farklı görmüyorum ben açıkçası,” dedi diğerlerine göz gezdirerek. Krefna, “O zamanlar şimdiki kanunlar yoktu,” dedi savunmaya çekilmiş bir şekilde. Selim Bey de, “Kusura bakma Orhan ama bence o kanunlar biraz saçma,” dedi. Sinirlenen Krefna “Saçma, öyle mi?” dedi. “Yani bir grup yarı-vampirin yönetimi ele geçirmek için yaptıkları ihtilal ve yok edilen onca vampir saçmalık öyle mi?” dedi birden alevlenerek. Konuşmaya başından beri katılmamış

olan Esat Bey, “Sanırım bu kadarı yeterli,” dedi yavaşça. Herkes irkilip ona baktı. Berna da bu duraksamadan yararlanarak ayağa kalktı ve, “Artık gitmeliyiz,” dedi. “Misafirperverliğin için çok teşekkürler baba. Herkese iyi akşamlar. Hadi Kemal,” dedi. Kemal de hemen kalktı. Bir anda herkes onlarla birlikte ayaktaydı fakat ortaya müthiş bir şaşkınlık yayılmıştı. Berna sanki kaçıyormuş gibi davranıyordu. Krefna, “Bu kadar çabuk mu?” dedi. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Evet, babacığım bu kadar,” dedi Berna gayet duygusuz ve açık bir tavırla. Dayısına ve amcalarına son bir defa daha sarıldı. Üvey annesini görmezden geldi ve Kemal’le birlikte çıktılar.

27

İkisi de hiç konuşmadan Krefna Konağı’ndan ayrıldılar. Dışarıda kendilerini yine siyah limuzin bekliyordu ama Berna araca hiç bakmadan yanında Kemal’le yürüyüp geçti. Arkalarından koşup gelen vampir, “Efendim, sizi götürmeme izin verin,” dedi. Bu biraz önceki şoför değildi ve Berna’nın bu araç karşısındaki tutumundan haberdar değildi. Berna birden durdu ve arkasını döndü. Gözleri önceden yavaş yavaş kırmızılaşırdı ama şimdi gözünü kırptığında gözleri aniden renk değiştirmişti. Çok yavaşça, “Defol,” dedi vampire. Vampir iki defa söyletmedi ve fırladı. Berna dönüp Kemal’in elinden tuttu ve geniş caddenin yanındaki yaya yolundan yürümeye başladılar. Yanlarından geçen vampirler merakla onlara bakıyorlardı. Biri Krefna’nın kızı diğeri de normal bir insandı.

Hızlı hızlı yürürlerken Berna çok sessizce, “Yanımdan ayrılma Kemal,” dedi ve elini daha sıkıca tuttu. Kemal de uyarıyı aldı ve Berna’ya daha yakın yürümeye başladı. Epey uzun, tempolu ve Kemal’i bitiren bir yürüyüşün ardından hafif eğimli tepeye kapının bulunduğu ve tüm şehre hakim olan yere geldiler. Az eğimli tepeyi

çıkarak kapıya doğru gidiyorlardı.

Berna'nın yürüyüşü yavaşlamıştı. Sanki bir şey duymaya çalışıyordu. Birden durdu ve ileride kapının olduğu yere bakışlarını dikti. Karşıda kapının olduğu yerde birkaç vampir vardı ve karanlıkta gözleri parlıyordu. Yaklaştıklarında sekiz kişi oldukları ortaya çıktı. Biri yanındakine, “Hey! Bu Sesevra,” dedi. “Yanındaki de bugünkü avı galiba. Hey güzelim! Yanındakini bize yolla da ne seninle ne de babanla bir sorun çıkmasın,” dedi. Berna, Kemal'in önüne geçip onlardan saklayarak, “Gerçekten babamla bela aramıyorsanız neden benim yanındakine dokunuyorsunuz?” dedi. “Babanla bela aramadığımızı nereden çıkardın güzelim?” dedi bir başka vampir gülererek. Korkusuna rağmen Kemal'in içinde kıskançlıkta yer bulmuştu. Güzelim, öyle mi?

Berna, “Neden defolup gitmiyorsunuz? Böylece sizin kafalarınızı koparmadan önce yaşayacak biraz daha zamanınız olur,” dedi. Gözleri tekrar kırmızılaşıyordu. Bir diğer vampir de “Hey! Şuna bakın fıstık bize çok öfkeleni,” dedi gülererek. Bir diğeri de, “Bu kadar sohbet yeter. Şimdi güzelim, ya yanındakini bize ver ya da sen de arada kaynarsın. Ne Krefna ne de başkası artık umurumuzda değil,” dedi ve Berna'nın üzerine yürümeye başladılar. Berna, Kemal'e, “Geri dur Kemal,” dedi.

Berna'ya ilk ulaşan bir yumruk attı ama Berna adamı hızla yere yapıştırdı ve kaburgalarına basıp kolunu asıldı. İğrenç bir sesle kol vampirin bedeninden ayrıldı. Bu diğerlerini bir süre duraklattı ama Berna'yla konuşan vampir, “Hadi salaklar, biz yedi kişiyiz, o küçük bir kız!” diye onları teşvik ediyordu. Teker teker öldürüleceklerini fark eden vampirler hep birlikte saldırdılar.

Çok acı bir kavga ortaya çıktı. Berna birini bir yumrukla uzağa fırlattı. Diğer gelene sert bir tekme vurup onu da farklı bir yöne fırlattı. Ama diğerleri etrafını sarmıştı. Biri arkasından sarıldı ve Berna'yı havaya kaldırdı. Berna önden

gelenlerden birinin başını havadaki ayaklarıyla tuttu ve kafasını sertçe çevirip boynunu kırdı. Kendisini tutan adam “Hadi salaklar, bitirin şunun işini!” diye bağıırıyordu. Berna boşdaki ayaklarıyla gelenleri savuşturmaya çalışıyordu. Ama bir anda fırlattığı vampirlerden biri “Yeter fısıtık!” diye bağırdı. “Buradakini öldürmemi istemiyorsan dur!” dedi.

Berna bir anda çırpınmayı bıraktı. Bu küçük grup aslında ona antrenman bile değildi fakat işte ellerinde ölümcül bir avantaj vardı. Kemal’i unutmuştu. Korkuyla o yöne baktı. Vampirlerden biri elinde bir bıçağı Kemal’in boğazına dayamıştı. Berna durdu ve gözleri birden dolarak, “Onu bırakın,” diye bağırdı. En korkunç kabusu başına gelmişti. Vampir onun bu çaresiz halini görünce daha da eğlendi. Bıçağı Kemal’in boğazına biraz daha bastırıp bir damla kan akmasını sağladı. Berna şimdi dişlerini sıkmış yanaklarından akan yaşlar artmıştı. Vampir, Kemal’in boğazından akan kanı yavaşça yaladıktan sonra büyük bir hazla, “İşte, bu gerçekten çok iyi,” dedi mutlulukla. Şimdi vampirler gülüyorlardı. “Ee, nasılmış bakalım?” diye Berna’yla dalga geçiyorlardı. Ama hesaba katmadıkları bir şey oldu. Kemal, Berna’nın kendisine önceden tembih ettiğı gibi boynunda bir muskayla gelmişti. Vampirlere yalnızca dokunurlarsa etki edeceğini onun için dikkatli davranmasını söylemişti. Kemal ayrıca cebine de bir tane koymuştu. Bunu gören Berna, “Bir tane yeterli olur,” demişti. Kemal de, “Tedbirde kusur olmaz,” diyerek gülümsemişti.

İşte şimdi tam sırasıydı. Kemal vampirlerin katıla katıla gülmelerinden yararlanıp çaktırmadan elini cebine attı. Muskayı tuttu ve elini tekrar cebinden çıkardı. Kendini tutan ve ağzını aç a aç gülen vampirin ağzına tıktıverdi. Vampir daha muska ağzına girer girmez acıyla haykırp yanmaya başlamıştı. Birden vampirler gülmeyi kestiler ama geç kalmışlardı. Berna kendisini tutan vampirin gevşemiş kollarından kurtulmuştu. Berna sıçrayıp vampirin suratına tekme indirdi. Kemal vampirin kafasının bir baykuşun kafası gibi 180 derece dönmesini vampirin

yere kafası oynayan oyuncaklar gibi yığılmasını izlerken midesi kalktı. Kalanlar Berna'nın acımasızlığı karşısında korkmuşa benziyorlardı ama hâlâ derslerini almamışlardı. İki tanesi hızla Berna'nın üzerine atıldı. Berna eğilip ilk geleni sırtının üstünden geriye attı. İkinci gelenin havadaki tekmesini yakalayıp geldiği hızla savurdu. Yere kafa üstü çakılan vampir bir daha kalkmadı.

Üçü Kemal'de muska olduğunu bilerek onun yanına gitmekten korkuyorlardı. Vakit kaybetmeden kaçmaya başladılar. “O kadar kolay değil,” dedi Berna. Yerden üç tane taş aldı. İlk attığı kaçanlardan birinin kafasında büyük bir delik açıp suratından çıktı. Sanki atılanlar taş değil top mermisiydi. Bir diğeri sırtından yediği taşla ölmüş diğeri ise kalçasına yediği taşla yere yıkılmış sürünerek kaçmaya uğraşıyordu. Berna yokuş aşağı koşmaya başladı. Kemal onun ne kadar hızlı olduğuna inanamıyordu. Tam vampire yaklaştığı yerde sıçradı ve vampirin ona dönmüş korkuyla çılgılık atan suratına bastı. Kemal gözlerini tam vaktinde çevirip korkunç manzaradan kaçındı. Sonra Kemal'e döndü ve koşup sıkıca sarıldı. O, Kemal'in omzuna yatmış hıçkırarak ağlarken Kemal onun başını okşayıp, “Önemli değil. Geçti. Sorun değil,” diyerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Berna yavaşça onun kulağına, “İyi işti,” dedi sesi ağlamaktan bozulmuş halde. Kemal onu omzundan kaldırıp ıslanmış kocaman mavi gözlerine bakarak, “Her zaman,” dedi ve birlikte şehirden çıktılar.

Ortalık yavaş yavaş aydınlanıyordu. Toprak yoldan ilerlediler. Anayola geldiklerinde Kemal cep telefonunu çıkarıp bir taksi çağırdı. Adam ikisi de şık giyimli iki bir kadın ve bir erkeğin sabahın bu saatinde hem de şehirlerarası otoyolun kenarında ne işleri olduğunu sormaya pek hevesli görünmüyordu. Sabahın köründe

yola koyulmaktan pek hoşlanmamış şoförle evlerinin önünde arabadan indiler. “Ne kadar?” dedi Kemal. Adam, “Uykudan kaldırdığın için normal ücretin beş katı ama bu seferlik affettim,” dedi. Ücretini aldıktan sonra gazı kökleyip gitti. Kemal ve Berna şimdi aydınlanmakta olan sokağın ortasında birbirlerine bakıyorlardı.

Bu defa gerçekten çok yakın geçmişti. Kemal ölüme hiç bu kadar yakın hissetmemişti ama garip bir şekilde hiç umurunda değildi. Hatta kendine itiraf etmekten ne kadar nefret etse de vampir şehrinde, onların içinde olmak Kemal’e kendini ilk defa canlı hissettirmişti. Uzun zamandır aradığı bir yeri, epeydir hissetmediği bir hissi yeniden hissetmiş gibiydi. Kemal aklını kaçırdığını, oradakilerin onun canına kastı olan vampirler olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştıysa da bu gecenin ne kadar harika geçtiğini düşünmeden edemedi. Tüm bunların hiçbirisi Berna’yı ne kadar sevdiği gerçeğini değiştirmiyordu tabi.

Berna, “Gel, kahve yapayım sana,” dedi gülümseyerek. Berna’nın evine doğru yürürlerken Kemal bunca olaylı bir gecenin ardından şimdi soracağının garip olacağını bile bile “Sen neden insan yiyeceği alıyorsun?” diye sordu. Berna da gülümseyip, “Eğer yiyecek almazsam insanlar neyle beslendiğini merak eder de ondan,” dedi. “Sanırım biraz aşırıya kaçmışsın,” dedi Kemal gülerek. Berna şaşırarak, “Neden?” diye sordu. “Eh, genelde bir insan her gün markete gidip eli kolu yiyecek poşetleriyle dolu çıkmaz,” dedi. “Tamam, buna dikkat edeceğim,” dedi Berna düşünceli bir şekilde.

Birlikte Berna’nın evine gittiler. Kemal ceketini ve kravatını çıkardı ve koltuklardan birine oturdu. Berna da üzerini değiştirmişti. Kanlı ayakkabılarını bir poşete koymuştu. Üzüntüyle Kemal’e gösterip, “Salağın salak kanı çıkmadı. En sevdiğim ayakkabımdı hem,” dedi poşetteki kanlı ayakkabıları hüznle sallarken. Kemal korkunç olayla dalga geçebilecek duruma geldiğini görerek, “Ağzına yumruğunu sokacaktın. O zaman ellerini yıkardın, geçerci,” dedi. Berna da onu

ciddiye alarak, “Keşke öyle yapsaymışım,” dedi hüzünle son bir defa daha ayakkabılarına baktıktan sonra poşetin ağzını sıkıca bağlayıp “Bunları yakar mısın? Benim içim elvermeyecek,” dedi. Poşeti alan Kemal, “Sorun değil,” dedi. Berna gözleri hâlâ hüzünlü halde poşette, “Nasıl olsun kahven?” dedi. “Gerçi şimdilik sadece sade ve şekerli yapabiliyorum. Orta kahveyi daha tutturamadım. Onca sinir krizi ve mutfağın yıkılması da pek yardım etmedi,” dedi bakışlarını tavana dikerek. Kemal gülümseyerek, “Önemli değil. Şekerli olsun,” dedi.

Berna bir süre sonra elinde bir tepsiyi dikkatle taşıyarak geldi. Servis yapmayı yeni öğrenen çocuklar gibiydi. Sonra tekrar mutfağa gitti ve kendine büyük boy bir kan paketi ve bir bardak getirip Kemal’in karşısına oturduktan sonra bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Berna gözleri dolarak, “Seni böyle bir tehlikeye asla atmamalıydım,” diyerek başını öne eğdi. Kemal de, “Olsun,” diye omuz silkti. “İnsanın hayatına biraz heyecan, eğlence girince iyi oluyor,” dedi. Hem gülen hem de ıslak gözlerini silen Berna, “Hayır,” diyerek başını iki yana salladı. “Artık benimle görüşmek istemezsen anlarım,” dedi. Çok üzgün görünüyordu. “Neden?” diye sordu Kemal. “Sen başıma gelen en iyi şeyken seninle görüşmek istemeyeceğimi mi düşünüyorsun yani?” dedi.

Berna başını iki yana sallayarak, “Benimle çok fazla tehlike atlattın,” dedi pişmanlık dolu bir sesle. “Evet,” dedi Kemal. “Ama dediğin gibi, atlattım. O zaman bir sorun yok değil mi?” dedi. “Kendini suçlama. Bunda senin hiçbir suçun yok. Hem sen bana önceden böyle bir şey olabileceğini söylemiştin. Ben de tehlikeyi biliyordum. Yani kendim istedim bunu. Sorun yok,” dedi. Berna biraz rahatlamış olarak gülümseyip yavaşça, “Seni ölüme götürüyorum ama sen yine de beni haklı çıkarıyorsun,” dedi. Sahte bir şekilde öfkelenen Kemal “Bak hâlâ neler diyor!” dedi kaşlarını çatıp. “Bir daha böyle konuşma yoksa vampirler saldırdı diye değil ama sen böyle konuşuyorsun diye bir daha seninle konuşmam,” dedi gülerek.

Bir süre konuşmadılar ve biri kahve diğeri kan içti. Sonra Kemal aklına birden gelerek, “Berna, bir şey soracağım,” dedi. “Tabii,” dedi Berna dikkatle dinleyerek. “Orada bize saldırdıklarında söyledikleri bir şey dikkatimi çekti. ‘Artık Krefna da başkası da umurumuzda değil,’ dediler hatırlıyor musun?” diye sordu. “Evet,” dedi Berna o anı düşünmeye çalışarak. “Evet, sanki biri öyle bir şey demişti,” dedi. Kemal devam etti. “Sence bu ne olabilir? Sen ne dersin bilmem ama bence bu açık bir başkaldırıdır. Hükümdarın kızına saldırmak, düzene karşı çıkmak... Bilemiyorum,” Berna inanmaz bir şekilde Kemal’e baktı. “Ama Kemal, böyle serseriler hep olmuştur,” dedi başını sallayarak. “Sen böyle düşünebilirsin ama ben bu işte bir bit yeniği görüyorum,” dedi Kemal huzursuzca. “Elbette bir bağlantıları var mı diye babama kontrol ettireceğim. Bu iş böyle kalmaz ama bir şey yapamazlar,” dedi Berna kendinden emin bir şekilde.

“Neyse,” dedi Kemal tatmin olmayarak. “Baksana. Bana oradakileri bir daha anlatır mısın? Hangisi Esat, hangisi Fatih biraz karıştılar da,” dedi. Gülümseyen Berna, “Tamam,” dedi. “Bak şimdi. Esat ve Selim benim amcalarım. Fatih de dayım. Üçünü de çok severim. Bana hep çok iyi davranırlar. Üvey annemin tersine üvey dayım çok iyidir. Hatta ona üvey dayı bile demem gördün. Üçü de başka şehirlerin Krefna’sıdır. Selim amcam Kreaton şehrinde Krefna’dır. Buradaki şehir başkent Kreapol. Esat amcam Kreadan’ın hükümdarı. Fatih dayım da Kreabel’in hükümdarı. Hepsini aklında tutmana gerek yok. Sen onların da Krefna olduğunu bil, yeter,” dedi Kemal’in şaşkın bir şekilde onun söylediklerini takip etmeye çalıştığını görerek.

“Başka soracağın var mı?” diye sordu Kemal’e bakıp. Kemal durup, “Peki diğer şehirler nerede?” diye sordu. Berna da “Elbette çok sayıda ölümün garip karşılanmayacağı yerlerde yani büyük şehirlerde,” dedi. Kemal “Peki bunca büyük şehirleri nasıl saklıyorlar? Oralara hiç insan giremiyor mu yani? Giren de

herhalde...” dedi Kemal eliyle boğaz kesiyormuş gibi bir hareket yaparak. “Evet,” dedi Berna. “Saklanma genelde özel mülk olarak gösterilen geniş alanların altında veya devletin sit alanı olarak kapattığı yerlerde de oluyor. Zeugma’yı hatırlıyorsun değil mi?” dedi ama birden telaşlanıp, “Bak bu çok gizli bilgi, kimseye söylemek yok ona göre,” dedi Berna, Kemal’i uyararak. “Tamam,” dedi Kemal merakla.

Berna da devam etti. “Ne diyordum? Evet, Zeugma. Altında küçük bir vampir yerleşkesi vardı. Arkeologlar Zeugma’nın tabanına ulaştıklarında gözlerine inanamadılar. Metrelerce kalınlıkta bir demir tabaka bulmuşlardı. Onlar daha bunun nasıl olabileceğini tartışırken bir grup devlet görevlisi gelip bunları susturdu. Bilirsin hani. Neyse grubun geri kalanına da buradaki çalışmaların bitirildiğini başka yere gideceklerini söylediler. İtirazları sonuç vermedi elbette. Buradaki vampir halk toplandı ve diğer şehirlere dağıtıldılar. Sonra başkalarının bulması ihtimaline karşı da buraya bir baraj yapıldı ve hemen suyla dolduruldu. Oradaki mimari çok daha farklıydı. Her şehrin mimarisi farklıdır ve çok güzeldir. Sen sadece buradakini gördün. Babam diğer ülkelerdeki vampir şehirlerine de gidiyor bazen. Beni de götürürdü. O kadar güzel yerler var ki...” dedi yarı hülyalı bir şekilde. “Neyse, bu da böyle işte,” dedi.

Kemal şaşkın şaşkın Berna’nın açıklamalarını sindirmeye çabaladı. Acaba vampirlerin görülmesini engellemek, onların varlığının ortaya çıkmasını önlemek için daha neler yapılmıştı? Bir süre konuşmadan durdular yine. Kemal kahvesini bitirmişti. Gitse iyi olacaktı. Yaşadıklarına alışmıştı ama yine de öyle kolayca hazmedebileceği şeyler de değillerdi.

Kemal, Berna’nın evinden çıktı ve yeni evine gitti. Duş alıp üzerini

değiştirdikten sonra biraz dinlenip kitapçı Mehmet'e gitmeyi planlıyordu. Geç bir kahvaltının ardından kitap evinin yolunu tuttu. Yolda giderken Mehmet'in geçen akşamın olaylarını dinlerken yüzünün alacağı şekli düşünerek içinden kıs kıs güldü.

Kitap evine vardığında etrafta birçok insanın toplanmış olduğunu gördü ve merakla, "Ne oluyor acaba?" diye düşündü. Kitap eviyle veya Mehmet'le bir alakası olamazdı herhalde. Her ne kadar Mehmet ve kitap evi vampirlerin son zamanlardaki gözde kitapılarından biri olmuşsa da burası sakin bir yerdı. İnsanların olay çıkarmak için geldiğı bir yer değildi. Kalabalığı geçip Mehmet'i bulmayı ve neler olduğunu sormayı düşünüyordu.

Ama kalabalığı uzak tutan birkaç polisin çevrelediğı alan kitap evini de kapsıyordu. Ayrıca kitap evinin önünde biri yüzükoyun yerde yatıyordu. Fakat bu kişi için yüzükoyun kelimesi biraz yanlış olurdu. Çünkü bir insanın yüzükoyun yatıyor olması için bir yüzü, yüzü olması için bir de başi olmalıydı ve kesinlikle yerdekinin kafası koparılmıştı. Kesilmemiş, açıkça koparılmıştı. Büyükler meraklı çocuklarını kalabalıktan uzak tutmaya çalışarak dağılıyor, polis de sürekli herkese uzaklaşmasını söylüyordu. Nedense Kemal'in dikkatini cesedin başsız olmasının yanı sıra elbiseleri de dikkatini çekti. Cesedin üzerindeki tişört fena halde Kemal'in Mehmet'e geçen doğum gününde hediye ettiğine benziyordu. Vücut yapısı olarak da Mehmet'e benziyordu. Hatta polislerin dikkatle, korkarak ve belli ki epey de tiksinierek tabelanın üzerinden indirdikleri ve Kemal'in yeni fark ettiğı kopuk baş Mehmet'e aitti.

Kemal bir anda midesinin ağzından ıkabileceğı ihtimaliyle karşı karşıya geldi. Başsız bir cesedi her gün görmüyordu ne de olsa fakat bu başsız ceset arkadaşlarından biri olunca... Kemal ne yapacağını bilemedi. Herkesin ortasında patlamak istemiyordu ama gözyaşları kesinlikle ona katılmadıklarını gösterir bir şekilde yanaklarından süzölmeye başlamışlardı. Kemal'in aklına gelen ilk sorulardan

biri, “Neden?” oldu. Neden böyle bir şey yapılsındı ki? Hangi vahşi insan bunu yapardı? Vampirler olabilir miydi? Ama vampirler Mehmet’le iyi anlaşıyorlardı. Ne olmuştu da böyle bir şey yapmışlardı? Acaba Mehmet onların varlığını birilerine mi söylemişti? Gizlilik konusunda çok hassas olan vampirlerin bunun karşısında nasıl öfkelenebileceklerini tahmin edebiliyordu. Ama iyi de Mehmet böyle bir şey yapmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Kemal hırsla kopuk başı kaldırmış olan ve gelen ambulansa götüren görevlilerin yanına gitti. Etrafındakileri dirsekleyip tekmeleyerek kendine bir yol açtıktan sonra barikatın önünde bekleyen genç bir polisle burun buruna geldi. Polis, Kemal’i geriye iterek, “Beyefendi, lütfen uzaklaşın. Görecek bir şey yok burada,” derken kendisi de şoka girmiş gibi duruyordu. Kemal, “Oradaki... Benim arkadaşım. Onu tanıyorum. Adı Mehmet,” diye hızla bir şeyler anlatmaya çalışırken genç polis dişlerini sıkarak, “Beyefendi, lütfen. Uzaklaşın dedim size,” diyerek Kemal’i sertçe kalabalığın içine doğru itti. Bu sırada arkada yaşlı bir polis diğerlerine “Bu cesedin üzeri niye hâlâ örtülmedi lan?” diye bağıırıyordu. Aceleyle gelen ilkyardım görevlileri beyaz bir örtüyü Mehmet’in başsız bedeninin üzerine örttüler.

Kemal karmakarışık bir kafa ve yaşlı gözlerle yine etrafındakileri dirsekleyip tekmeleyerek kalabalıktan kurtuldu ve gidip bir çay bahçesine oturdu. Hemen yanına gelen garsonu başından savmak için ağzından “çay” lafı çıkıverdi. Şimdi kimseye tahammül edecek hali yoktu. Düşünmek istiyordu. Mehmet’in onları bunca kızdıracak ne yapmış olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Ama ne olabilirdi ki? Olay öyle zamansız bir şekilde olmuştu ki. Sonra kendine sinirlenip, “Vahşice öldürölmenin bir de zamanı olsaydı,” dedi öfkeyle. Çayını getiren genç garson, “Ha? Buyur ağabey?” diye sorunca irkilip pek sivilceli gence baktı. Sonra başını sallayıp, “Bir şey yok. Sağ olasın,” dedikten sonra çayını alıp önüne koydu.

Kemal sınıandığını düşünüyordu. Aynı gün içinde vampirlerin

hükümdarıyla yemek yemiş, vampir şehriden çıkarken saldırıya uğramış ve kılı kılına kurtulmuş ve şimdi de en sevdiği arkadaşlarından birinin vahşi bir şekilde öldürüldükten sonra sokağın ortasına atılmış cesedini görmüştü. Acaba bunlar bir rüya olabilir miydi? Acaba geçirdiği şoklardan birinin ardından aldığı ilaçlarla daldığı uykuda böyle şeyler yaşıyor olabilir miydi? Kendi kolunu tuttu ve sıkı bir çimdik attı. Çok acımış olması gösteriyordu ki bu bir rüya değildi. Oysa bunun bir rüya olmasını ne kadar güçlü ümit etmişti. Gerçeklik içinde olduğunu kabullendi ve tekrar konu üzerinde düşünmeye başladı. Sonra yaşadıkları arasında ister istemez bağlar kurmaya başladı.

Berna, Krefna'nın kızıydı ve ona saldırmak cesaret isterdi ama saldırılmıştı. Mehmet kendi halinde yaşayan, vampirlere birçok insandan çok daha iyi davranarak işyerinin kapılarını açıp onlara yardım eden biriydi ama ona da saldırılmış ve Berna'ya yapılan saldırının aksine başarıya ulaşmıştı. Bir de elbette öldürülen insan ailesi ve küçük çocuk vardı. Vampirler normalde ailelere ve küçük çocuklara saldırmazlardı ama işte bir aileyi küçük büyük demeden yok etmişlerdi.

Neler oluyordu? Vampirler hepten çılgınlık hastalığı gibi bir şeye mi tutulmuşlardı? Berna'nın ve arkadaşlarının anlattıklarından anladığı kadarıyla vampirlerin bu denli kural dışı hareketleri sıkça görülen bir durum değildi. Acaba bu olayları da aynı vampir grubu yapmış olabilir miydi? Berna bunların bir grup olduğunu reddetmiş sadece birkaç çılgın olduklarını söylemişti. Ama gerçekten öyle miydiler? Belki Berna da böyle düşünmekte haklıydı. Kemal bunları kafasında tartarak uzun bir süre çay bahçesinde oturdu.

Sonra hâlâ işin içinden çıkamayarak kalktı. Cemal'in evine gitmeyi planlıyordu. O kesinlikle bu olay hakkında çok daha fazlasını bilirdi. Ama saat daha erkendi ve Cemal hâlâ işte olmalıydı. Onu karakolda rahatsız edip ayağına bağ olmak istemiyordu. Ne yapsaydı? Sıkılıyor, Mehmet'in görüntüsü aklına geldikçe

elleri titremeye başlıyor, bacakları onu taşımaya isteksiz hale geliyorlardı. Vücudu duruma ayak uydurmaya çalışıyor ve kendini yorgun ve üzgün hissediyordu. Beyniyse çılgın gibi çalışıyor ve enerjik bir şekilde Kemal'i ayağa kalkmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Aslında yanına gitmek için herkesten önce aklına gelen kişi Berna olmuştu ancak bu ona çok da yakın bir seçenek gibi gelmemişti çünkü Berna insanların ölenine kalanına çok ilgi duyan biri değildi. Tamam, Mehmet'le Kemal arkadaş olduğu için biraz üzülebilirdi ama hiç tanımadığı dahası yemek olarak gördüğü birinin öldüğünü duymak ona kesinlikle bir acı vermeyecek, Kemal onu böyle ilgisiz görünce muhtemelen çok sinirlenecek, kavgaya çıkaracaktı. Hem de Berna onun hayatını defalarca kurtarmışken... Hem de Kemal, Berna'nın babası, vampirlerin hükümdarı tarafından sıkı sıkıya tehdit edilmişken bu çok da akıllıca bir hareket olmazdı.

Gezmeye başladı. Amaçsızca dolaşıyordu. Yeni açılmış bir sinemanın yanından geçerken film afişlerinde vampirlerle ilgili bir film gördü. Tüm üzüntüsüne ve gerginliğine rağmen güldü. Şu resimlerdekilere vampir şehrindeki gerçek vampirlerin alakası bile yoktu. Afiştekiler siyah deri elbiseler giymiş, ellerinde uzun kılıçlar bulunan, modaya tam uyumlu giyinmiş, saçları da epey uğraştan geçmişe benzeyen tiplerdi. Oysa Kemal vampir şehrinde pijamalı bir vampir bile görmüştü. Hatta Berna bile genelde spor elbiseler giyerdi. Acaba bu afişlerdeki gibi giyinen vampir var mıydı? Kemal, Cemal'lere gidip Cemal'i beklemeye karar verdi çünkü bu olaydan haberi olsa olsa onun olurdu. Hem Suna yalnızlıktan şikayet ederdi. Cemal gelene kadar oturur konuşturlardı. Şu an halinden anlayan, bu duruma kendinin üzüldüğü gibi üzülebilecek birine ihtiyacı vardı.

Cemal'in evine gittiğinde Suna onu sevinçle karşıladı. Kemal biraz kekeleydikten sonra Suna'nın fazla üstelemesine fırsat vermeden hemen olanı biteni anlattı. Suna vampir şehrini, vampirleri ve Krefna'yı ilgiyle ve şaşkınlıkla dinlerken, saldırıyı duyunca sinirlenmiş, Kemal'i oraya gitmemesi konusunda uyardıklarını sertçe hatırlatmış, arkadaşı Mehmet'i duyduğundaysa şok olmuştu. Ellerini ağzına kapatmış, gözleri dolu dolu, "Ama niye böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordu dehşet içinde. Sonra birden anlayarak, "Yoksa... Acaba tüm bunlar birbiriyle bağlantılı mı?" diye sordu. Kemal hararetle başını sallayıp "Ben de aynen böyle düşünüyorum ama Berna'ya bir türlü anlatamıyorum. Ona göre bunlar fazla önemsenmeyecek rastgele olaylar," dedi hırsla.

Suna gözlerini kısıp ona baktı. "Aslında Kemal... Belki de Berna haklıdır. Dur da dinle," dedi Kemal gözlerini inanmazlıkla kocaman açıp ona bakınca. "Şimdi sen hepsini art arda anlatınca aralarında bağlantı varmış gibi görünüyorlar. Hem bence Berna öyle diyorsa bir bildiği vardır. Sonuçta vampirleri ve o topluluğu daha iyi biliyor. Biz onlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Tahminlerimiz ne kadar doğru olabilir ki?" dedi mantıklı bir şekilde. Kemal ona inanmak istemiyordu çünkü aklındaki ayaklanma teorisi ona çok hoş gelmişti. Peşini bırakmak istemiyordu. Ayrıca içinde bir ses tüm bu olayları birleştirmesini, yanlışlığı görmesini söylüyordu. Ama bunu Suna'ya söylerse ilaçlarını alıp almadığını, yeterince uyuyup uyumadığını soracağını bildiğinden vazgeçti.

Hava kararmaya başlamıştı. Evin önünde bir araba sesi duyduklarında Suna, "İşte Cemal de geldi," dedi gülerek. Gidip kapıyı açtı. Cemal yorgun argın içeri girip Kemal'i görünce sevinerek, "Kemal! Hoşgeldin," dedi mutlulukla. Birlikte oturup yemek yediler. Havadan sudan konuşurlarken Kemal daha fazla dayanamayıp, "Cemal, bugün garip bir olay oldu mu?" diye sordu. Cemal gülerek bakıp, "Evet de

garip bir olay olmayan bir günümü söyle, ben de dama çıkıp göbek atayım,” dedi. Kemal ciddiyetle, “Ama çok garip bir olay. Örneğin başsız bir kitapçı,” dedi. Cemal canı sıkılarak, “Evet,” dedi. “Bir vampir olayı. Bir kitapçının kanını emip kafasını koparmışlar sonra da gösteri gibi kitapçının tabelasına asmışlar... da sen nereden biliyorsun bunu? Olay daha ancak haberlere yansır ve biz haberleri izlemedik,” dedi merakla bakarak.

Suna’yla Kemal kısa süre bakışınca Cemal, “Çıkarın çabuk baklayı, yoksa ben almasını bilirim,” dedi homurdanarak. Kemal başıyla onaylayıp, “Önceden biliyorum, çünkü...” dedi. “O adam benim arkadaşımdı. Bugün onun yanına gidiyordum ki onu o halde gördüm,” Cemal başını eğip yüzünü buruşturarak, “Bilmiyordum, kusura bakma. Başın sağ olsun,” dedi. Kemal başını salladı ve sesindeki acılı tonu gizlemeye çalışarak, “Neden olduğu hakkında bir bilgin var mı?” diye sordu Kemal. Cemal biraz düşünüp, “Birkaç görgü tanığının ifadesini aldım. Bir adamın anlattığına göre bir grup adam kitapçıya girmişler adamla kavga etmeye başlamışlar. Adam şaşkın şaşkın hatta bunun bir kavga değil resmen oyuncakla oynamak olduğunu söyledi. Adamcağızı duvardan duvara çarpmışlar falan. Neyse, bütün ayrıntıları bilmesen de olur,” dedi Kemal’in şoka girmiş ifadesini görünce. “Sonra...Ehm! Neyse işte adamın kanını emmişler, kafasını koparıp tabelaya asmışlar. Sonra da sakın sakın çekip gitmişler,” dedi.

Kemal, Cemal’e bakıp, “Ama sen vampirler yaptıklarının ardında iz bırakmazlar demiştin. Ya bu ne?” diye sordu. Cemal, “Evet,” dedi, “bu konuda Krefna’nın elçisiyle görüştüm. Olayı duyunca sinirlendi. Bunun hemen telafi edileceğini, suçluları yakalayıp cezalarını vereceğini, benim araştırıyormuş gibi yapmamı söyledi. Ben de öyle yapıyorum,” dedi. Bir süre daha konu üzerinde tartıştılar. Sonra Kemal, Cemal’e vampir şehrinde olanları ve Suna’nın itirazlarına rağmen saldırıyı anlattı. Elbette Cemal saldırıyı duyunca masadan fırlamış,

sandalyeyi tekmelemiş, elini kolunu savura savura bağırmış, sonunda sesi kısılınca tekrar yerine oturup bu öfke krizi boyunca ağzını açmayan Kemal'e kınarcasına bakmıştı.

Kemal konuşmanın güvenli olduğunu hissedince kendi fikrini ve Berna'nın fikrini anlattı. Sonra Cemal'in fikrini sordu. Cemal düşünceli düşünceli, "Evet, ama aynı kişi veya kişilerce yapılmış olması için aralarında bir bağ olması lazım," deyip bağırmaktan acıyan boğazını tuttu. "Hepsi de birbirinden çok ayrı kişilere yapılan saldırılar. Tek ortak noktaları biraz sıra dışı kişilere yapılmış saldırılar olmaları o kadar. Ben de Berna'ya katılıyorum. Bunu yapanlar bence de farklı kişiler ve olsa olsa bir grup serseridir. Krefna'ya biraz güven Kemal. Bu konularda çok hassas. Epey de otoritesi var. Olaylar arasında benzerlik yok zaten. Eğer hepsini de yapan aynı grupsa bile amaçsız, salak bir gruptur. Bir amaç varsa benzerlik olmak zorunda," dedi bardağından bir yudum daha alıp.

"Örneğin seri katillerin özelliklerinden biri budur. Amaçları vardır ve bu amaçları yönünde cinayet işlerler. Biri sapıktır ve kadınları hedef alır. Birinin ailesiyle sorunları olmuştur ailelere takar ve onlara saldırır. Yani amacını ortaya koyar ve birbirinin benzeri işler yapar," dedi açıklayan bir şekilde. Kemal düşünceli düşünceli Cemal'e baktı. Gayet mantıklıydı söyledikleri. Amacı olan bir insan veya grup mutlaka yaptıklarında bir benzerlik ortaya koyardı. Kemal aklında bin bir türlü düşünceyle Suna'yla Cemal'in ısrarlı bir şekilde kalmasını teklif etmelerini kibarca reddedip evine doğru yola çıktı.

Yolda fazla oyalanmamaya çalıştı. Çünkü yapılan saldırılar gösteriyordu ki artık herkes tehlikedeydi. Evine geldi ve kapıyı kilitleti. Gece olunca tüm

düşünceler çok daha ağır bir şekilde çöküyordu üstüne. Şimdi Mehmet'in görüntüsü yine aklına takılmıştı. Sürekli gözünün önüne geliyordu. Hemen eline bir kitap aldı ve okumaya başladı. Yoksa bunları boşuna düşünüp duracaktı. Sürekli gözleri sulanıyordu. Beyni kitaba dalıyordu fakat sanki vücudu olayları unutmak istemiyor ve tepkisini dışa vuruyor ve ağlıyordu. Sabaha kadar yarısından başladığı kitabı okuyup bitirdi ama sonunda ne olduğunu sorsalar boş boş bakardı.

Zaman iyice ilerlemiş insanlar işlerine gitmişlerdi. Evinden çıktı ve markete gidip kahvaltılık aldı. Çok fazla almamaya dikkat ediyordu. Sonra ortalığa döküyor veya yemiyor onlar da çürüyordu. Böylece daha büyük iş çıkıyordu. Annesi gelip temizliyordu ama annesi iki eve birden mi bakacaktı. O da elinden geldiğince temiz olmaya çalışıyordu. Beceremese de denemekten bir şey kaybetmediğini düşünüyordu.

Kahvaltıdan sonra biraz tembellik edip yeni aldığı eski televizyonunun başına geçip eski bir film seyrettikten sonra Berna'ya gitmeye karar verdi. Ayrı kaldıkları süre hiç de uzun değildi ama nasıl da özlemişti. Sabah akşam onun etrafında olmak istiyordu. Berna'nın evinin kapısına geldi. Berna'yı tanıyalı o kadar zaman olmuştu birlikte onca zaman geçirmişlerdi ama işte yine onun kapısının önüne gelince eli ayağı titriyordu. Kapıyı çaldı. İçerden Berna'nın yumuşak ayak seslerini duyunca içinde yılanlar kıvranmaya başladı. Karnından dışarı çıkmaya çalışan bir sürü yılan vardı sanki.

Berna kapıyı açtı ve yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. "Gel Kemal. Hoşgeldin," dedi. Kemal karnındaki yılanların dışarı çıkmaya daha bir gayretli olduklarını fark etti. Her zamanki koltuğuna oturdu. "Ee nasılsın bakalım?" dedi Berna ona bakarak. "Eh işte," dedi Kemal aklına Mehmet'in korkunç görüntüsü tekrar gelerek. "Ne oldu? Bir şey var sende," dedi Berna biraz endişeli bir şekilde Kemal'in gözlerinin içine bakarak. Kemal gözlerini kaçırarak, "Yok, önemli değil,"

dedi. Berna dikkatle onu izlerken, “Kemal, yalan söylediğini bildiğimi biliyorsun,” dedi. “Hadi ama, söyle işte ne olduğunu,” diye üsteledi. “Arkadaşım...” dedi Kemal ama boğazı düğümleniyordu. “Bir grup vampir dün bizim kitapçı Mehmet’i... Onu öldürmüşler,” dedi. Berna tam da Kemal’in tahmin ettiği üzere etkilenmiş görünmüyordu. Daha çok meraklıydı. “Ama o vampirlere kitap satan adam, değil mi?” diye sordu. “Evet,” dedi Kemal. “Ben de neden yaptıklarını anlamadım. Hem de... Çok kötü şekilde... Öldürülmüş,” dedi yine kekeleyip ürpererek ve sesi titreyerek.

Berna bu sefer biraz daha ilgili görünüyordu. “Peki, cesedi gören olmuş mu?” diye sordu. “Eh...” dedi Kemal “Ben ve sanırım dün akşam tüm Türkiye,” dedi. Berna anlamayarak bakınca, “Kafasını kopardıktan sonra kitapçının tabelasına asmışlar. Vücudunu da yere atmış gitmişler. Üstelik bunların hiçbirini saklama zahmetine girmemişler. Bir sürü görgü tanığı varmış,” dedi Kemal karanlık ve üzgün bir şekilde. Berna şimdi biraz ürkmüş gibiydi. “Ama bu çok saçma. Böyle bir şey yapmazlar. Akıllarını mı kaçırmış bunlar!” dedi. Kemal, “Eğer Krefna’nın kızına bile saldırıyorlarsa sanırım zavallı bir kitapçıyı da öldürüp teşhir edebilirler,” dedi kasvetle.

Berna onun gelmeye çalıştığı noktayı anlayarak, “Ama Kemal bu ikisi çok farklı saldırılardı. Bu amaçsızca yapılan bir saldırı. Amatörce bile diyemem. Hem bunu yapan iki ayrı gruptur olsa olsa. Çünkü biri bana saldırıyor böylece Krefna’ya olan nefretini gösteriyor. Biri de vampirlerin alış veriş yaptığı bir adama saldırıyor. Hiç ortak nokta yok,” dedi. Kemal, Cemal’den de aynı şeyleri duymuştu. Herkes böyle düşünüyorsa yanılan o olmalıydı. Ama neden yanılmadığını düşünüyordu? “Sen bunlara kafanı çok takma,” dedi Berna. “Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm, fakat dediğim gibi bize yapılanla ona yapılan saldırı arasında benzerlik göremiyorum. Şimdi hemen bir çay yapayım sana! Artık biraz daha iyi çay

yapıyorum. Gerçi bu bana birkaç sinir krizine ve tekrar yıkık bir mutfığa mal oldu ama olsun,” dedi gülerek.

Biraz sonra o, Berna’nın daha iyi olduğunu iddia ettiği çayı içiyor Berna da karşısında bir kan paketini açmaya çalışıyordu. Konuşa konuşa akşamı ettiler. Kemal acıkmıştı. Kalktı ve, “Ben artık gideyim,” dedi. Berna gönülsüzce onu kapıya kadar götürdü. Neredeyse sekiz saattir birlikteydiler ve yine de kopmak istemiyorlardı. Bu kopmak istememenin büyük bir kısmı da Kemal’in aptal cesaretiyle Berna’ya birileri saldıracak olursa onlara karşı koymak için yanında olma isteğinden ileri geliyordu. Berna kapıyı kapatırken Kemal de merdivenlerden inip sokağa çıktı.

32

Sokağın ilerisinde bazı karaltılar vardı. Yirmiye yakın adam toplanmış içlerinden ikisinin bir adamı dövmesini izliyorlardı. Bu büyük şehirlerde sıkça oluyordu. Biraz sonra bir tanesi adamı yaka paça sürükleyerek bir apartmanın girişine yapıştırdıktan sonra bağırarak adamın ağzına elini kapattı. Her şeyi ne kadar kolayca yapıyordu. Oysa karşısındaki öyle çelimsiz biri de değildi. Kemal neler olduğunu hemen anladı. Vampirler avdaydı ve en iyisi karışmamaktı yoksa o da payına düşen ısırtığı alırdı. Hemen gerileyip Berna’nın evinin girişine çekildi. Adamı apartmanın girişine dayamış olan vampir onu yakasından tuttu ve havaya kaldırdı. “Söyle!” dedi bağırarak. “Sesevra’nın evi nerede? Söyle bozuk kan torbası!” diye bağırırdı. Ama adam anlamamıştı. “Sesevra kim? Öyle birini tanımıyorum!” dedi yalvararak. Adamı tutan vampir arkasındakilere döndü. Bir şeyler mırıldandılar. Ama neler olduğunu Kemal anlamıştı. Kimi sorduklarını gayet iyi biliyordu. Onlara görünmeden anne babasının evine girdi. Onu gören ailesi sevinçle oğullarını

karşıladılar ama Kemal onları oturma odasında kalmalarını, ne duyarlarsa duysunlar asla evden çıkmamalarını tembihleyip aceleyle babasının güzel av tüfeğini, bir sıra fişegi ve bir Kur'an'ı alıp hemen çıktı.

Dışarı çıktığında sorgulama yeni bitmiş üç-dört tanesi ağızları kanlı bir halde konuşuyorlardı. Kemal tam Berna'nın evinin bahçe kapısından süzülüyordu ki vampirler, "Hey!" diye bağırdılar. Ama Kemal dönüp bakmadı ve koşarak Berna'nın evine gitti. Arkasından, "Koşun! Yakalayın şunu! Her şeyi mahvedecek," dediklerini duydu. Hemen Berna'nın kapısını yumruklamaya başladı. Bir yandan da, "Çabuk ol Berna!" diye sesleniyordu. Berna kapıyı şok olmuş bir yüzle açtı. Kemal'in elindekileri görünce daha da endişelendi. "Ne oluyor Kemal?" diye sorarken Kemal içeri dalmış kapıyı kilitlemiş ve sürgülemişti. "Anlatacak zaman yok. Tek bilmen gereken saldırıya uğrayacağın," dedi nefes nefese.

Daha o sözlerini ancak bitirmişti ki kapıya bir yumruk indi. İnsan yumruğu olsa sadece gürültü olurdu. Ama bu yumruk bir vampirden geldiği için kapının bir kısmını parçalamıştı. Berna soğukkanlı bir şekilde odadaki masayı yan yatırdı ve şimdi bir sığınağa benzeyen yere Kemal'i getirip, "Buradan çıkma! Kendini koru yeter. Benimle vakit harcama," dedi.

Bu sırada vampirler kapıyı kırmışlar ve odaya giriyorlardı. Berna duvarda asılı duran ve Kemal'in hep süs sandığı kılıcı çekip karşılarına dikildi ve "Hoş geldiniz çocuklar," dedi. "Kusura bakmayın, elimde bundan başka ikram edecek bir şey yok," dedi sakince. Vampirlerden biri, "Zorluk çıkarma Sesevra ve bizimle gel. Biz de yanındaki ufaklığı hafif işkencelerle öldürelim," dedi. Berna alayla, "Yok canım! Ben şimdi sizle tıptış tıptış geleceğim yani öyle mi? Kesinlikle ikna yeteneğiniz yok çocuklar," dedi sevimli bir şekilde gülümseyerek. "Şimdi daha fazla konuşalım mı yoksa hemen başlayalım mı?" dedi kılıcını kaldırıp karşılarına dikildi. Öndeki vampir, "Nasıl istersen," dedi ve saldırdı.

Kemal bu arada iki fişegi tüfeğe sürmüş Kur'an'ı da duvara dayamış kendi de sırtını ona yaslamıştı. Berna üzerine gelen ilk vampirin başını rahatça kesti. Vampirlerin Kemal'e ulaşmalarını önlemek istiyordu. Diğerleri de saldırmaya başladılar. Ev küçük olduğu için hepsi girip saldıramıyorlardı bu da Berna'nın çok kişinin arasında kalıp sıkışmasını önlediği için şanslılardı. Berna onlarla uğraşırken biri sıyrılıp Kemal'in üzerine atladı. Koşarak üzerine gelen vampirin gözleri renksizleşmiş, sivri köpekdişlerini gösterecek şekilde de ağzını açmıştı. Kemal tüfeği omzuna dayadı ve büyük bir patlamayla vampirin kafasını uçurdu. Çıkan patlama sesi bir anda herkesi durdurdu. Ne olduğunu anlamamışlardı ama Berna sesi beklediğinden onların duraksamasını fırsat bilip birinin daha kafasını kesti. Vampirler bir anda toparlanıp saldırdılar. Berna çok hızlı hareket ediyor, kılıcını her sallayışında birinin elini, birinin kolunu, birinin bacağına kesiyordu. Kemal bir kaç defa daha ateş etmişti. Tüfeği tekrar doldurduğu sırada bir uyanık saldırmıştı ama Kemal önünden çekiliverince Kur'an'ın dayalı olduğu duvara olduğu gibi yapışmış ve alev alarak odada koşmaya başlamış sonra da kül olmuştu.

Sonunda ortalık kan gölü olmuş Kemal de altı el ateş etmişti. Katliam iki dakika kadar sürmüştü. Berna daha fazla sürmesini istememişti çünkü. Ortalıkta tehlike yaratacak kadar canlı bir vampir görünmüyordu. Ama Berna'nın bacağına kestiği bir vampir ağlayarak sürünüyor, evden çıkmaya çabalıyordu. Berna gelip kafasına bastı. "Bu cesareti nereden buldunuz siz!?" diye bağırdı. Bu defa kesik bacağına bastı. Vampir çılgılık attı ve daha çok ağladı. "Kim yolladı sizi?" dedi Berna. Ama vampir ağlamaya devam etti. Berna tekrar kesik bacağına bu sefer daha da sert bastı. Vampir daha çok ağladı ve dişlerini sıkarak, "Sesevra," diye inledi. "Demek kim olduğum aklına geldi," dedi Berna acımayarak. "Söyle, kim yolladı?" derken kılıcı beline dayamıştı. Vampir, "Lütfen," diye ağlayınca kılıcı bastırmaya başladı. Vampir, "Lütfen Sesevra yapma! Beni öldürürler," dedi. Berna acımasızca

gölerek, “Gerçekten buradan sağ çıkacağını mı düşünüyorsun?” dedi. “Seni kesinlikle öldüreceğim,” dedi Berna gayet açıkça. “Ama bana seni kimin yolladığını söylersen ölümünü hızlandırırım. Söylemezsen,” dedi kılıcı daha sertçe beline bastırdı. Vampir, “Lütfen Sesevra,” diye yalvardı. Berna kılıcın birkaç santimini acımasızca vampirin bel kemiğine sokarken vampir acıyla haykırdı.

Kemal onun bağırmakta kesinlikle haklı olduğunu düşündü. Bir bacağı kesikti ve Berna oraya basıyordu. Ayrıca bir kılıç da yavaşça ve işkence amaçlı beline giriyordu. Vampir veya insan bu epey acımasızcaydı. Kemal biraz önce onları öldürmeye çalışan vampire acıyarak, “Söylesene salak! Nasıl olsa öleceksin,” dedi karışarak. Vampir yaşlı gözlerle ve acıdan sıkılmış dişlerle, “Peki, tamam,” dedi. “Bizi... Bizi... Kardet yolladı,” diye kekeledi. Berna’nın ifadesi değişti. Şimdi gözleri yine kırmızılaşıyordu. Tekrar vampire baktığında artık gözlerinde tek bir renkli yer yoktu. “Bir daha söyle!” dedi vampire bağırarak. Vampir ağzından kanlar akarak, “Kardet!” dedi. “Kardet yolladı bizi. ‘Gidin onu getirin. Kimseye de söylemeyin,’ dedi,” diye kanlar saçarak anlattı. “Şimdi öldür beni!” dedi Berna’ya bakarak. Berna, “Peki neden?” diye sordu. “Bilmiyorum lanet olasıca, bilmiyorum! İsteddiğini söyledim. Öldür beni artık!” dedi bağırarak. Kemal olan biteni anlamamıştı. Saf saf, “Kardet kim ki?” diye sordu. Berna ona bakmadan, “Üvey annem Ayla,” dedi sesinde büyük bir kinle. Ardından vampiri ensesinden tuttu ve odanın Kur’an dayalı duvarına yapıştırdı. Vampir korkunç çığlıklar atarak yanarken Berna, Kemal’e işaret edip, “Gidelim Kemal,” dedi ve evden çıktılar.

Dışarıda polis sirenleri vardı. Berna’nın gözleri eski haline dönmüştü ve endişeli görünüyordu. Kemal elindekileri Berna’ya verdi. Kur’an’ı da öpüp duvarın

üzerine bıraktı ve koşup polislerin önüne geçti. “Durun beyler, nereye?” dedi. Polis, “Sen de kimsin kardeşim?” dedi sinirle. “Ben burada oturan kişinin arkadaşıyım. Kendisi evde yok. Sorun neydi?” dedi. Polis de “Buradan silah sesleri gelmiş,” dedi sıkıntıyla Kemal’i defetmenin yolunu arar gibi. “Bendim o,” dedi Kemal. “Silahımı temizlerken patladı,” diye uydurdu. Polis yan yan Kemal’e bakarak, “Altı el mi?” dedi. “Hem başkalarını da vurmuşsun galiba. Bağırışlar gelmiş evden,” diye üsteledi. Şimdi Kemal ilgisini çekmeyi başarmıştı işte. “Hayır, hayır!” dedi Kemal. “Annem korkup çılgık attı,” dedi daha da uydurarak. Polis inanmayarak, “Çekil git şuradan!” dedi.

İlk bakışta karanlık yüzünden fark edemediği Kemal’in üzerindeki kanı görünce “Dur bakayım,” dedi. “Ne bu üzerindeki?” dedi. Sonra birden silahını çıkardı ve, “Çabuk yere yat!” dedi. Kemal polislerin hepsinin silahlarını çıkarmış ona yönelttiğini gördü. Berna’nın olduğu yerden bir hışırtı geldi. Kemal yüksek sesle, “Tamam, herkes yerinde kalsın,” dedi. Berna’nın duyup bir şey yapmaya kalkışmamasını umdu. Ellerini havaya kaldırdı ve, “Komiser Cemal’i arayın,” dedi. “Onunla konuşacağım. O neler olduğunu biliyor,” dedi. Polisler bir an duraksadılar. “Sen komiseri nereden tanıyorsun?” dediler. Kemal ani bir ilhamla, “Siz onu bunu bırakın da ona buraya gelmesini söyleyin. Geldiği zaman bu yaptığınıza pişman olacaksınız,” dedi gizli işler yapan birinin sesiyle ve artık alabildiğine uydurarak.

Fakat onları inandırmak elbette kolay olmayacaktı. Biri, “Sen bizi aptal sandın herhalde. Komiserimin adını bilen herkes eline silah alıp oraya buraya ateş etse sonra da ‘Bana komiseri getirin,’ dese gökten kurşun yağardı,” dedi kurnaz kurnaz. Ardından, Kemal’in yakasından tutup aracının ön tarafına yapıştırdıktan sonra ellerini arkadan kelepçeledi. Kemal atmakta olduğu yalandan bir parça bile kopmadan çırpınarak, “Dediğimi yapın. Eğer yalansa ben sizinle merkeze gelmeye razıyım. Ama doğru söylüyorsam işte o zaman,” dedi tehditkar bir sesle. Polisler

iyice duraksadılar. Hatta birkaçı silahını indirmişti. Ona kelepçe takan polis ikna olmamakta ısrarcıydı. “Geç lan arabanın içine! Sanki gelmeme gibi bir şansın var,” deyip Kemal’i iterek arabanın arka tarafına götürmeye çalıştı.

Kemal, Berna’nın kaçıp gitmiş olmasını umarak sıkıntıyla yalanının işe yaramamasına üzülürken genç bir polis nefes nefese onların yanına gelip, “Bir saniye amirim,” dedi. Hâlâ Kemal’le mücadele etmekte olan polis genç polise dönüp öfkeyle, “Ne var?” diye sordu. Genç polis yutkunup, “Amirim, biraz önce komiseri aradım. Yerin adresini verdiğimde... Şey... Çok kızdı ve... Beklememizi emretti,” dedi dudağını ısırarak. Polis artık Kemal’le mücadele etmiyor korkmuş bir şekilde geri çekiliyordu. “Bekle burada,” dedi ve aracına gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü. Kemal onun yüzündeki korkmuş ifadedden tatmin olarak biraz önceki rolüne dönüp, “Size söyledim,” dedi acı bir ses tonuyla. Adam şimdi terlemeye, kekelemeye başlamıştı. Ne yapacağını bilemez gibi çevresine bakıp toplanan kalabalığı gördü ve hırsını onlardan çıkarmak için o tarafa doğru yürüdü.

İnsanlar daha fazla toplanıyordu. Polisler onları dağıtmaya başladılar. Az sonra sokağın ucundan sürücüsü çılgınlar gibi gaza asılmakta olan bir araç yalpalayarak geldi ve acı bir fren sesiyle önlerinde durdu. Arabadan çıldırmış bir şekilde, üstü yarı çıplak ve ayakkabısız Cemal inerek etrafta Kemal’i aramaya başladı. Onu kanlar içinde polis aracına yaslanmış halde görünce, “Hayvanlar!” diye bağırdı. “Ne oldu burada? Ben size bekleyin demedim mi!” diye haykırdı.

Öfkeden ve endişeden perişan görünüyordu. Kemal’in yanına koşup geldi ve, “Yere uzan. Seni hastaneye yetiştireceğiz,” dedi gözleri dolarak. Kemal onu sakinleştirmeye çalışarak, “Korkma. Kan benim değil. Hani şu gizli görev vardı ya, o tamam,” dedi. Cemal anlamayarak baktı. Kafası çok karışmış görünüyordu. “Ne görevi Kemal? Ne oluyor?” derken Kemal’in bakışlarını gördü. Çocukken yaptıkları haylazlığa kılıf uydurdukları zaman birbirlerine attıkları bakıştı bu. Cemal anladı ve,

“Haa! Tamam,” dedi. “Şu gizli görev. Güzel. Bu işi başarmana sevindim,” dedi otoriter bir sesle. Sonra polislere dönerek “Tamam arkadaşlar. Burada güvenlik sağlandı. Artık gidebilirsiniz,” diye emretti. “Tutanak hazırlamayın. Ben halledeceğim. Gitmeden önce de kalabalığı dağıtın,” dedi.

Kemal’in kelepçelerini açınca Kemal, Cemal’i kolundan tutup Berna’nın evine çıkarmaya başladı. Berna apartmanın girişinde bekliyordu. Onun da üstü başı kan içindeydi. “Hoşgeldin Cemal,” dedi gülümseyerek Cemal’e bakıp. Cemal de şaşkınlıkla “Pek de hoş bulmadık galiba.” dedi. “Neler oldu burada?” dedi ikisine bakarak. “Silah sesi, bağrışmalar... Ne yaptınız da ortalığı böyle ayağa kaldırdınız?” dedi merak ve endişeyle. “Gel,” dedi Kemal onu kolundan çekştirerek. “Yukarıda görürsün.”

Birlikte yukarı çıktılar. Kırılmış kapıdan girerlerken Cemal, “Ne...” diye başlayacak oldu ama Kemal, “Bekle,” dedi ve onu içeri aldı. İçeride hepsi de kötü halde yirmi ceset vardı. Hepsinin vücutlarının en iyi ihtimalle bir parçası yoktu, iki tanesi de yanmıştı. Cemal çok büyük bir hayretle odaya bakarken, “Ne oldu burada?” dedi sesinde iğrenmiş bir tonla. Kemal onu tutup, “Gel, şuna bir bak,” dedi. Ölü vampirlerden birinin açık ağzını gösterdi. Uzun dişleri gören Cemal daha da büyük bir hayretle, “Ama... Nasıl?” dedi. Sonra Berna’ya bakarak, “Ve niye?” dedi düşünceli bir halde. “Bilmiyoruz. Olaylar çok karışık,” dedi Kemal. “Ama gelme nedenleri Berna’yı alıp götürmekti,” dedi. “Krefna’nın emriyle mi?” diye sordu Cemal. “Hayır,” dedi Berna. “Kardet’in, yani üvey annemin emriyle,” dedi karanlık bir sesle. “Ve babamın bu işten haberi olduğunu sanmıyorum. Ama haberi olduğunda işler epey karışacak,” dedi. Cemal şaşırarak, “İyi de neden böyle bir şey yapmak istesin ki?” diye sordu.

Kemal’in de aklına takılıyordu bu soru. Gerçekten de Ayla Hanım böyle bir şeyle neyi amaçlamıştı? Belli ki tüm saldırılar yine onun başının altından çıkmıştı.

Berna şaşırmış görünmüyordu. Sinirli bir şekilde, “İktidar için,” dedi. “O pislik, babamın elinden yönetimi alabilmek için yapıyor bunu. Ama bu yanına kalmayacak,” dedi bir anlık öfkeyle geri dönüp evden çıktı. Kemal ve Cemal koşarak ardından yetiştiler ve onu durdular. “Nereye gidiyorsun böyle?” diye sordular telaşla. Berna gözleri yine kırmızılaşmaya başlamış halde, “O kadına bunun hesabını soracağım,” dedi ve ikisinden biri başka bir şey diyemeden Cemal’in arabasına atladı. Cemal aceleyle gelmiş ve anahtarları araçta bırakmıştı. Berna arabayı çalıştırmış gitmek üzereyken Kemal arabanın önüne atladı. Berna, “Çekil Kemal! Bunu ona ödeteceğim!” diye bağırdı. Kemal yerinden kıpırdamayarak, “Hayır!” dedi. “Şu an etrafı adamlarıyla çevrilidir. Oradan geçemezsin. Seni öldürürler,” dedi. Berna, “Umurumda bile değil,” diye bağırdı öfkeyle. “Ama benim umurumda!” diye daha fazla bağırdı Kemal. Şimdi Berna direksiyona yaslanmış ağlıyordu.

Arabadan indi ve Kemal’in yanına geldi. Cemal de yanlarına gelince, “Eğer...” diye başladı, “onunla karşılaşmak istiyorsan babanın yanında olmalısın. Tek başına hiçbir şey yapamazsın. Babanla birlikte olun ve gücünüzü birleştirin,” dedi. Berna’nın aklına yatmıştı. Teslim olmuş görününce, “Tamam o zaman,” dedi Cemal. İkisi dönüp ona bakarken, “Hadi, gidiyoruz!” dedi heyecanla. Berna anlamayarak bakınca, “Eğer hemen işe koyulmazsan neler olacağını tahmin bile edemeyiz. Daha fazla adam göndermeyeceğini nereden bilelim. Bunun için hemen babanın yanına gideceksin ve Kemal’i de götüreceksin. Böylece Ayla’nın adamlarından korunacaksınız. Kemal’i ben korumak isterdim ama çok fazla vampire karşı tek başıma ne yapabilirim bilmiyorum. Ama Krefna’nın ikinizi de koruyacak gücü vardır,” dedi ve arabaya bindi.

Berna biraz tereddütlü olarak arkaya bindi. Kemal de Cemal’in yanına öne bindikten sonra araba hareket edince Berna arkadan, “Şehrin dışındaki ormanlık alana gidiyoruz,” dedi. Kemal şaşırarak, “Neden?” diye sordu. Berna ön koltukların

arasından yolu izleyerek, “Ormanda Krefna Konağı ile ormanı birbirine bağlayan bir geçit var. Krefna ve ailesinin güvenliği düşünülerek yapılmış. Eğer Konak’a bir saldırı olursa Krefna ve ailesi buradan kaçıp ormana gelebilir. Takip edilseler bile ormanda izlerinin sürülmesi zor olacağı için,” dedi. Sonra, “Yarı-vampir isyanı süresince babam beni bu geçitte sakladı,” dedi.

Ormana geldiklerinde piknik alanına giden yola girdiler çünkü ormanın derinliklerine doğru giden tek düzgün yol buydu. Alana ulaşmaları on dakika sürdü. Cemal arabayı alanın ortasında durdurunca Berna ona bakıp, “Neden durduk?” diye sordu. Cemal de, “Buradan sonrasında araç için yol yok. Arabayı burada bırakıp yürürsek daha rahat oluruz,” dedi. Berna, “Evet, daha rahat oluruz, fakat beş saatlik yol yürürüz,” dedi. Cemal de sanki hiç durmamış gibi, “Evet, neden durduğumu ben de hatırlamıyorum,” dedi ve arabayı çalıştırdı. Hepsi güldüler ve Berna, “Tamam,” dedi. “Şimdi şuradaki yoldan devam edelim,” diyerek önlerinde yol bile sayılamayacak bir araba genişliğinde bile olmayan patikayı gösterdi. Cemal arabayı oraya doğru sürdü. Şimdi bozuk ve taşlı yolda arabanın altına büyüklü küçüklü birçok taşın çarpışını ve yanlarındaki ağaçların dallarının arabanın iki yanını acımasızca çizmelerini duyarak ilerliyorlardı. Yol bir süre sonra dikleşmeye başladı. Çok gitmemişlerdi ki yol bitti ve karşısına sadece arabanın farlarının aydınlattığı sık ağaçlık bölge çıktı. Cemal arabayı durdurup, “Buradan ileriye geçemeyiz. Ağaçlar çok sık. Neden burada yolu devam ettirmemişler ki?” diye huysuzca sordu. Berna gülümseyip arabanın kapısını açarak, “Nedeni gayet açık sanıyordum,” dedi. Kemal ve Cemal birbirlerine bakıp arabadan indiler.

Şimdi arabanın farları da olmadığından sadece Ay ışığı ile çevrelerini belli

belirsiz seçiyorlardı. Berna dikkatle etrafına bakarak, “Galiba...” diye mırıldandı. Parmağıyla bir orayı bir orayı işaret ediyor sonra elini ağzına götürüp başını iki yana sallıyordu. Cemal bu arada aracının haline bakarak üzüntülü sesler çıkarıyor orasını burasını inceleyip hasar tespiti yapıyordu. Sonunda yüreği bu acıklı manzarayı daha fazla kaldıramamış olacak ki arabadan uzaklaşıp Kemal’in yanına geldi ve hüzünlü bakışlarını yukarıda pırıl pırıl parlayan Ay’a dikti. Kemal, Berna’nın yanında duruyor onun yön bulma çırpınışlarını izliyordu. Cemal sonunda, “Burası olduğuna emin misin?” diye sordu. Berna da, “Evet, ama sanki...” diye mırıldandı. Cemal sıkıntıyla poflayınca, “Aradan 200 yıl geçti,” diye kendini savundu. Sonra gülümseyerek, “Şuradan,” dedi. Gösterdiği yere doğru hızlı hızlı gitti. Orada bir ağacın yanına geldi ve ona sevgiyle baktı. Cemal kuşkuyla oturduğu yerden kalktı ve Berna ve Kemal’in olduğu yere gelip, “Nasıl anladın?” diye sordu. Berna ağaçta bir yere dokunarak, “Buraya bir işaret bırakmıştım,” dedi. “Babam beni geçitte saklıyordu ama ben çıkıp ormanda geziyordum. Ormanda kaybolan çocukları tekrar ailelerinin yanına yolluyordum. Çocuklar benim peri gibi bir şey olduğumu sanıyorlardı,” diyerek gülümsedi. “Bu ağacı ilk geldiğim zaman işaretlemiştim. Böylece kaybolmadan yolumu bulabilecektim,” dedi.

Cemal arabaya döndü ve bagajdan bir el feneri çıkardı. Berna da, “İyi fikir,” deyip el fenerini Cemal’dan aldı ve önden ağaçlığa daldı. Ardından Kemal sonra da sıkıntıyla başını sallayan Cemal geldi. Berna’nın elindeki ışığı takip ederek birkaç işaretli ağaca daha rastlayarak uzunca bir süre yola devam ettiler. Birden bire hiç ağaç olmayan bir yere çıktılar. Burası küçük ve kesinlikle belirlenmiş bir yerdi çünkü ağaçlar belli bir hizada mükemmel bir yuvarlak alan oluşturacak şekilde kesilmişti. Berna boşluğun ortasında durdu ve etrafına baktı. Sonra geldikleri yerin soluna doğru gitti. Ağaçlardan bir tanesi belirli olmalıydı ki yanına gitti ve sırtını ona dayadı. Sonra açıklığın ortasına doğru birkaç adım attı. Şimdi açıklığın tam

ortasında dikiliyordu.

Cemal sabırsızca, “Acaba burası olduğundan geçekten emin misin?” diye sordu. Berna sus anlamında elini sallayıp olduğu yere diz çöktü. Sanki yerde bir yazıyı okuyordu. Ellerini toprağa sürüyor ve arada bir duruyordu. Sonra bir anda kendi kolunu kaldırdı ve ısırdı. Kemal hayretle, “Ne yapıyorsun?” derken Berna kolundan akan kana parmağını dokundurarak yerde simetrik sekiz nokta yaptı.

Toprak Berna’nın parmağını dokundurduğu yerdeki kanı sünger gibi emiyordu. Bir anda alışveriş merkezlerindeki otomatik kapıların açılması gibi sert zemin gözlerinin önünde kapı gibi ikiye ayrıldı. Karanlık bir boşluğa siyah mermerden bir merdiven iniyordu. Kemal ve Cemal şaşkınlıklarını anlatacak kelime bulamıyorlardı. “Bundan kimsenin haberi yok, değil mi?” diye sordu Cemal gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Şimdi gülümseyen ve geçidi inceleyen Berna’ya bakıyordu. Berna da, “Elbette kimse bilmiyor,” dedi. “Hatta Krefna ve ailesi dışında başka vampirler de bilmez. Başka şehirlerin Krefnaları bile bilmez. Eğer şehirlerarası bir savaş çıkarsa yine Krefna ve ailesini korumak için bir önlem. Hadi gidelim!” deyip ekledi enerjik bir şekilde önlerine düştü.

Üçü girince giriş kendini tekrar kapattı ve hepsini bir karanlık havuzunda bıraktı. Berna elindeki feneri tekrar yakmaya çalıştı fakat olmuyordu. Cemal’e şikayet eden bir sesle, “Bu çalışmıyor,” dedi. Sonra karanlıkta Kemal’i buldu ve feneri ona verdi. Kemal biraz kurcaladıktan ve birkaç defa pat pat vurduktan sonra sıkıntıyla, “Pili bitmiş,” dedi. Cemal “Epeydir bagajdaydı. Hiç kontrol etmemişim,” dedi mahcup bir sesle. “Ee, şimdi ne yapacağız?” dedi Kemal ümitsizce.

Ama Berna konuştuğunda sesi çok rahatı. “Ben yolu biliyorum. Zaten düz bir tünel bu,” dedi. “Ben Kemal’i tutacağım Cemal sen de Kemal’i tut böylece yolu göremesek bile hep bir anda yürüyebileceğiz,” dedi ve Kemal’in yanına geldi. Ellerini uzattı ve Kemal’in yüzüne dokundu. Kemal de yüzündeki soğuk ve

yumuşak elleri kavradı. Ama Cemal şimdi karanlıkta sersemlemiş bir halde yürüyordu. Bir gürültü ve eşliğinde ağır bir küfür duyduklarında anladılar ki Cemal yere sert bir şekilde kapaklanmıştı. Kemal el yordamıyla aradı ve saçlarından tuttu. “Ah! Yavaş!” dedi Cemal acıyla. “Özür dilerim,” dedi Kemal gülerek ve körü körüne Cemal’i ayağa kaldırdı. Tişörtünün arkasını eline tutuşturdu kendi de Berna’nın elini tuttu. Böylece tren gibi gidebileceklerdi. “Hadi bakalım, çuf çuf,” dedi Kemal önünde yürüyen Berna’ya ve kendilerini tamamen Berna’ya bıraktılar.

Ama yolculuk epey uzundu. Kemal yarım saatin ardından sıkıldı ve, “Ee ben burayı bir geçit sanıyordum. Bu şehirlerarası yola döndü,” dedi. Berna’nın sesi de, “Yapma Kemal, sence sadece bir geçit olması mümkün mü? Arabayla bile o kadar yol geldik. Yine Krefna ve ailesini korumak için bir yöntem. Kaçış yolunun uzunluğu takip edenler olursa -ki olması da imkansız sayılır- kaçışı uzatıp aileyi uzaklaştırmak,” diye açıkladı. “Peki, başka nerelerde var?” dedi Cemal en arkadan. Berna, “Sanırım bir tane de ormanın güneyindeki dağdaki mağaraların birinde var,” dedi. “Oraya da gidebilirdik ama oradaki giriş nerede bilmiyorum. Burada epey kaldığım için ne nerede iyi biliyorum,” dedi.

Zifiri karanlıkta herhangi bir şey göremedikleri için konuşmalar da radyodan geliyor gibiydi. “Peki, biraz önceki kan ne içindi?” diye sordu Kemal’in meraklı sesi. Berna da, “Bu kapılar yalnızca Krefna ailesinden birinin kanıyla açılır,” dedi. “Buralar yıkılsa bile bu geçitler bulunamaz hemen kendilerini mühürlerler. Fakat buranın yıkılması ihtimali çok düşük yani canınızı sıkmayın,” dedi diğer ikisinin nefeslerini aniden tuttuklarını duyarak.

Cemal, “Peki neden sekiz damla kan?” diye sordu. Berna, “Bu, Krefna’nın ailesinin özel giriş şifresi gibi bir şey. Sadece Krefna ve ailesi kullanır. Eğer normal bir vampir bunu yapmaya kalkarsa neler olacağını söylemem bile bayılmanıza yeter,” dedi. Kemal şaşkın bir sesle, “Demek sizde büyücülük de var öyle mi?” dedi.

Berna gülerek, “Hayır,” dedi. “Bu, yalnızca bir tanımlama yöntemi. Nasıl sizde retina taraması, ses algılayıcısı varsa bizde de kan ölçücüler var. Kan ölçücüler bir yere giriş çıkışa izin vermek veya kısıtlamak için kullanılır. Örneğin, bizim devlet kasalarının hepsinde vardır. Yalnızca ondan sorumlu vampirin kanıyla açılır. Herhangi bir güç kullanılması durumunda da içindekileri bir sonraki kan ölçücüye kapatıp kendini imha eder. Buradaki geçidi onların bir büyüğü olarak düşünün. Sadece Krefna ve ailesinin kanıyla açılır ve bir güç kullanımında örneğin bir depresimde kendini imha eder içindeki kişiyi de başka bir kan ölçücüye yani bir diğer tünele aktarır. Bu böyle devam eder. Ta ki sonuncu da yok olana kadar. Sonuncu da içinde biriyle yok olunca içindekileri dışarı atar. Yani öyle bir kasa çalmayla hırsızlık bitmez. Hırsızın devletin veya kasa sahibinin tüm kasalarını çalması gerekir,” diye anlattı.

Sonunda tünel dikleşmeye başladı. Daha da ilerledikçe tünelin dikliği de arttı. Derken Berna pat diye durdu. Böyle habersiz durunca Kemal ona Cemal de Kemal’e çarptı. “Ah! Özür dilerim,” dedi Berna. “Neyse, artık geldik,” dedi heyecanla ama hâlâ yekpare karanlık içindeydiler. “Kapı nerede?” dedi Kemal merakla. “Bir saniye,” dedi Berna düşünceli bir sesle ve hafifçe inledi. Belli ki yine kendini ısırmıştı. “Sanırım biraz aşırı oldu,” dedi canı yanmış bir sesle. Sonra birden önlerindeki karanlık perde ışıktan bir kapı saklıyormuş da o perde birden açılmış gibi içeriye bir ışık doldurdu.

Üçü de ellerini gözlerine siper ederek çıktılar ve uzun zamandır açılmamışa benzeyen bir odaya adım attılar. Arkalarındaki duvar da kendini tekrar kapattı. İçerisi küçük bir kızın odasını andırıyordu. Çok miktarda oyuncak ve süslü bir ayna

vardı. Ama onun dışında epey de sade sayılırdı. Yerde çok güzel desenlerle süslü, yeşil bir halı seriliydi. Oda genişti. Tüm duvarlarda raflar vardı ve tüm raflar sıkı sıkı kitaplarla doluydu. Raflar yerlere kadar iniyor tavana kadar da çıkıyordu.

Berna, “Odama hoşgeldiniz,” dedi ve bir şeyler aramaya başladı. Kemal ilgiyle odayı gözlemeye koyuldu. Cemal de onunla birlikte daha büyük bir ilgi ve şaşkınlıkla etrafı gözölüyordu. Bu arada Berna kolundan kanlar akarak halıyı kaldırdı ve yere eğildi. Kemal ve Cemal onu izlemeye koyuldular. “Epey kötü ısırmışsın,” dedi Kemal eliyle Berna’nın kolunu göstererek. Berna omuz silktilti. “Önemli bir şey değil,” dedi ve kolundan akan kandan parmağıyla biraz alıp yere beş tane nokta yaptı. Yerden küçük bir saklama bölmesine benzer bir yer açıldı. Berna eğilip içinde bir şeyler karıştırmaya başladı. Sonra bir tane uzun kılıç, bir tane orta boy kılıç çıkardı. Uzun kılıcı sırtına diğersini de beline bağladı ve, “Burada kalacaksınız,” dedi. “Ben babamla konuşacağım ve sizin burada olduğunuzu söyleyeceğim. Onunla kalıp güvende olursunuz,” dedi.

Çıkmaya yelteniyordu ki Kemal, “Dur,” dedi. “Ben arkada kalmıyorum. Sana yardım edeceğim,” dedi. Berna kesin bir ifadeyle, “Hayır, Kemal,” dedi, “vampirler karşısında şansın çok az. Böyle bir riske giremem,” dedi. Ama Kemal de inatçıydı. “Hayır,” dedi dik kafalılıkla. “Ben de geleceğim,” dedi ve biraz önce Berna’nın kılıç aldığı yere eğilip kendine de bir kısa kılıç ve bir kama aldı. Berna onu ısrarla durdurdu ve, “Gelmiyorsun Kemal. Bu gereğinden fazla tehlikeli,” dedi ve elinden kılıcı almaya çalıştı. Ama Kemal kılıcı onun elinden kaçırıp arkasına sakladı. “Geleceğim ve sen benim kararımı değiştiremezsin,” dedi keçi inadıyla. Cemal konuşmanın dışında kalmıştı. Orada öylece dikiliyordu. Sonunda Berna, Kemal’in kararlılığına dayanamadı ve, “Hadi yürü o zaman,” dedi. Tam odanın kapısına varmışlardı ki arkalarında bir hareket duydular. Cemal de bir kılıç ve bir kama almış aynı zamanda silahı da elinde arkalarındaydı. Onlar dönüp bakınca, “Ee, gitmiyor

muyuz?” diye gayet rahat bir sesle sordu. Üçü gülerek odadan çıktılar.

Kemal’in daha önce gördüğü giriş bölümündeydiler. Odayı geçtiler ve tarihi merdivenden inmeye başladılar. Berna, “Babam şimdi aşağıdadır,” dedi. Bir alt kata indiler ve Krefna’nın makam odasına girdiler. Kemal’in bu güne kadar gördüğü en harika odaydı. Müthiş bir zevkle döşenmişti. Birçok ünlü ressam ve heykeltıraşın sergisini buraya taşıdığı sanılabiliirdi. Odada genel olarak kırmızı ve siyah renkler hakimdi. Koltuklar siyah, yerdeki halı da kırmızıydı. Krefna’nın oturduğu masa şimdi boş olarak epey ilerideydi. Berna etrafa bakınıp “Burada değil.” dedi. Sesi biraz şaşkındı. “Acaba yukarıda mıydı? Bir bakalım,” dedi ve odadan çıkıp üst kata çıktılar. Üst kattaki odalara da baktılar fakat Krefna orada da değildi. En alt kata devlet bölümüne bakmayı düşündüler. Oraya indiklerinde tam bir sessizlik olduğunu gördüler. Hiç kimse yoktu. Birkaç bakanlık bölümüne girdiler fakat bomboştı. Berna çok şaşırılmış bir şekilde, “Burası bu saatte asla boş kalmazdı. Ne oldu acaba?” dedi. Ağır kapılara geldiler. Berna kapıları itmeye başladı. Kemal ve Cemal de yardım ettiler ve kapının bir kanadını araladılar.

36

Karşılarındaki manzara dehşet vericiydi. Dışarısı içerinin tam tersi bir gürültü deniziydi. Ana caddede birçok vampir kavga halindeydi. Kılıçlar sallanıyor, kafalar, kollar kesiliyor vampirler acı içinde bağıyordu. Sanki bir anda yüzyıllar gerisine gitmişlerdi de önlerinde bir eski zaman savaşı geçiyordu. İki ayrı grup birbirlerine saldırıyordu. Bir grup kırmızı kıyafetler giyiyordu. Aralarında az sayıda siyah takım elbiseli vardı ama en çok gürültü de onların olduğu yerden geliyordu. Vahşice saldırıyor ve öldürüyorlardı. Diğer grupsa sivil kıyafetliydi. Bir sokak savaşına benziyordu. Onlar orada dikilmiş durumu gözlerken bir anda sivil grup şehrin dar

sokaklarına dağıldılar, arkalarından da diğerleri gitti.

Berna yavaşça, “Kırmızılılar yıkım vampirleri denilen vampir devlet askerleri. Takımlılar da babamın özel eğitim grubu. İkisi birlikte çalışıyorlardı. Galiba sevgili üvey annemin marifeti olan ayaklanmayı bastırıyorlardı,” dedi. Kemal tamam anlamında başını salladı. Cemal’in bir an nutku tutulmuş görünüyordu. Evet, birçok olay görmüş, nice sapık cinayetle uğraşmıştı ama böylesini görmemişti. Millet birbirinin kafasını kolunu kesiyor sonra bir şey olmamış gibi diğerine geçiyordu. Tabanca gerçekten de öldürmenin kolay yoluydu. Tek yapman gereken tetiği çekmektir. Sonra kendini topladı ve merdivenleri inmeye başlayan Kemal ve Berna’ya yetişti.

Berna biraz daha önden gidiyor, neredeyse gözle görülür bir ihtiyatla çevresini gözlüyordu. Herhangi bir saldırıya karşı hazırlıklı olmalıydı. Kemal ve Cemal’in de elleri kılıçlarının kabzalarında hazır bekliyordu. İlerlemeye başladılar. Şimdi çatışmanın olduğu yerde, kan gölünün ortasındaydılar. İleride güçsüz bir inleme duyular. Bu bir yıkım vampiriydi. Bir kolu kesikti ve çok kan kaybediyor ama hâlâ yaşıyordu. Hemen yanına gittiler. Berna’yı gören yıkım vampiri, “Sesevra,” dedi güçlükle. “Kardet’in adamları... Dikkatli olun... Krefna... Siz... Tehlikedesiniz,” dedi. Berna vampirin yanına diz çöktü ve, “Babam nerede, biliyor musun?” dedi şefkatle. Vampir gözleri kocaman açılarak “Yoksa,” dedi inleyerek. “Krefna yerinde değil mi?” dedi korkuyla. Sonra da acıyla ve sessizce, “Olamaz,” dedi ve öldü.

Çevreleri bir sürü kesik organla ve cesetlerden akan kanlardan oluşan bir gölle çevriliydi. Kemal, Berna’ya döndü ve, “Ne yapacağız?” diye sordu. Berna duydukları karşısında hayli etkilenmiş görünüyordu. Ama soğukkanlılığını korumaya çalışan birinin sesiyle, “Bir isyancı yakalamalıyız,” dedi. “Böylece yerlerini öğrenebiliriz,” diye mırıldandı. Kemal de Cemal de onaylayıp ayağa

kalktılar. Onlar da bir ara sokağa dalacaklardı ki Krefna Konağı'nın kapısından biri, "Berna! Dur!" diye bağırdı. Baktıklarında Krefna'nın orada olduğunu gördüler. Kemal ilk defa Krefna'yı gördüğüne bu kadar sevinmişti. Berna hemen koşmaya başladı ardından da Kemal ve Cemal.

Berna, Krefna'ya sarıldı ve, "Neredeydin?" dedi ağlayarak. Krefna biraz şaşırarak, "Burada elbette," dedi gayet normal bir sesle. Belli ki olanlardan habersizdi. "Ne zaman geldiniz?" diye sordu arkasındakilere şaşkınlık ve epey de hoşnutsuzlukla bakarak. "Biraz önce orman geçidinden geldik," dedi Berna. "Sen neredeydin? Seni aradık ama yoktun," dedi. "Ben de dağ geçidindeydim," dedi Krefna duraklayarak. "Ne oldu?" diye sordu. Berna öfkelenerek, "Ayla!" dedi. "Üzerime adamlarını saldırttı. Evime gelip beni kaçırmaya çalıştılar," diye öfkeyle tısladı. Krefna'nın gözleri Cemal'e takıldı ve başıyla hafifçe selam vererek, "Hoşgeldiniz komiser bey," dedi. Cemal de "Hoşbulduk," dedi ve bakışlarını başka bir yere çevirdi.

Berna babasına, "Ben gidiyorum," dedi. Krefna ilk defa telaşla "Ne? Nereye?" diye sordu. "Onu bulacağım," dedi Berna öfkeyle. Sonra arkasını döndü ve merdivenlerden tekrar inmeye başladılar. Krefna arkasından yetişip onu durdurdu ve, "Hayır, bu iş yıkım vampirleriyle adamlarımın işi. Sen karışma," dedi. Berna, "O zaman ben de yıkım vampiriyim," dedi dik kafalı bir sesle. "Ya onlar?" dedi Krefna son bir çabayla. Kemal hemen atladı ve, "Ben de," dedi. Cemal de, "Ben de," dedi. "Ama sizler vampir değilsiniz. Yanılıyor muyum?" dedi Krefna alay ederek.

"Hayır, yanılmıyorsunuz ama şu an en küçük bir yardım bile işinize yarar sanırım. Yoksa yanılıyor muyum?" dedi Kemal de Krefna'yla aynı tonda. Krefna bir süre durumu tartar gibi ona baktıktan sonra birden aklına gelmiş gibi, "Tamam o zaman," dedi. "Yardımlarınıza minnettar kalırım," diye ekledi. Berna, Krefna'ya dönerek, "Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu. Krefna kızına dönüp,

“Hayır. İsyancılar şehrin her yerinden bir anda toplanmış olmalılar,” dedi. “O zaman işe başlasak iyi olur,” dedi Berna ve koşarak gitti. Arkasında Kemal onun arkasında da Cemal vardı.

Bir ara sokağa daldılar. Şehir bir çeşit labirent gibiydi. Tüm evler birbirine benziyordu ama Berna sanki bu labirentte hep dolaşıyormuş gibi tereddütsüz ilerliyordu. İki sokağın birleştiği bir yerde bir evin arkasına saklanıp beklediler. Berna küçük kılıcını çıkardı diğer ikisinin de kamaları ellerindeydi. Az ileride yolun ortasında konuşan iki kişinin heyecanlı sesleri kulaklarına geldi. Biri, “Ee şimdi ne olacak? Son olanlardan haberin var mı?” diye sordu. Diğeri, “Evet,” dedi. “Yakında konağa baskın var. Krefna’yı ve Sesevra’yı yok edeceğiz. Sonra başa geçecekler,” dedi.

Bir anda Kemal ve Cemal ne olduğunu anlayamadan Berna yerinden fırladı ve “O zaman işinizi kolaylaştırayım. İşte buradayım, gelin beni yok edin bakalım.” diye meydan okudu vampirlere. Vampirlerden biri, “Hey! Bu Sesevra.” dedi. “Onun başını Kardet’e götürürsek nasıl ödüllendiriliriz, tahmin bile edemiyorum,” dedi pis sırılarak. “Senin ödülün burada,” dedi Berna ve küçük kılıcını vampire fırlattı. Kılıç bir mermi hızıyla dönerek gitti ve vampirin boğazına saplandı. Diğeri de hırlayarak kılıcını çıkardı ve Berna’ya saldırdı. Berna da kendi kılıcını çekti. Üzerine gelen adamın kılıcına vurdu ve kılıç kırıldı vampir de çarpmanın şiddetiyle yere kapaklandı. Berna kılıcını geri kınına koydu. Bu sırada vampir yerden kalkmıştı ve Berna’ya saldırıyordu. Berna vampirin kolundan tuttu ve kolayca yere savurdu. Sonra kolunu çevirdi ve bir çatırtıyla kırdı. Vampir acıyla bağırmaya başladı. Berna da sanki sıkışmış bir şeyi yerinden çıkarmaya çalışırcasına vampirin kolunu çekiştirmeye başladı. Her çekiştirmesinde vampir daha da çok bağırıyordu.

“Şimdi bana Kardet’in nerede olduğunu söyleyeceksin,” dedi. Vampir acılı çığlıklarının arasından güldü ve, “Tabii. Bu arada da birer kan paketi içeriz,” dedi

zorlanan sesinde bir alay tınısıyla. Berna vampirin sataşmasından etkilenmemiş görünüyordu. Ama diğer kolunu kırarken daha fazla acı vermeye özen gösterdi ve, “Kardet nerede?” diye tekrar sordu. Vampir, “Bilmiyorum,” diye bağırdı. Berna gayet soğukkanlı bir şekilde, “Evet, sana inandığımı göstermek için bacaklarını da kıracağım,” dedi.

Vampir bacaklarını kaçırmaya Berna’yı tekmelemeye çalıştı ama Berna onun bacaklarından birini yakalayıp dizine yumruk attı. Vampir korkunç bir çığlık attı. Kemal bu çığlığı haklı buldu çünkü vampirin Berna’nın yumrukladığı yerdeki kemikleri etini parçalayıp dışarı sarkmıştı. “Söyle!” dedi Berna acımasızca. “Emin ol, seni öldürmeden uzun süre süründürmenin nice incelikli yöntemini biliyorum ve bunlar en acısız olanları,” dedi. Vampir, “Hayır,” dedi. “Hayır! Hayır! Hayır!” diye bağırdı. Berna kötücül bir şekilde gülümsedi ve, “Evet, çok sadıksın,” dedi. “Ama bakalım nereye kadar?” deyip dışarı çıkmış kemiği asılmaya başladı. İleri geri çekiyor veya yukarı doğru asılıyordu. Vampir acılar içinde haykırıyordu.

Bu sırada iki vampir bir başka sokaktan göründü ve, “Hey! Neler oluyor orada?” deyip kılıçlarını çektiler ve Berna’ya saldırdılar. Ama Kemal ve Cemal ortaya çıktılar. Vampirler “Oo!” dediler. “Kavganın ardından şöyle iyi bir ziyafet gibisi yoktur,” dediler ve dişleri aç bir şekilde takırdarken saldırdılar. Kemal kamanın yararsız olacağını gördü ve kılıcını çekti. Vampir, kılıcını savurdu ama Kemal karşılık verdi. Kaba kuvvette üstün olabilirlerdi ama kılıç savaşı kaba kuvvete bakmıyordu. Ayrıca hiç de iyi kılıç kullanmıyorlardı.

Kemal ilk anda Berna’nın yanına kaçıp yardım isteyeceğinden emindi ama gördüğü kadarıyla buna gerek kalmayacaktı. Tamam, kendisi de kılıç ustası değildi ama vampir de en az onun kadar acemi görünüyordu. Hareketeri yavaş ve sakinlikten uzaktı. Vampir hantal ama öldürücü bir şekilde kılıcını tekrar savurdu. Kemal hızla eğildi ve kılıcını vampirin bacaklarına salladı. Kılıç çok keskindi.

Vampirin bir bacağına kesti ve diğerini de kemiğine kadar sıyırdı.

Bu arada Cemal de vampiriyle uğraşıyordu. Cemal kılıcını savurdu ve vampir onun kılıcına vurdu. Cemal'in bir an sırtı ona dönük kaldı. Vampir fırsata daldı ve kılıcını Cemal'e saplamak için hamle etti. Ama Cemal hızla kamasını çekmişti bile. Dönerek kamayla kılıca sertçe vurdu. Bu sefer vampir savrulmuş sırtı dönük kalmıştı. Cemal hızını kesmeden dönerek diğer elindeki kılıcı savurdu ve vampirin sırtında boydan boya büyük bir kesik oluşturdu. Vampir ağzından kanlar akarak diz üstü çöktü ve titreyerek yere düştü.

Bu sırada Berna onların yardıma ihtiyaçları olup olmadığını görmek için kavgalarını izlemiş kazandıklarını gördükten sonra elindeki vampire dönmüş bağırtıyor, Kemal de yere düşmüş vampire son darbeyi vuruyordu. O da vampirini öldürünce tekrar Berna'ya döndüler. Berna artık iyice öfkelenmişti. Hatta gözlerinde bir parça kırmızılık vardı. Vampirin dışarıdaki kemiğini sertçe asıldı ve yerinden söktü. İğrenç bir görüntü oluşmuştu. “Söyle!” dedi Berna. Vampir ağlayarak, “Tamam tamam, lütfen dur!” diye yalvardı. “On sekizinci sokak, yirmi sekizinci ev,” dedi. “Aferin,” dedi Berna. “Daha önceden söylesene,” dedi ve kılıcını vampirin göğsüne sapladı. Sonra kılıcını çekti ve kınına koydu. Kısa kılıcını da diğer vampirin boğazından çekip alarak onu da kınına koydu. Diğer ikisine döndü ve, “Çok iyi. Hadi gidelim. Bunlar gibi daha ne kadar var, göreceğiz,” dedi.

Ara sokaklarda koşarak ilerliyorlardı. İlerideki sokaktan gelen aceleci sesler duydular ve saklanıp hazırda beklediler. Ama bu gelenler iki tane yıkım vampiriydi. Berna'yu görünce saygıyla selamladılar. Berna onlara, “Bizimle gelin,” dedi.

“Kardet’in yerini biliyoruz. Şimdi onu halledeceğiz. Sizin de yardımınız gerekli,” dedi. Bu sırada Cemal, “Bir dakika,” dedi. “Madem baskın yapıyoruz, neden birkaç adam daha olmasın? Biriniz üç beş adam daha toplansın, biriniz de burada beklesin bizimle,” dedi. Vampir de “Evet, etrafa dağılmış birkaç kişiyi daha toplayabilirim galiba,” dedi. “İyi fikir,” dediler ve vampirlerden biri gitti. Berna, Cemal’e dönerek, “Liderliğin iyi,” dedi. Cemal elleri kaldırıp havalı bir şekilde, “Ben. Komiser. Polis eğitimi. Ve muhteşem birleşimin sonucu karşınızda,” dedi. Kemal gülüp onun başının arkasına bir tokat indirerek, “Şımarma,” dedi. Bunun ardından Berna’nın askeri sorguladığı on-on beş dakikadan sonra yanlarında beş adam daha vardı. Birlikte yola devam ettiler. Sonunda aradıkları evi buldular.

Biraz uzaktan gözlemeye başladılar. Kapıda üç kişi vardı. Plan hazırды. Berna ve bir kişi sessizce onları indirecek sonra da içeriye sızacaklardı. Evlerin hepsi taştan olduğundan bir yerleri yıkıp girme olanakları yoktu. Berna yanına bir adam daha aldı ve sessizce saklanarak gittiler. Bir kılıç sesi, bir adamın yarıda kalan inlemesinin ardından su şırıltısına benzer bir ses ve sessizlik. “Tamam,” diye kısık bir ses geldi. Geri kalanlar Berna ve diğer vampirin yanına gittiler. Adamları topladılar, üzerlerini değiştirdiler ve üç yıkım vampiri onların normal kıyafetlerini giydi.

İçeriye girdiler. Birkaç dakika sonra içeriden bir boğuşma sesi geldi. Sonra kapı açıldı ve içeri gelmeleri işaret edildi. Evin içinde çok sessizce ilerlemeye başladılar. En ufak bir seste alarma geçip o tarafa dönüyorlardı. Koridorun birinde böyle pürdikkat ilerlerken birden karşısına bir vampir çıktı. Kısacık bir süre bakiştılar ve vampir var gücüyle, “Yıkımcılar!” diye bağırdı. Bağırması Berna’nın kılıcıyla kesildi ama olan olmuştu. Hareketlenmenin başladığı anlaşılmıştı çünkü evin iç kısımlarından gürültüler geliyordu. Artık hızlı hareket etmeliydiler. Koşarak iç bölümlere gittiler ve önlerine çıkanı indirmeye devam ettiler. Hızla odalara

bakıyorlardı fakat hiçbirinde Ayla Hanım yoktu. Bir koridorun ucundaki tek kapıya doğru koşmaya başladılar. En önde Berna arkasında Kemal ve Cemal en arkada da yıkım vampirleri koşuyorlardı. Berna ilerideki kapıya geldiklerinde olanca gücüyle ve hiç durmadan kapıya omuz vurdu. Kapı parçalanarak açıldı ve işte Ayla Hanım oradaydı.

Yanında altı adamı vardı. “Saldırın,” dedi adamlarına sakince ve acımasız bir çatışma başladı. Yıkım vampirleri sayıca üstündüler ayrıca Berna, Kemal ve Cemal de oradaydılar. Ama vampirler onların Ayla Hanım’a ulaşmalarını önlüyorlardı. Sonunda Berna bir yolunu buldu ve aradan geçip ona ulaştı. Tam kılıcını kaldırmış öfkeyle ona indiriyordu ki birisi onu engelledi. Kalkmış olan kılıcına sert bir darbe gelince Berna sarsıldı ve güçlkle ayakta kaldı. Birkaç adım gerileyip bunu yapana baktı ve onu görmesiyle dili tutuldu. Bu, Esat Bey’di. Ayla Hanım’ın kolundan yakaladı ve, “Gidiyoruz!” diye haykırdı. Onu aldı ve Berna’nın şok olmuş bakışları altında pencerelerin birinden kaçtılar.

Kavga bitmiş, yıkım vampirlerinden iki kişi diğer vampirlerin de hepsi ölmüştü. Ama şimdi tam bir gürültü kaynağı oldukları için herkes oraya toplanıyordu. Artık bu bir baskın olmaktan çıkmış açıkça bir çatışmaya dönüşecekti. Yıkım vampirleri bunu fark etmişlerdi. Ayrıca bu insanoğullarının vampirler karşısında güçsüz olduklarını da biliyorlardı. “Hemen buradan kaçmalısınız,” dedi biri Kemal’in yanına gelerek. Kemal’i tuttu ve evden dışarı sürüklemeye başladı. Bir diğeri de Cemal’i sürüklüyordu. Karşı koymaya çalıştılar ama vampirler çok daha güçlüydüler. Berna hâlâ orada yere diz çökmüş haldeydi. Gözleri dalmış, etrafında olanların farkında değildi sanki. Onca değer verdiği Kemal’in nerede olduğunu da fark edememişti.

Bu nasıl bir işti böyle? Güvendikleri bir bir yıkılmaya başlamıştı. Esat Bey onun için babasından bazen daha yakın olmuştu. Babası Krefna olarak ona uzak

durmak zorunda kaldığı zamanlar Esat Bey ona baba sevgisi göstermişti. İhanetin acısı vücudunu bile yakıyor gibiydi. Bakışlarını ellerine çevirip dişlerini sıktı. Olamazdı. Böyle bir ihaneti kabullenemezdi.

Sonra bir anda etrafın çok sessiz olduğunu düşündü. Yanında onu teselli etmek için ne Kemal vardı ne de başkası. Bu düşünce aklına bir kor gibi düştü. Dehşetle etrafına bakınırken korkudan uyuşmuş aklında sadece, “Nerede?” sorusu vardı.

Bu sırada evin dışında büyük çatışma devam ediyordu. Yıkım vampirleri, Krefna’nın adamları ve isyancılar tekrar çarpışmaya başlamışlardı. İsyancılar içeride Berna’nın olduğunu bilmiyorlardı bu nedenle yıkım vampirlerinin neden ısrarla onları evden uzak tutarak dövüştüklerine anlam veremiyorlardı. Gerçi bunu düşünecek vakitleri de yoktu. Savaş çok acımasızdı. Ama asıl acımasız olduğunu düşündükleri şey kaderin onları getirdiği bu noktaydı. Bir zamanlar birlikte eğlendikleri, birlikte savaştıkları hatta komşu oldukları kişilerle şimdi farklı taraflarda birbirlerine karşı savaşıyorlardı.

Bir anda savaş alanı dalgalandı. Yıkım vampirleri zaferle bağırmağa başladılar. İsyancılar ne olduğunu anlamamıştı ama bu çok sürmeyecekti. Biraz sonra en ön saflardaki beş altı kişinin vücudu biçilince anladılar ki Berna oradaydı. Yıkım vampirlerinden biri, “Sesevra!” diye bağırdı. Tüm yıkım vampirleri aynı şekilde bağırarak daha enerjik bir şekilde savaşıma başladılar. Az sayıda yıkım vampiri Berna’nın orada oluşunun verdiği güçle ve onun gücünün katkısıyla hırslandılar. Berna müthiş bir hışımla saldırıyordu. Önüne çıkan ömrünün son anlarını görüyordu. İsyancılar karşılarındaki grubun yenilenmiş moralle güçlenen saldırılarına dayanamayıp kaçmaya başladılar. Yoksa bu gidişle ne isyan ne de isyancılar kalacaktı.

Sonunda arkalarında arkadaşlarının kanlarından oluşan bir göl bırakarak

kaçtılar. Berna gölün tam ortasında duruyor elinde kanlı kılıcıyla sırtı yıkım vampirlerine dönük ilerilere bakıyordu. Yıkım vampirlerinin kalanları sevinçle bağırıyorlardı. İsyanın en tehlikeli anlarından birini Berna'nın sayesinde atlatmışlardı. Sevinçle ona doğru geldiler ama Berna onlara yüzünü döndüğünde gözlerinin yine öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olduğunu gördüler ve durakladılar. Sevinçleri dalga dalga azaldı. Sonra herkes merakla ve korkarak ona bakmaya başladı. Berna sanki birini arıyormuş gibi başını çevirip duruyordu. Gözbebeklerini göremediklerinden kime baktığı belli olmuyordu.

Birden aradığını bulmuş gibi bir yıkım vampirinin yanına gitti. Boğazından yakalayıp havaya kaldırdı. O kadar korkunç görünüyordu ki şimdiye kadar hiçbir vampirden veya yarı-vampirden bu kadar korkmamışlardı. Vampir korku ve acıyla tepinmeye başladı ama ayakları yere değmiyordu. Berna sanki ona ait olmayan, tiz, korkunç, insanın elini ayağını titreten bir sesle, “Kemal nerede?” diye sordu. Vampirin gözleri yerlerinden çıkıyor gibiydi. Berna adeta su dolu bir poşeti ortasından sıkıyormuş da üst tarafını patlatmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Vampir güçlükle bir yeri işaret ediyordu. Berna boğazını biraz gevşetince, “Krefna Konağı’na götürdük,” diyebilirdi. Nefes almak vampirler için söz konusu değildi ama eğer nefes alıyor olsalardı şimdi bu vampir havasızlıktan boğulmuştu. Berna, vampiri bıraktı ve koşarak Krefna Konağı’na gitti. Yolda içinden Kemal’e bir şey olmamasını diliyordu.

Sürekli kendine neden Kemal’in yanında gelmesine izin verdiğini soruyor ve kendine öfkeleniyordu. Krefna Konağı ona hiç bu kadar uzak gelmemişti. Sanki kilometrelerce uzaktaydı. Hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı ama yine de

hiçbir yere bu kadar uzun sürede gittiğini hatırlamıyordu. Sonunda Krefna Konağı'na ulaştığında kapıda güvenlik gereği birçok korumanın olduğunu gördü. Onu görünce hemen yol verdiler ve kapıyı açtılar. Berna içeri dalar dalmaz hemen üst kata fırladı. Orta kata Krefna'nın makamının bulunduğu kata geldi. Burada kimse yok gibiydi.

Aceleyle üst kata çıktı. Attığı her adımda içindeki korkular daha da büyüyor aklına vampir şehrinde hem de bir isyan zamanında başıboş dolaşan iki insana olabilecekler geldikçe boğazı düğümleniyordu. Üçüncü kata çıktığında buranın ilk geldiklerinin aksine hummalı bir koşuşturma ve çalışmaya sahne olduğunu gördü. Vampirler sürekli önünden geçiyor ona bir şey söylemiyorlardı. Birini tuttu ve ona Kemal'i sordu ama kadının ne Kemal'den, ne de başka bir insandan haberi yoktu. Sonra babasını sordu. Kadın Krefna'nın bu kattaki özel çalışma odasını gösterdi. Oraya kimse giremezdi. Krefna izin vermeden oraya girecek kişi hayatının en büyük hatasını ve muhtemelen son hatasını yapardı. Bu elbette ailesi için geçerli değildi. Krefna bir kere Berna'yı içeri girerken yakalamış ve bir daha buraya girmemesi konusunda sıkıca uyarmıştı. Berna da babası izin vermedikçe bir daha oraya girmemişti.

Gidip odanın kapısını çaldı. İçeriden telaşlı ayak sesleri geldi ve hemen ardından kapı sertçe açıldı. Krefna'ydı. Gelenin Berna olduğunu görünce gevşedi ve rahatlamış bakışlarla kızını içeri davet etti. Berna korkuyla içeri girdi ama içeride Kemal ve Cemal'i koltuklara yayılmış rahat rahat oturur halde bulunca tüm korkuları eriyip gitti. Kemal hemen kalktı ve Berna'nın yanına geldi. Karşılıklı dikilip birbirlerine sorarcasına baktılar. İkisi de diğerinde bir yara izi, bir çizik arıyordu. Ama Berna'nın kendini ısırdığı yer hariç hiçbir yerinde hasar yoktu. Kemal de gördüklerinin getirdiği sarsıntı dışında gayet iyiydi. Mutlulukla sarıldılar. Krefna hafifçe öksürerek bu mutlu anı kısa kesmeleri yönünde uyardı. Ayrılıp birer

koltuğa oturdular ama gözleri hâlâ birbirlerindeydi. Krefna konuşmaya başlayınca ona dönmek zorunda kaldılar.

“Açıkça gördüğünüz üzere savaş halindeyiz,” dedi. “Bir iç isyan patlak vermiş durumda. Bunun en yakınlarımdan birinin başının altından çıkmış olmasıysa bende ne büyük bir hayal kırıklığı yarattı size anlatamam. Ama şu an önemli olan bunun bastırılmasıdır. Berna, şu ana kadar senden kesinlikle istemediğim şeyler yaptın. Çok yararlı olduğunu inkar edemesem de seni tehlikeye atamam. Şu andan itibaren sen ve arkadaşların burada kalacaksınız ve Krefna Konağı’nda güven içinde olacaksınız. Ben de bu arada isyanla ilgileneneğim. Kesinlikle ama kesinlikle konağın dışına çıkmayacaksınız. Durum ne olursa olsun burada kalacaksınız. Eğer bir baskın olursa ki burası son derece emniyetli ve bunun olma ihtimali çok az ama yine de öyle bir şey olursa hemen geçitlerden birinden kaçmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?” diye anlamlı anlamlı Berna’ya sordu.

Berna, babası ona konakta kalmasını söylediği zaman öfkeyle kıpırdanmıştı. Şimdi de elleri seğiriyordu. Bunu önlemek için ellerini kavuşturdu ve babasına bakarak alçak sesle, “İhanet sandığından daha büyük baba,” dedi. Krefna anlamayarak baktı. Berna, Krefna’nın sorulmayan sorusunu cevapladı. “Esat Amcam,” dedi sesi titreyerek ama bu titreme açıkça üzüntüden çok bir nefret göstergesiydi. Krefna çok şaşırılmış görünüyordu. Kekeleyerek “Ne?” diye sordu. “Yapma Berna. Yanlış anlamışsındır,” dedi gülerek. “Esat mı? Gerçekten mi? Hadi canım daha neler! Esat asla böyle bir şey yapmaz,” dedi kendinden emin bir sesle. Ama sesindeki tedirgin tonu hepsi açıkça fark etmişti.

Berna, babasının düşüncelerini tahmin etmişti. Daha da üstüne giderek, “Evet,” dedi. “Esat Amcamdı. Ayla’nın adamlarından birini yakalamıştım. Ona karargahlarının yerini söyledim. Gittiğimizde herhalde savaş başka yerlerde olduğundan ve yerlerinin gizliliğinden emin olduklarından pek fazla koruma

bırakmamışlardı. İÇeri girdik ve onu gördük. Tam onu öldürmek üzereydim ki birisi beni engelledi. Esat amcamdı ve Ayla'yı da yanına alıp evden sıvıştı," dedi nefretle. Sanki iğrenç bir şey izlemiş ve bunu tekrar anlatması istenmişti. "Öyle mi?" dedi Krefna. Gözleri dalmıştı. Şimdi sırtını onlara dönmüş, odasının kitaplarla dolu duvarlarına bakıyordu. Onu izleyen Berna bu odanın nesinin bunca özel olduğunu anlamıyordu. Konaktaki tüm odalardan daha küçüktü ve kesinlikle içeride bir kaç tablodan başka süs yoktu. Daha çok bir patronun ofisine benziyordu. Ortada Krefna'nın çalışma masası ve onun önünde rahat koltuklar vardı.

Krefna onlara geri döndüğünde, "Bu ihanetleri için affedilmeyecekler," dedi sakın bir ses tonuyla. Gözleriye garip bir şekilde parlıyordu. Sonra hepsine bakarak, "Evet," dedi. "Şimdi herkes dinlensin. Hepiniz için uzun bir gün oldu. Bazılarımızsa gereğinden fazlasını gördü," dedi Cemal'e ve Kemal'e bakarak. Ama bunların hepsini unutacaklarına hiç şüphem yok." diye ekledi hafif tehditkar bir havayla. Kemal de Cemal de telaşla, "Tabii ki," dediler. "Öyleyse tamamdır," dedi Krefna tekrar hepsine sırtını dönerek. Bir sorunu halletmiş başka bir sorun hakkında düşünceye dalmış görünüyordu. Bir anda uykudan uyanır gibi oldu ve, "Hâlâ burada durmanız için bir sebep göremiyorum," dedi imalı bir şekilde. Üçünü de odasından kış kışlayıp kapıyı pat diye kapattı.

Üçü yine girişteki o koşturmanın ortasında kalmışlardı. Berna, "Gelin hadi," dedi ve önlerine düşüp onları yine odasına götürdü. Odaya girip oturdular. Cemal yere, halıya serildi Kemal de onun ayakucundaki koltuğa yığıldı. Berna da hâlâ rüyadaymış gibi üstü başı kanlı olmasına rağmen yatağının ucuna ilişti. Kılıcının kabzasıyla oynuyor, gözleri sabit bir noktaya bakıyordu. Kemal, "Berna,"

diye seslendi koltuktan. Berna irkilerek ona dönüp baktı. “İyi misin?” diye sordu Kemal endişeyle ona bakarak. Berna bu soruyu nasıl cevaplayacağını bilemedi çünkü iyi olup olmadığını bilmiyordu. Yıllardır, hatta yüzyıllardır tanıdığı biri ona böylesine ihanet etmişti. Ayla umurunda bile değildi, ondan zaten hiç hoşlanmamıştı. Kendini beğenmiş bir budalaydı ona göre. Ama ya Esat Amcası... Onu ne kadar çok severdi. Her zaman onun varlığını rahatlatıcı bulurdu. Kemal’e bunun tam tersi şekilde davranmış olsa da ikisinin birlikteliği konusunda en çok destek verenlerden biri de o olmuştu.

Ve şimdi bunca sevdiği kişinin böylesine ihaneti... *Güvendiği dağlara kar yağması budur herhalde* diye düşündü acıyla. Kemal’in ona merakla baktığını gördü. Zorla gülümseyerek, “İyiyim,” diye yalan söyledi. “Siz nasılsınız bakalım?” diye sordu ikisine bakarak. “Eh,” dedi Kemal. “Hâlâ tek parçayız, bu da bize yetmeli de artmalı,” dedi gülümseyerek. Cemal’se durgundu. “Ne oldu Cemal?” diye sordu Kemal ona bakarak.

Cemal bir süre duraksadıktan sonra ikisine bakıp, “Garip,” dedi. “Belki birçok insanı vurmak zorunda kaldım. Birçok insanın ölümünü izlemek zorunda kaldım. Ama hiç böyle olmadı. Yani birini hiç böyle vahşice öldürmedim. Ne bileyim kafasını kesmek, göğsüne kılıç saplamak,” dedi titreyerek. “Bunlar öyle garip geliyor ki. İnsanlar nasıl katil olur, nasıl ellerindeki bir tabancaya sahip çıkamazlar diye düşünürdüm. Oysa tabancayla adam öldürmek en kolayymış. Düşüncesizce çekeceğin incecik bir demir parçası bir can almaya yetiyor. Ama kılıç dövüşünde öyle değil. O vampirin karşısındayken öleceğimi düşündüm,” dedi korkuyla. Kemal de başını sallayarak, “Evet,” dedi. “Ben de bir an beni haklayacağını sandım. Öyle bir donuk nefretle saldırıyordu ki. Sanki benim canımı almaya kendisini motive etmiş gibi. Sanki bu onun hakkıymış gibi öyle bir özgüvenle ve nefretle saldırıyordu ki,” dedi içi ürpererek.

Berna ikisine baktı. Daha önce keskin bir şeyle yaşadıkları en büyük macera olsa olsa mutfakta domates dilimlemek olabilirdi. Ama onlar biraz önce ellerine kılıçlar almışlar ve kendilerine düşen görevi yapıp iki vampir haklamışlardı. Güçlü birinin on kişiyi yenmesi güçsüz birinin bir güçlü kişiye galip gelmesinin yanında değeri azdı. “Neyse,” dedi Berna onlara bakarak. “Sanırım hepimiz acıktık,” dedi onlara bakarak. Cemal korkuyla irkildi ama Kemal artık alışmıştı. Cemal dönüp neler oluyor gibisinden Kemal’e baktı ama Kemal de Berna’ya dikmişti gözlerini. Berna dışarı çıktı ve bir kaç dakika içinde geri döndü. “Birazdan yemekler hazır olacak,” dedi. Kendi elindeyse bir kan paketi vardı. O, tekrar yatağının üzerine oturdu ve kanı içmeye başladı.

Kolundaki yara biraz daha iyi görünüyordu. Hatta biraz fazlaca iyi görünüyordu çünkü kan paketi bittiğinde kolunda sadece kan izleri vardı. Sanki orası hiç ısırılmamış sadece kan başka bir yerden dökülmüş gibiydi. Kemal hayretle baktı ve, “Nasıl oldu bu?” diye sordu. Bu sırada Kemal ve Cemal’in yemekleri gelmişti. İki tepsi yığını sandviç vardı. Tepsileri getiren vampir selam verdi ve çıktı. Berna, “Kusura bakmayın. Kısa sürede ancak bunlar hazırlanabildi,” dedi. Ama Kemal ve Cemal için hiç fark etmezdi. Kıtılıktan çıkmışçasına saldırdılar. Kemal ağzı dolu dolu, “Kolun natıl ilettili ööle?” diye sordu. Berna omuz silkip, “Vampirlerin organizmaları yaşayanlardan daha farklı çalışır. Normal durumda hücrelerin kendilerini yenilemek, en azından kanayan yaraları yenilemek gibi bir olanakları yok. Kan içtiğimizde bu kan vücudun bir süre kendini yenilemesini sağlıyor. Bu nedenle vampirlerin tuvalet ihtiyacı yoktur. Tek besin kan olduğundan ve alınan kanın vücudu yenilemeye kullanılmasından dolayı böyle. Yaşlı insanların kanları bu nedenle pek değerli değildir. Onların kanı yenilemeyi çok yavaş yapar veya hiç yapmaz. Ama gençlerin kanı bir vampir için en ideal kandır. Güç verir, yeniler,” dedi sanki çok normal bir şeyden bahseder gibi.

Diğer ikisi de çok normal şeyler dinliyormuş gibi hem ağızlarındakini çiğniyor hem de Berna'yı dinliyorlardı. "Hayvan kanıysa çok farklıdır. Örneğin büyükbaş hayvanların kanıyla küçükbaş hayvanların kanı farklıdır. Besili, güçlü bir boğanın kanı elbette ki zayıf, çelimsiz bir koyunun kanının kat kat üstündedir. Ben genelde boğa kanı içerim," diye ekledi elindeki kan paketini göstererek. Cemal ona bakıp, "Gücün buradan mı geliyor o zaman?" diye sordu. Berna gülümseyerek, "Bir kısmı," dedi. "Ben bir yarı-vampir olduğum için diğer vampirlerden daha güçlüyüm. Aslında benim daha güçsüz olmam gerekir değil mi? Ama böyle işte. Tüm yarı vampirler normal bir vampirden kat kat daha güçlüdür," dedi.

Bu arada sandviçler bitmiş Berna da üçüncü kan paketini yarılammıştı. Bir vampir içeri girdi ve misafirlerin odalarının hazır olduğunu söyleyip çıktı. Berna ikisini odalarına götürdü. Bu misafir odaları muhteşemdi. Lüks bir otelin kral dairesi ancak bunlar kadar güzel olabilirdi. Cemal yatar yatmaz uyudu. Epey yorucu bir gün olmuştu. Kemal de uzanıp odasına incelemeye başladı. Yumuşak lüks koltuklar, yerde bir ayı postu, üç tane büyük yatak... Banyoda bir jakuzi ve bir de duş kabini vardı. Bunlara ek olarak insanlar düşünülerek koyulmuş bir de klozet vardı. Hiç kullanılmadığı bu kadar belli olurdu. Temizliği, yeni alınan bir malın temizliğini yansıtıyordu. Kemal jakuziye ilgiyle baktı. Bir kaç yerini kurcaladıktan sonra sıcak su dolu olarak hazırды. Cemal'in odasında da aynıları vardı fakat o bunları fark edemeyecek kadar uykuluydu. Yatağın rahatlığı onu mıknaş gibi çekmiş o da hemen uyumuştı. Kemal epey suyun içinde kaldı. Sonra çıktı ve ne kadar yorgun olduğunu görüp yatağa uzandı. Kısa süre sonra gözlerinin ağırlaştığını hissetti ve kısa uykusuna daldı.

Bu arada Berna da odasında idi. Kolu iyileşmişti. Üzerindeki kanlı elbiseleri çıkardı ve duş aldı. Beyaz fayanslardan kıpkırmızı kan akıyordu. Çıkıp yatağına uzandı. Günün olayları kafasına doluyordu. Ona yardım eden Kemal ve Cemal, eve baskınları, Ayla Hanım, Esat Amcası...

Bu noktada yine gözlerinin dolduğunu hissetti. Böylesine ihanet edilmiş hissetmekten ve üzülüp ağlamaktan bıkmıştı ama kendine engel olamıyordu. O an her aklına getirişinde yeniden yaşıyormuş gibi oluyor, dayanamıyordu. Nasıl yapardı böyle bir şeyi? Aklından bu soru belki bin defa geçmiş ama bir cevap bulamamıştı. Bir sürü neden düşünüyor hepsi de birbirinden saçma geliyordu. Baş ağrımaya başlamıştı. Sıkıntıyla gözlerini kapattı ve başını ovalayarak öylece yattı.

Aradan epey zaman geçti. Kemal dört saatlik uyku gibi bir rekor kırdıktan sonra uyanmış, bir kitap bulup okumaya Berna da kanlı kılıçlarını temizlemeye başlamıştı. Cemal'se horul horul uyuyordu. Sakin sakin işlerine bakarlarken birden bir sesle irkildiler. Öyle derinden geliyordu, öyle güçlüydü ki tüm konak sarsılmıştı. Berna, Kemal ve Cemal hemen odalarından çıkıp girişe geldiler. Etrafta çok telaşlı bir koşuşturma patlak vermişti. Vampirler önlerine bakmadan koşuşturuyorlardı.

Birbirlerini buldular ve hemen Berna'nın odasına gidip silahlarını geri aldılar. Güzelce kuşanmış olarak üçüncü kattan ikinci kata iniyorlardı ki Krefna karşısına çıktı. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye haykırdı üçüne bakarak. “Çabuk! Yukarı Berna'nın odasına gidin. Konak kuşatma altında. Eğer içeri girmeyi başarırlarsa oradan kaçacaksınız. Anladınız mı beni?” diye sertçe ekledi. Berna itiraza hazırды ama Krefna fırsat vermedi. “Gidin, yoksa size bakmak zorunda kalırım. O zaman ne kendimi ne başkasını ne de sizi koruyamam. Gidin!” diye haykırdı ve onları merdivenlerden yukarı geri yolladı arkasını dönüp koşarak gitti.

Bir süre orada merdivenin başında beklediler. Birbirlerine baktılar ve aynı anda harekete geçip merdivenlerden indiler ve koşarak ilk kata ulaştılar. Krefna orada kalabalık bir grup vampiri kapının önünde düzgün sıra haline getirmişti. En önde de kendisi vardı. Bir çıkış hareketi planlıyordu. O devasa kalınlıktaki kapılar çılğınlar gibi sarsılıyordu. Birileri kapılara çok büyük bir hışımla vuruyordu. Krefna beline asılı iki adet kılıcı çekip kararlı bir şekilde grubunun önünde durdu. İkisi de uzun, keskin, parıl parıl parlayan kılıçlardı. Arkasındakiler de aynısını yaptılar. Hepsisi de Krefna'nın özel adamlarıydı. Aralarında tek bir yıkım vampiri yoktu. Krefna, "Hazır olun!" diye bağırdı. Bu sırada Berna, Kemal ve Cemal bir yere saklanıp beklediler. Krefna sadece, "Acımayın!" dedi. Sonra da kapıların açılmasını işaret etti. O dev gibi ağır kapılar dışarıdakilerin de etkisiyle savrulup açılınca arkalarında çarptıkları duvarı parçaladılar.

Krefna en önde, elindeki kılıçları ustalıklı kullanarak isyancıların arasına daldı. Çok kanlı bir çarpışma oluyordu. Krefna özellikle çok etkiliydi. Her hareketiyle birlikte birkaç vampir götürüyordu. İsyancılar beceriksizce saldırıyor olsalar da çok kalabalıktılar. Bir anda her yer kesik vücut parçaları ve kanla kaplandı. Krefna'nın adamları sayıca az olmalarına rağmen iyiydiler ama dökülmeye başlamışlar, teker teker indiriliyorlardı. Krefna bağırarak onlara moral vermeye çalışıyor ama grup gittikçe dağılıyordu. Çıkış hareketi bozguna dönüşüyor, Krefna ve grubu yavaş yavaş ama büyük kayıplar vererek konağın içine çekiliyorlardı. Biraz sonra sadece Krefna kalacak isyancılar da konağı basacaklardı.

Bir anda bir yerlerden bir silah sesi geldi. Ardından bir el daha, bir daha, bir daha... İsyancılar şaşkın halde etraflarına bakıp silahın sahibini ararlarken onları gördüler. Kapının önünde Cemal elinde silahıyla Krefna'nın çevresindekileri indiriyordu. Yanında Berna ve Kemal vardı. Berna bir anlığına oradaydı sonra nerede olduğunu anlayamadılar. Bir dakika sonra isyancıların sol tarafından gelen

çığlıklar Berna'nın nerede olduğunu gösteriyordu. Berna sol taraftaki savunma halindeki korumalara destek vererek o tarafı kurtarmış, hatta neredeyse bu yöndeki saldırıları geri püskürtmeye başlamışlardı. Berna iki elindeki kılıçlarla kalabalığın ortasına dalmış bir biçerdöver gibiydi.

Kemal de Krefna'nın yanına fırladı ve onun etrafındakileri kesmeye başladı. Kemal'in aklında Krefna  l rse Berna'nın ne hale geleceği düşüncesi vardı ve bu düşüncenin verdiği korkunun gücüyle daha bir hafta öncesine kadar savurmayı bile beceremeyeceği kılıcı çılgın bir ölüm silahı gibi kullanıyordu. Krefna ilk şoku atlatmış ve daha taze bir güçle isyancılara saldırmıştı. Krefna'nın kalan adamları da cesaretlerini toplamışlar ve yeniden saldırıya geçmişlerdi. Berna vampirleri keserek isyancıların ortasına gelmişti. şimdi Krefna, Berna ve Kemal aynı yerde savaşıyorlardı. Cemal de yukarıda mermisi bittik e şarjör değiştiriyordu. Sonunda tüm mermisi bitti ve o da kılıcını çekip Krefna, Berna ve Kemal'e katıldı. İsyancılarda müthiş bir şaşkınlık başlamıştı. İki insanoğlu, bir vampir ve bir yarı-vampirden oluşan bu garip grup ve bir avuç adam koskoca kalabalığı yok ediyordu. Dehşet içinde kaçışmaya başladılar.

Krefna ve grubu sevinçle haykırıyorlardı. Bu sevinç arasında Kemal'in gözleri Berna'yı aradı ama bulamadı.  evresine bakınınca kırmızı saçların ileride bir köşeden sokağın birine dalışını son anda yakaladı ve koşarak arkasından gitti. Cemal de Kemal'in bu ani hareketine şaşırarak ardından fırladı. Kemal, Berna'nın arkasından seslendi ama Berna hızını kesmeden devam ediyordu. Böylece Kemal ve Cemal, Berna'yı takip ederek epey koşturdular. Kemal artık daha fazla koşamayacağını düşünerek yavaşlamaya başlıyordu ki Berna'nın hemen önündeki

evin kapısına bir tekme atıp parçaladıktan sonra içeri daldığını gördü. Onlar eve yaklaşırken içeriden gelen gürültülerin kaynağının kesin surette Berna olduğuna emindi. Kılıçlarını hazır edip hızla içeri daldılar.

İhtiyatlı bir şekilde evin tüm odalarını araştırdıktan sonra boğuşma seslerinin geldiği bir odanın önüne geldiler ve son hızla içeri atıldılar. Berna, Ayla Hanım'ı boğazından tutmuş, havaya kaldırmıştı. Onlar bakarken arkalarından gelen sesi son anda duyup tam zamanında kaçtılar. Esat Bey kılıcını savurarak içeri girmişti. Berna onu görünce Ayla Hanım'ı zemine vurdu ve ayağını boğazına dayayıp kılıcını çekti. Tam kılıcını Ayla Hanım'ın kalbine dayamıştı ki Esat Bey korkuyla, "Dur Berna! Yapma!" diye haykırdı. Berna, öfkeyle Ayla Hanım'ı ayağıyla ezerek, "Neden?" diye bağırdı acı içinde. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Esat Bey'e gözleri dolu dolu.

Esat Bey ona bakarken yüzünde bir ikilem içinde acı çeken birinin ifadesi vardı. Ne yapacağını bilemez haldeydi. Gözleri Kemal ve Cemal'in üzerinde dolaştı ama ellerindeki kılıçları görünce tekrar Berna'ya döndü. "Söyleyemem," dedi yavaşça. "Fakat... Fakat şunu bil ki bu... herkesin iyiliği için oldu bunlar," Berna öfkeyle güldü. "Demek herkesin iyiliği için öyle mi? Ölen onca vampir şu an çok daha iyidir eminim. Bakalım onun kalbine kılıcı sapladığımda da onun iyiliğine olacak mı?" dedi kılıcı biraz daha bastırarak. Ayla Hanım acıyla inledi ve, "Söyle Esat! Lütfen!" diye yalvardı. Esat Bey'se hâlâ kararsızdı. Berna kılıcı biraz daha bastırdı ve Ayla Hanım acıyla inledi ve ağlamaya başladı. "Tamam, tamam! Dur!" dedi Esat Bey aceleyle verilmiş bir kararın pişmanlığı ve doğru olanı yaptığının bilinciyle sarsıldı. "Dur. Her şeyi anlatacağım," dedi ölü gibi bir sesle.

Sonunda boyun eğmiş görünüyordu. Neler olduğunu anlatmaya kararlıydı. "Tüm bunlar," diye başladı, "sana yapılan saldırı aslında gerçek bir saldırı değildi. Amaç seni güvenli bir yere götürmektir," dedi. Bu sırada Berna güldü. "Gerçekten

mi?” dedi alayla. “Yani amacınız beni güvenli bir yere götürmek ve ihtilal yapıp babamı düşürmekti öyle mi?” diye sordu. “Hayır, hayır, hayır,” dedi Esat Bey sert itirazlarla. “Anlatmama izin verersen her şeyi anlayacaksın,” dedi. Kendini toplayıp, “Seni güvenli bir yere Krefna’nın emriyle götürecektik. Bu ihtilal sırasında sen her şeyden uzakta olacaktın. Hiçbir şeye karışmayacaktın ve kaçırılmış gibi görünecektin,” dedi. Kısa bir süre durakladıktan sonra birden, “Çünkü her şeyi baban planladı,” dedi.

Berna alayla bakıyordu. “Evet, eminim babam yapmıştır. Kendini indirdikten sonra yine kendi başa geçecekti değil mi? Eğer sana gerçekten inanmamı ve bunu öldürmemi engellemek istiyorsan daha iyi bir bahane sunman gerekiyor,” dedi sıkılı dişlerinin arasından ölümcül bir sesle. “Lütfen beni dinle,” dedi Esat Bey telaşla. Ama Berna onu daha fazla dinlemeyecek gibiydi. Başını iki yana sallayıp, “Senden çok daha iyi bir yalan beklerdim amca. Gerçekten elinden gelenin hepsi bu mu?” diye sordu. Sonra Cemal’e dönüp, “Yanında kelepçe var mı Cemal?” diye sordu. Cemal başıyla onaylayınca “Kelepçeyle şunu,” diyerek başıyla Esat Bey’i işaret etti. Cemal belinden kelepçeleri çıkarıp ona yaklaşıırken Berna tehlikeli bir sesle, “Kıpırdarsan kafanı uçururum,” dedi öfkeyle. Cemal ihtiyatlı bir şekilde Esat Bey’e yaklaşıp ellerini kelepçeledi. Berna gözleri hâlâ Esat Bey’in üstünde, “Bir saniye gelir misin Kemal?” diye seslendi. Elindeki kılıcı onun eline tutuşturduktan sonra “Parmağını oynatırsa kes kafasını tamam mı hayatım?” dedi. Kemal kılıcı sıkıca tutarak Ayla Hanım’ın boğazına çevirmişti.

Berna, Esat Bey’in karşısına gelerek, “Gidelim. Boş hikayelerini mahkemelere satmaya çalışmanı izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi acımasız bir sesle. Esat Bey onu kolundan tutup kaldıran Berna’ya şimdi yalvarıyordu. “Berna, lütfen. Ne olur bırak da tam olarak anlatayım. Senden son isteğim olarak gör bunu,” dedi. Bu sözler Berna’ya dokunmuştu. Berna’nın yumuşamaya başladığını

gören Kemal uyaran bir sesle, “Kanma ona Berna, seni uyutmaya çalışıyor. Ona olan sevgini kullanıyor,” dedi sert bir sesle. Esat Bey Kemal’e dönüp, “Hayır, bunu asla yapamam,” dedi sesi titreyerek. Sonra Berna’ya dönüp, “Lütfen Berna. Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Sadece dinle ve inanmazsan zorluk çıkarmadan geleceğim ve en ağır cezaya dahi razı olacağım,” dedi.

Bunun üzerinde onu yere bırakan Berna her an daha da fazla pişman olduğunu hissederek, “Dinliyorum,” dedi. Esat Bey rahatlamış bir şekilde gözlerini kapatıp biraz durduktan sonra, “Krefna gücünü kaybediyor diye söylentiler çıkmaya başlamıştı,” diye başladı. “Krefna’nın bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. Plan şöyleydi: Sen kaçırılıp bir yere saklanacak böylece tehlikeden uzak duracaktın. Ben ve Ayla da halkın arasına karışacak ve zaten ayartılmaya hazır olan vampirleri kışkırtacak, isyan ettirecektik. Yani bir tür çürükleri ayırma operasyonu olacaktı. İsyan büyük çaplı olmayacaktı. Zaten içeriden biz her hareket hakkında bilgi vereceğimiz için çok da kısa sürecekti. Krefna’nın gücünü koruduğunu gösterecekti. İsyan bastırılınca halk Krefna’ya ayrıca hayran olacaktı.”

“Çok iyi bir plandı. Seni kaçırmaya çalıştık ama sen ve arkadaşın adamları püskürttünüz,” dedi gazele Kemal’e baktı. “Ama isyan başlamıştı bir defa. İşler kontrolden çıktı. Başlattığımız yangına hakim olamadık ve bizim ayarladığımızdan fazla vampir baskına katıldı. Krefna’nın elindeki güçler yalnızca bizim ona belirttiğimiz sayıda adamı yenebilirdi. Yıkımcıların bir yıl öncesinden sayılarının azaltılması, halkın arasındaki istihbaratçıların artırılması... Hepsini babana kendin de sormuştun. Sana cevabını hatırlıyor musun?” diye sordu. Berna yavaşça, “Daha sivil bir yönetim istediğini söyledi,” diye mırıldandı. Esat Bey başıyla onaylayıp, “Halkın bu şekilde galeyana geleceğini tahmin edemedik. Çok fazla kişi Konak’ın baskınına katıldı. Ama yine sen ve arkadaşların işe karıştınız. Bu sefer karışmanız iyi oldu yoksa Krefna gerçekten devrilebilirdi,” dedi.

Berna daha büyük bir alayla bakıyordu şimdi. “Gerçekten bunlara inanmamı bekleyerek mi anlattın, yoksa şunu öldürmemi biraz daha geciktirmek için mi böyle bir şey uydurdun?” dedi başıyla Kemal’in kılıcının ucunda ağlamakta olan Ayla’yı işaret ederek. “Hayır, Berna inanmalısın,” dedi Esat Bey. “Tüm bunları gerçekten de Krefna planladı. Anlamıyor musun? Neden biz hâlâ yaşıyoruz sanıyorsun. Gerçekten böyle bir isyana kalkışsak Krefna bizi yaşatmaz. Krefna’nın gücü sandığının da ötesindedir. Onun kolu her yere yetişir. Her yerde adamları vardır. Bizim isyan planladığımızı adamları ona daha biz isyan lafını ettiğimiz dakika iletiler. O ise onlara inanmamış gibi davrandı. Çünkü bu çok gizliydi ve kimseye, diğer Krefna’lara bile anlatılmadı. İstihbaratçılara bu konudan kimseye bahsetmemelerini yoksa bir skandal olacağını söyledi.”

“Sonra onları sana yolladık hatırlıyor musun? Sen ve Kemal akşam yemeğinden ayrılırken... Krefna, ‘Onların icabına bakılmalı,’ dedi. Susturulmalıydılar. Biz de onlara biraz gaz verip yeni yönetimde çok daha iyi makamlar vaat ederek senin üzerine yolladık. Senin onları halledebileceğini, bunun pek ses getirmeyeceğini düşündük. Sen onları bir grup serseri sanacak işi büyütmecektin. Aynen de öyle yaptın. İnanmıyorsan söyleyeyim. Sana sekiz adam yolladık. Sonra cesetlerini de kendimiz kaldırdık. İki kaçarken öldürülmüş, biri kutsal bir nesneyle yok edilmiş diğerleri de kavga sırasında öldürülmüşler.”

Şimdi Berna daha farklı görünüyordu. Duyduklarına inanamaz gibiydi. “Hayır,” dedi başını sallayarak “Yalan söylüyorsun!” deyip geriledi. Esat Bey, “Berna lütfen! Nefretinin mantığını önlemesine izin verme,” dedi. Berna ellerini ağzına kapatıp geri geri gidip duvara yaslandı. Esat Bey eğilip kelepçeli elleriyle uzanarak Kemal’in kılıcının altından Ayla Hanım’ı kaldırdı. Kemal ve Cemal artık onlara bakmadan Berna’nın yanına gitti.

Berna şaşkınlıkla ve dehşetle çökmüştü. Ellerini yüzüne kapatmış, hiçbir şey

düşünemiyordu. Sanki yer delinmiş, o da bu delikten sonsuzluğa düşüyordu. Dünya durmayı bırakmış gibiydi. Vücudu ona fazla geliyordu. Kaldıramayacağı kadar ağırdı. Beyni uyuşuyordu. Sonra bir anda boğulmaktan kurtulan biri gibi başını kaldırdı. Acımasız gözleri ıslak halde kalktı ve Esat Bey ve Ayla Hanım'ın yanına gitti. “Şimdi gerçek bir isyanın zamanı geldi,” dedi. Gözleri yine kıpkırmızı olmuştu. Ayla Hanım ve Esat Bey anlamayarak baktılar. “Şimdi benimle gelecek, benim sizin tarafınızda olduğumu söyleyeceksiniz. Konak'ı tekrar basacağız. Bu defaki ise başarısız olmayacak,” dedi. Esat Bey, “Ama, ama,” derken Berna onun kelepçesini açmış, iterek önüne katıp dışarı çıkıyordu.

42

Ayla Hanım ve Esat Bey onları asıl karargaha götürdüler. Oradan şehrin her yerindeki isyancılara hızla haber verildi ve hepsinin toplanması sağlandı. Berna'ya güvenmeleri zaman almadı. Onunki gibi bir gücü reddedemezlerdi. Konağa yürüyeceklerdi.

Kemal bu işe nasıl bulaştığını Cemal'i de nasıl kattığını bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı o da şimdi Berna'yı bırakıp gidemeyeceğiydi. Çok kısa bir sürede hayatta kalan tüm isyancılar karargahın önüne toplanmıştı. Kalabalık bir grup arkalarında olduğu halde Berna, Kemal ve Cemal konağa yürüdüler. Kapıda tekrar birkaç koruma vardı. Berna'yı en önde görünce, “Demek isyancıları getirdiniz Sayın Sesevra,” dediler gülerek. “Evet,” dedi Berna. “Evet, onları gerçekten de getirdim,” dedi Berna. Kapılar açılınca korumaları birkaç kısa hareketle öldürdükten sonra kılıcını kaldırıp, “Saldırın,” diye bağırdı. İsyancılar bağırarak içeri dağıldılar ve hükümet katını dağıtmaya, önlerine çıkanı öldürmeye başladılar. Berna korumaların çoğunluğunu öldürerek çok yardımcı oluyordu. İkinci kat merdivenine geldi ve,

“Buradan kimse geçmeyecek!” dedi kesin bir şekilde. Beş altı iri kıyım vampir başlarıyla onaylayıp orada bir etten duvar örerek isyancıları hükümet katını dağıtır halde tuttular.

Berna ikinci kata çıktı ve babasının makam odasına girdi. İşte orada, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Berna’nın geldiğini görünce başını kaldırıp, “Evet, Berna,” deyip hüzünle gülümsedi. “Sanırım beni düşürdün. Artık yeni Krefna olacaksın öyle mi?” dedi Berna’ya bakarak. Berna gözleri dolu dolu ama öfkeyle, “Nasıl yaparsın?” dedi. “Bunca kanı akıtmaya ne hakkın vardı? Sadece gücünü göstermek için bunca kan akıtmaya ne hakkın vardı!” diye bağırdı. “Anlamıyorsun,” dedi Krefna gür bir sesle. “Bunu yaptım çünkü halkın iyiliğini istedim. Eğer yapmamış olsaydım bir gün gerçek bir isyan çıkacak ve halk daha kötü şeyler yaşayacak daha büyük acılar çekecekti. Ama bu sayede az miktarda kurban vererek düzeni ve halkı korudum,” dedi.

“Hayır,” dedi Berna. “Sen halkına ihanet ettin. Onları korumalıydın. Acı çekmelerini önlemeliydin. Ama sen bunu onları öldürerek yaptın,” dedi. Sonra bitik bir şekilde, “En başta da bana ihanet ettin. Beni kaçırtmak öyle mi?” derken sesi elinde olmadan titriyordu. “Yolladığın adamların hepsi geri zekalı, psikopatlardı. Beni ve Kemal’i öldürmeye çalıştılar,” diye haykırdı. Krefna yorgun görünüyordu. “Evet, bu bir hataydı,” dedi. “Fakat şimdi bitmeli. Her şey tamam. Eğer yardım edersen yine aşağıdakileri gönderebiliriz. Böylece gücümüz pekişmiş olur. Halk yine eski haline döner,” dedi umutla Berna’ya bakarak. Berna ise inanmazlıkla babasına bakıyordu. “Nasıl böyle bir şey söylersin?” dedi. “Sana bir daha güvenmemi nasıl beklersin?” diye bağırdı. Krefna birden ayağa kalktı. Koşarak kapıya gitti ve Berna onu durduramadan kapıdan çıktı gitti. Berna onun arkasından kapıdan çıktı ama ortalıkta ne Krefna vardı ne de başkası. Konak nice gizli geçitle doluydu ve babası kim bilir hangisinden kaçmıştı.

Kemal ve Cemal koşarak merdivenlerden çıktılar. Yanına gelip, “Ne oldu?” diye merakla sordular. Berna omuzlarını silktilti ve, “Hadi gidelim,” dedi. Uzun koridoru yürümeye başladılar. Merdivenlerin başına geldiklerinde garip sesler duydular. “Aşağıdakiler iyice abarttı,” dedi Berna. Önlerine geçti ve merdivenden inmeye başladı. Arkasında da Kemal ve Cemal vardı. Aşağı kata indiklerinde gördükleri manzara karşısında şok oldular. Bir sürü siyah kıyafetli, asker görünümli vampir, isyancıları öldürüyorlardı. Acımasızca hepsini resmen eziyorlardı. Berna şaşkınlıkla onlara bakıp, “Babamın adamlarının bu kadar çok sayıda olduklarını bilmiyordum,” diye mırıldandı. Karşılarındaki devasa bir orduydı. Berna hemen fırladı ve askerlerden birini indirdi. Bunu gören diğer askerler ona doğru saldırdılar. Berna’nın arkasından hemen Kemal ve Cemal de geldiler. Hiçbiri bu olanlara anlam veremiyordu. Kimdi bunlar? Nereden çıkmışlardı? Üçü sırtlarını birbirlerine dayadılar ve savaş durumuna geçtiler. Bunca askere karşı şansları yoktu. Çevreleri tamamen sarılmış, kapana kısılmışlardı.

Berna kaçış planları yaparken birden tanıdık bir ses, “Neler oluyor orada?” diye seslendi. Berna sesin kime ait olduğunu biliyordu. Kemal de bir yerlerden hatırlayacaktı ama emin değildi. Sonra askerlerin arasından siyah üniforması epey rütbeli görünen biri çıktı geldi. Bu, Fatih Bey’den başkası değildi. Berna’yı askerlerin arasında görünce, “Bırakın onları çabuk,” dedi. Onun emrini alan vampirler Berna, Kemal ve Cemal’in etrafından ayrıldılar. Fatih Bey gülümseyerek gelip Berna’ya sarıldı. “Olanları haber alır almaz geldim,” dedi Fatih Bey sevecenlikle. “Hadi yukarı çıkalım. Orhan’la görüşmem gerek,” deyip merdivenlere doğru gitti ama Berna ona yetişip durdurdu ve “Babam gitti.” dedi imalı bir sesle.

Fatih Bey şaşırmişti. “Gitti ne demek?” diye sordu. “Gel dayı,” dedi Berna onu yukarı çıkarırken. “Sana anlatmam gerekenler var,” dedi acılı bir sesle. “Tamam, bir saniye,” dedi Fatih Bey. Sonra askerlere döndü ve, “Grup! Toplan!” diye seslendi. İsyancıları yok etmiş olan askerler hemen toplandılar. Sonra oradakilerden birine işaret etti. Güçlü görünen, iri yapılı bir vampir fırlayıp geldi. Fatih Bey ona emirler vermeye başladı. “Herkes dışarı çıksın. Ben emir verene kadar kimse bu binaya girmeyecek anlaşıldı mı?” dedi. Vampir sert bir selam vererek gür bir sesle, “Emredersiniz!” dedikten sonra askerlerin önüne düşüp hepsini uygun adım dışarı çıkardı.

Berna, Kemal’e ve Cemal’e de gelmelerini işaret etti ve birlikte yukarı çıktılar. Fatih Bey’in merak dolu sorularına cevap vermeden ilerleyen Berna, Krefna’nın makam odasına girdi. Herkese yerlerini gösterip otuttuktan sonra Fatih Bey’e bir bir olanları anlattı. Fatih Bey’in isyan kısmından zaten haberi vardı ama son kısımdan, yani Krefna’nın kaçışından haberi yoktu. Bunu duyunca yüzü değişti. Sanki bir rahatlık yayılmıştı yüzüne.

Hepsinin şaşkın bakışları altında ayağa kalktı ve Krefna’nın makam koltuğuna oturdu. Hiçbiri bu hareketin nedenini anlamamıştı. Soru dolu gözlerle ona bakmaya başladılar. Fatih Bey cebinden mühürlü bir mektup çıkardı. Mührü kopardı ve içindekileri çıkarıp okumaya başladı. “Şu andan itibaren, Kan Ataları’nın izni ve tüm krefnaların hükmeden kılıçlarıyla bu şehrin egemenliğini devralıyorum. Yasalar kanım, halk onurumdur. Hepsini koruyacağıma, iyiliklerine çalışacağıma, tüm vampir soyları ve Kan Ataları’nın huzurunda yemin ederim,” diye okuyup bitirdi.

Sonra üniformasının kolunu sıyırdı ve kolunu ısırdı. Diğer üçü de şok içinde bu olanlara anlam vermeye çalışıyorlardı. Fatih Bey kolundan akan kanı mühürlü kağıda damlattı. Üçü de bunun ne demek olduğunu anlamamıştı. Böyle bir kanun mu vardı? Bir şehrin krefnası düşünce diğeri hemen oraya hakim mi oluyordu? Fatih

Bey, Berna'ya döndü ve “Evet, Berna. Sanırım sen şehri ve konağı terk etmiştin. Artık dönüşün olmadığını söylemek beni üzüyor. Bundan sonra insanlar arasında yaşayacaksın ve vampir türüyle ilişkilerini keseceksin. Buradan şu an çıkacaksın ve yanındaki her şeyi şehrin malları olarak burada bırakacaksın. Bunlara arkadaşların da dahil. Onlar da artık şehrin dolayısıyla benim malımdır. Özellikle Kemal Bey için çok büyük planlarım var.” dedi ağgözlü bir sesle.

Gözlerinde uğursuz bir cılgınlığı işaret eden garip parıltılar vardı. Kemal eğer yanlış anlamıyorsa başından beri düşündüklerinin hepsi yanlıştı. O ve belli ki Berna ve Cemal, Fatih Bey'in düzeni sağlaması için Krefna'ya yardım etmeye geldiğini sanmışlardı. Ama gördükleri kadarıyla o, tam tersine oluşan boşluktan yararlanıp Krefna'yı güçsüz anında vurmak için gelmişti. Şehrin egemenliğini ele geçirmek için gelmişti.

Tüm bunlar üçünün aklından hızlıca geçti. Berna gözlerini Fatih Bey'e dikti ve hayal kırıklığı dolu bir sesle, “Kemal, Cemal buradan çıkıyoruz,” dedi. Onların arkasına geçmelerini bekledi. Fatih Bey masanın arkasından gülerek, “Anlıyorum,” dedi. “Onları bırakmak istememeni anlıyorum Bernacığım. Ama bana da pazarlık payı bırakmalısın. Ben diyorum ki Kemal Bey'i bana bırak yanındakini de sen götür. Yarı yarıya. Ne dersin?” diye sordu. Berna ona delirmiş birine bakar gibi bakarak, “Kusura bakma dayı ama geride kimseyi bırakmayacağım,” dedi.

Fatih Bey başını iki yana sallayıp, “Ben de burada durmuş mantıklı bir alış-veriş yapabiliriz diye düşünüyordum,” dedi. Yumruğunu masaya indirip hepsinin irkilmesine neden olduktan sonra, “Ah Orhan!” diye bağırdı. “Tek yapman gereken işleri olurluna bırakmaktı. Rüyada yaşayabilirdik,” dedi öfkeyle. Sonra koltuğunda geriye yaslanıp, “O zaman gidin hadi,” dedi rahat bir şekilde. “Ama buradan çıkmanız şu an büyük bir sorun. Kapıları tutmuş bir vampir ordusu var dışarıda. Onları aşip geçmeyi düşünmüyorsunuz sanırım değil mi? Yani tamam yarı-

vampirler güçlü falan ama sanmam ki bir orduya karşı çıkabilsinler,” dedi ve kötü adamlara yakışır bir kahkaha attı.

Üçü geri geri yavaşça odadan çıktılar. Kapıdan çıktılar ve Berna önlerine düşüp onları üçüncü kata yöneltti. “Nereye gidiyoruz?” dedi Kemal arkasından koşarak. “Geçitlerden birine,” dedi Berna aceleyle. “Çabuk olun. Çabuk!” dedi biraz daha hızlanarak.

44

Biraz önce ana baba günü gibi karmakarışık olan üçüncü kat şimdi bomboştu. Herkes dışarıya kaçmış veya konakta bir yerlere saklanmış olmalıydılar. Üçü aceleyle Berna’nın odasına gittiler. Berna odaya girerken kolunu ısırdı ve akan kanla önce yeri sonra duvarı işaretleyince gizli bölmeler açıldı. Berna yerdeki bölmeye sırtındaki kılıcı geri attı ve onun yerine başka bir kılıç çıkardı. Kınıyla birlikte sırtına astı ve kılıcı tam olarak göremediler. İki kılıç daha çıkardı ve onları Kemal ve Cemal’e verdi. Bu değişikliğin sebebini anlamamışlardı ama şimdi buna memnundular çünkü kılıçlar öyle hafifti ki sanki ellerindekiler kılıç değil çakıydı. Sırtlarındaki ağır kılıçları atıp yeni kılıçlarını astıktan sonra gizli bölmeye girdiler. Giriş arkalarından kapandı. İlerleyeceklerini düşünen Kemal ve Cemal birbirlerini tutmuşlardı ve Kemal karanlıkta Berna’yı arıyordu. Bulamayınca “Ee gitmiyor muyuz?” diye sordu. Berna’nın sesi karanlığın içinden, *Hayır, burada bekleyeceğiz* derken epey titriyordu. Bugün o kadar çok şey yaşamıştı ki Kemal’in vampirlerin gerçek olduğu gün yaşadığı şokla neredeyse aynı derecedeydi.

Berna tam girişin yanına çökmüş için için ağlıyordu. Kemal körlemesine

yanına geldi ve ayaklarının dibine oturdu. Berna ona ne kadar minnettar olduğunu anlatamazdı. En kötü anlarında hiç sesini çıkarmadan onun yanında durmuş ve ona destek olmuştu. Bunun değerini hiçbir şeyle kıyaslayamazdı. Sonunda kendini bıraktı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kemal ne yapacağını bilemiyordu. Özellikle karanlık elini ayağını bağlıyordu. O da öylece durmayı tercih etti. Berna ağladı, ağladı.

Bu sırada Cemal de körlemesine gelmiş ve Kemal'in yanına oturmuştu. İkiisi Berna'nın ağlamasını nasıl durdurabileceklerini bilmeden çaresizce oturuyorlardı. Öyle acıklı ve içli ağlıyordu ki Kemal'in bile içine dokunmuş onun da sebepsiz yere gözleri dolmuştu. Yarım saat kadar sonra Berna'nın sesi azaldı ve durdu. Konuşmaya başladığında sesi öyle boğuktu ki anlamakta güçlük çektiler. "Şimdi," dedi. "Yapmamız gereken şeyler var. Babam her ne kadar halkını zora soktuysa da iyi bir yöneticiydi. Yaptığı hata çok büyüktü ama şu an Fatih Dayımı yenebilecek biri varsa o da babamdır. Sanırım bu konuda hemfikiriz değil mi?" dedi. Hem Kemal'den hem de Cemal'den onaylama homurtuları yükseldi. "Öyleyse babamı bulmalıyız. Fakat şimdiki önceliğimiz konaktan çıkıp şehre sızmak. Burada istediğimiz kadar bekleyebiliriz. Buraların şifrelerini çözmesi haftalar alır. Kan korumasını kırmak zor olur," dedi.

Birden sustu. Duvarın diğer tarafından sesler geldiğini duydular. Orayı burayı karıştırıp, yıkan, döken birilerinin sesine benzeyen sesler geliyordu. Berna yavaşça ayağa kalkıp kılıcını hazırda tuttu. Kemal'e dokunup fısıldayarak onlara da aynısını yapmalarını söyledi. İkisinin de hazır olduğuna emin olduktan sonra girişe kanından yine aynı işareti çizdi. Giriş tıslayarak açılınca içeride üç vampirin şaşkın şaşkın onlara baktıklarını gördüler. Bunlar Fatih Bey'in onları aramaları için yolladığı askerler olmalıydı. Berna hemen üstlerine saldırıp zorlanmadan üçünü de öldürdü. Dağılmış saçlarını yüzünden çekip tiksintiyle ayağının dibinde yatanlara bakıp,

“İşte,” dedi. “Acıkan vampirin avı ayağına gelirmiş,” dedikten sonra birini tekmeledi. Yüzüne bulaşmış kanı elinin tersiyle sildikten sonra, “Giyin bakalım şunları,” dedi. Kemal’le Cemal durumun tehlikesini düşünmeden üniformaları giydiler. “Sen ne yapacaksın?” diye sordu Cemal Berna’ya. Berna kısaca planı anlattı.

Bir süre sonra Berna’nın odasından çıktılar. Berna beyaz bir çarşafa sarılmıştı ve ölen vampirlerin kanıyla da çarşaf biraz kırmızıya boyanmıştı. Böylece hem çarşafın içinde bir ölü olduğu izlenimi yarattılar hem de kendilerinden yayılan kan kokusunu bastırıp insan olduklarını vampirlerin anlamasını engellediler. Böylece sorgusuz sualsiz en alt kata geldiler. Kapılardan çıkarken bir vampir yanlarına geldi ve Kemal’e bakıp, “Seni daha önce görmedim,” dedi. Kemal hiç istifini bozmadan “Öyle mi?” dedi. Sonra birden coşup yapmacık bir öfkeyle, “Sanırım Fatih Bey senin kafanı koparmama izin verdiği zaman da böyle söylersin,” dedi gayet inandırıcı bir şekilde. Fakat görevli vampir pes etmemekte ısrarcıydı.

“Uzatma! O elinizdeki ne?” dedi kuşkulu bir sesle. Kemal daha da öfkeli bir sesle “Onun yemeğinin artıklarını dışarı çıkarıyorum. Sana da hesap vermem gerektiğini bilmiyordum,” dedi. “Yoksa yukarı çıkıp bunu dışarı atmama izin vermediğini, Fatih Bey’e yeni konağını pislettiğini mi söyleyeyim?” dedi tehditkar bir sesle. Bu sefer işe yaramıştı. Vampir korkmuş görünüyordu. “Tamam, tamam. Hemen ispiyonculuğa başlamanın alemi yok. Sen öyle diyorsan öyledir. İstersen elindekine yardım edeyim,” diyerek çarşafın içindeki Berna’ya uzandı. Ama Kemal, Berna’yı geri çekerek, “Olmaz,” dedi. “Benim işten kaydardığımı duyarsa bu sefer kopan benim kafam olur,” dedi. “Neyse, gitmem lazım,” dedi ve sırtında Berna arkasında Cemal’le sağ salım konaktan çıktılar.

Bir süre ilerlediler ve ara sokaklardan birine daldılar. Konaktan iyice uzaklaştıklarında Kemal sırtındaki Berna’yı hafifçe yere indirdi. Berna da kısa bir

bıçakla çarşafı yırtıp çıktı. “Eh, bu en kolay kısmıydı,” dedi. Üstünü silkeleyip düzelttikten sonra “Demek Fatih Bey’in yemek artığı öyle mi?” dedi hafifçe gülümseyerek Kemal’e bakıp. Kemal kızardı ve, “Aklıma gelen en iyi yalan oydu,” dedi. “Evet, gayet iyiydi,” dedi Berna.

Cemal bu arada etrafa bakınıyordu. Yanlarına gelip, “Ee, ne yapıyoruz?” diye sordu. “En zor soruyu sordun,” dedi Kemal acılı bir şekilde. Sonra ikisi Berna’ya döndüler. Berna onlara bakarken bir şey düşünüyor gibiydi. “Güvenebileceğimiz biri var,” dedi. “Herkes ondan yardım ister. Çok yaşlı ve güçlüdür. Ayrıca yıkım vampirlerinin kurucusudur,” dedi düşünceli düşünceli ikisine bakıyordu hâlâ. “Ama garip bir huyu vardır. Yardım edeceği kişiden bir şey vermesini ister. Daha önce hiç sahip olmadığı bir şey,” dedi elleriyle saçlarını karıştırarak. Şimdi saçları çılgın bir kuşun savrukça yaptığı bir yuva gibiydi. Cemal, “Ama onun gibi birine ne verebiliriz ki?” dedi. “Yüzyıllarca yaşamış birinin sahip olmadığı ne olabilir ki?” diye şaşkın bir şekilde sordu. “Bilmiyorum,” dedi Berna. “Ama gidip şansımızı denemeliyiz. Babamın en iyi arkadaşıydı. Belki kolayca olmasa da yardım alabiliriz. Gelin bakalım,” dedi ve önlerine düştü.

Etrafta ağır bir sessizlik ve boşluk vardı. Tüm evlerin kapıları kapalıydı. Belli ki Fatih Bey gelirken şehirdeki karmaşayı da bastırmıştı. Epey gittikten sonra Berna bir evin önünde durdu. “İşte burası,” dedi ve kapısına doğru ilerlediler. Berna kapıya birkaç defa vurdu. İçerde sakin ayak sesleri vardı. Biri gelip kapıyı açtı. Karşılarındaki vampir öyle biriydi ki kolayca insan sanılabilirdi. Uzun boylu, ince, sarışındı. Pembe ellerinin parmaklarında birkaç yüzük parlıyordu. Üzerinde siyah bir robdöşambr, elinde zarif bir fincan -ki içi kuşkusuz kanla doluydu- gözlerinde ince

altın bir gözlük ve yüzünde nazik bir şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Berna'yı görünce, "Ah, hoşgeldiniz," dedi. "Buyurun lütfen, içeri gelin. Sanırım bir şeyler yemek için geldin Berna'cığım," dedi Kemal ve Cemal'e gözlüklerinin üstünden iştahla bakarak. "Hayır, Serdar Amca," dedi Berna. "Onlar arkadaşlarım. Lafı uzatmayacağım. Sanırım olanlardan haberin vardır," dedi sorar gibi. Serdar Bey'in canı arkadaşlarını lafıyla sıkılmıştı. "Arkadaşmış," diye söylendi ve, "Evet, haberim var elbette," dedi ve onları içeri aldı. Kemal sıkıntısız içeri girdi ama Cemal'in açıkça kuşkuları vardı. Bu ne de olsa onun ilk defa yüzüstü bir biçimde yemek sanılıyordu.

Serdar Bey önlerine düşüp onları evinin iç kısımlarına doğru götürdü. Evini garip bir zevkle döşemişti burası kesindi. Her tarafta garip eşyalar ve saçma malzemeler vardı. Bir köşede bir sürü teknolojik alet sıralanırken bir başka köşedeysen bir o kadar eski ve tarihi eser görünümlü eşyalar diziliyordu. Gidip biraz önce kalktığı belli olan bir koltuğa oturup onlara da karşısında yerler gösterdi. Berna rahat bir şekilde gidip otururken Kemal ve Cemal'i biraz çekiştirmesi gerekse de onu takip ettiler. "Evet, canım, senin için ne yapabilirim?" dedi Serdar Bey nazıkça ona bakarak. Berna hiç lafı döndürmeden konuya girdi. "Babamın durumunu biliyorsunuz. Şu an şehirde dayımın hakimiyet kurduğunu, yakında tahminimce herkesi buradan atıp kendi halkını yerleştireceğini de biliyorsunuzdur. Yanında getirdiği askerler ve bana okuduğu bir şey bunu açıkça gösteriyor," dedi. Serdar Bey meraklanmıştı. "Ne okudu sana?" diye sordu. Berna hatırlamaya çalışarak, "Sanırım Kan Ataları'ndan, krefnaların kılıçlarından bilmem nelerden bahsediyordu," dedi aldırmaçlıkla.

"Ah demek öyle," dedi Serdar Bey sanki her şeyi anlamış gibi. "Evet çocuğum, senin de bazı şeyleri yüzeysel de olsa öğrenme zamanı geldi. Baban sana bunları anlatacaktı fakat evden ayrılman buna olanak tanımadı. Neyse," dedi

anlatacak çok şeyi olan birinin ifadesiyle. Berna da merakla onu dinliyordu. Acaba bilmesi gereken ama ona anlatılmayan ne olabilirdi ki? Serdar Bey anlatmaya başladı. “Yüzyıllar önce, sen doğmadan çok önce Ayla babanı seviyordu. Fakat baban anneni görünce her şeyi unuttu ve annenle evlendi. Onun insan olması, dolayısıyla ölümlü olması ve onunla çok kısa bir hayatı paylaşabileceği düşüncesi bile onu caydırmadı. Annen onun ne olduğunu öğrenince ondan ne korktu ne de ona kızdı. Sadece neden bunca zaman anlatmadığını sordu. Babanın mazereti çoktu ama annen yalan duymak istemedi ve ne olursa olsun diyerek gelip buraya yerleşti. Sonra sen dünyaya geldin. Fakat ne Ayla ne de kardeşi Fatih olanları unutmadı. Krefna ailesinden olma umutları bitmişti. Annenin ömrü kısa olmasına rağmen Ayla ona dayanamıyordu. Sonunda annen öldüğünde herkes üzülürken o sessizce içinden kahkahalar attı,” dedi biraz acılı bir şekilde.

Berna’nın gözleri kırmızılaşmaya başlamıştı. Bu arada Serdar Bey devam etti. “Krefna’nın acısını paylaştı ve en kötü anlarında onu yalnız bırakmadı. Krefna’nın aklı çelindi ve Ayla ile evlendi. Ayla babanı affetmişti ama Fatih Bey öyle kolayca affetmezdi. Hep iyi gibi göründü, sana sevgi gösterdi ama her zaman babandan ve senden nefret etti. Biliyorum çünkü benden defalarca seni öldürmemi istedi. Geri çeviremeyeceğim tekliflerle geldi. Hiç sahip olmadığım şeyler önerdi ama ben Krefna’nın kızını öldürecek kadar aptal değilim. Ayrıca sana da kıyamazdım,” dedi sevecenlikle Berna’ya bakarak.

Kemal bunları dinledikten sonra Serdar Bey’e saldırgan bir şekilde, “Madem bunları biliyordunuz, neden Orhan Bey’i haberdar etmediniz?” diye sordu. Serdar Bey bıkkın bir şekilde Kemal’e dönüp onu bir süre inceledi. Sonra yavaşça gülümseyip, “Demek sen O’sun,” dedi. Kemal onun ne demek istediğini anlamadan sorusuna cevap gelmesini bekledi ama Serdar Bey onu incelemeye devam ediyordu. Sonunda rahatsız edici bakışlarını onun üzerinden çekmeden, “Orhan gerçekten de

bu sefer yanılmıyor sanırım,” dedi. Kemal sıkıntıyla, “Ne demek bu? Soruma cevap verin,” dedi sinirli bir sesle. Serdar Bey omuzlarını silkip, “Ona anlattım elbette. Kanıt da sunabileceğimi, kendine dikkat etmesini söyledim. Ama dinlemedi. Ne dersem diyeyim dinlemedi. Ve işte şimdi ben burada, onun danışmanlığı görevimden istifa etmiş oturuyorum, o da dışarıda bir yerde yaptıklarından pişman halde sürünüyor,” dedi sakince.

Berna hikayeyi sessizce dinlemişti. Sonunda ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı. Bir aşağı bir yukarı yürüyor yumruklarını sıkıyor sonra durup tavana bakıyor tekrar yürümeye başlıyordu. Sonunda durdu ve Serdar Bey’e baktı. “Bana yeteri kadar adam toplayabilir misiniz?” diye sordu. Serdar Bey onun amacını anlamış ve hiçbir şaşkınlık göstermeyerek, “Evet,” demişti. “Ama karşılığında sahip olmadığım ne verebilirsin?” dedi fincanındaki kandan biraz içerek. Berna bunu bekliyordu ama cevabı bilmiyordu. Kemal elini kılıcına götürdü ve tehditkar bir şekilde hafifçe kınından çekti. Serdar Bey ona dönüp küçümser bir bakışla, “Bunu yapmanı hiç tavsiye etmem. Sana zarar vermek istemiyorum ama sen ne ilksin ne de son. O nedenle seni indirirken gözümü bile kırpmam. Şimdi, kılıcını indir. Nice savaşımlara girip tek bir yara bile almadan çıktım hepsinden. Karşıma böyle paldır küldür çıkmış beni korkutabileceğini sanıyorsan bir daha düşün,” dedi. Şimdi o da tehditkar görünüyordu. Kemal’se gülümsemeye başlamıştı. “Size sahip olmadığınız bir şey vereceğim,” dedi kılıcını kınından çekerek. Ayağa kalktı ve Serdar Bey’in karşısında durdu.

Serdar Bey alayla, “Evladım, hiç göremeyeceğin güzellikte kılıçlara sahip biri olarak bu kılıcı geri çeviriyorum,” dedi. Ama Kemal hâlâ gülümsüyordu. Bir anda kılıcını Serdar Bey’e salladı. Serdar Bey inanılmaz bir hızla savrulan kılıcı yakalamıştı. Tuttuğu kılıç avucunu kesiyor, akan kanlar kolundan aşağı geliyordu ama o buna aldırmıyor gibi görünmüyordu. Sakin bir sesle, “Bundan daha iyisini

yapabilirsin,” dedi yavaşça ve kılıcı sertçe geri itip Kemal’i sarstı. Berna ve Cemal hayretle ve korkuyla ona bakakaldılar. Ne oluyordu? Kemal aklını mı kaçırmıştı yoksa? Serdar Bey’in yarası çok derin değildi fakat yine de epey kanıyordu. “Kemal, ne yaptın?” dedi Berna korkuyla. Kemal’se gayet sakin bir sesle, “Eline bak,” dedi yavaşça. Serdar Bey gazez dolu bakışlarını ondan çekip kanayan eline baktı ve, “Ne olmuş?” diye sordu. Kemal geniş bir şekilde gülüp, “Sana hiç sahip olmadığın bir şey verdim,” dedi. “Bir savaş yarası,” deyip kendinden memnun bir şekilde onu süzdü. Serdar Bey’in gözleri kocaman kocaman açıldı.

Kemal’in böyle hızlı düşünüp durumu halletmesine memnun olan Berna gülümseyerek, “Kan paketlerin nerede Serdar Amca?” diye sordu. Serdar Bey sıkıntı ve gazezle eliyle odanın iç tarafındaki küçük bir buzdolabını gösterdi. Berna hemen büyük boy bir kan paketiyle geldi ve Serdar Bey’e verdi. Serdar Bey paketi ondan alıp elindeki fincana ekleyip içti. Kısa bir süre sonra yarası iyileşmiş bir şekilde koltuğunda eskisinden biraz daha tedbirli bir halde oturuyordu.

Üçü heyecanla ayakta ona bakıyorlardı. Sonra Serdar Bey başını kaldırıp onlara baktı. “Evet, insan,” dedi. “Sandığımdan daha zekiymişsin. Gerçekten de bir savaş yarası hiç sahip olmadığım bir şeydi,” dedi. Şimdi o da yavaşça gülümseyerek, “O zaman bana isteğinizi söyleyin,” deyip Berna’ya döndü. Berna da, “Bana yeteri kadar adam bulmanız,” dedi. Serdar Bey onlara tekrar oturmalarını işaret etti. Şimdi heyecanlanmış görünüyordu. “Bu isteğini eksiksiz olarak gerçekleştirebilirim. Çünkü,” deyip sesini alçalttı. Onlar da onu duymak için eğildiler. “Hiç kimsenin bilmediği bir şey var,” dedi fısıldayarak. “Krefna bile bilmiyor. Sadece ben biliyorum. Ben de onlara kan sağladığım için biliyorum,” dedi. Biraz durup üçünün meraktan patlayacak hale gelmesini bekledi. Üçüne tek tek bakıp yine fısıltıyla, “Yarı-vampirler,” dedi.

“Ne?” dedi Berna hayretle. “Ama ben benden başka tüm yarı-vampirlerin yok

edildiklerini sanıyordum,” dedi. Serdar Bey gülümseyerek “Evet, herkes öyle sanıyor,” dedi. “Ama babanın seni sakladığı gibi başka vampirler de kendi yarı-vampir çocuklarını sakladılar. Tek fark senin yaşadığın biliniyor onlarınsa bilinmiyor. Kaçtıkları ama kaçarlarken de öldürdükleri söylendi. Böylece aileleri de sorgudan kurtuldu. Şimdi hem kendine hem de onlara bir iyilik yapabilirsin. Onları tekrar özgürlüklerine kavuşturabilirsin,” dedi gözleri parlayarak. “Sana katılmaktan memnun kalacaklardır. Onların gücüyle sırtın yere gelmez,” dedi.

Cemal lafa karışıp, “Peki madem bu kadar güçlüler neden kendi özgürlükleri için savaşmadılar?” diye sordu. Serdar Bey ona hafif bir şaşırma ifadesiyle bakarak, “Bu insanlar beni sürekli şaşırtıyorlar,” dedi takdirle. “Onları ben durdurum insanoğlu,” diye cevap verdi Serdar Bey. “Onlara böyle de yaşayabileceklerini, böylece hem kendilerinin hem de vampirlerin mutlu olabileceğini söyledim. Öyle iyiler ki inandılar ve özgürlüklerinden vazgeçip kendi hallerinde yaşamaya, kimseye görünmemeye başladılar,” dedi. Berna heyecanla, “Peki, neredeler?” diye sordu. Serdar Bey parmağını evinin zeminine doğrulttu ve, “Orada,” dedi. Cemal şaşırarak, “Onları bodrumunuzda mı tutuyorsunuz?” diye sordu. Serdar Bey acıyarak Cemal’e baktı ve, “Biraz önceki zeka pırlıtısı geçiciydi galiba,” dedi küçümseyerek.

“Hayır, onlar yeraltındalar. Şehrin de altında. Orada kimseye görünmeden yaşıyorlar. Kan paketleri alarak onlara yolluyorum,” dedi gururlu bir sesle. Berna ona kuşkuyla bakıp, “Ama kan paketleri herkese belli bir sayıda dağıtılır. Dediğine göre sayıları epey fazla. Hepsine birden yetecek kanı nereden buldun?” diye sordu. Serdar Bey gülümseyerek, “Beni asla küçümseme kızım. Babanın haberi olmadan parmağını dahi kıpırdatamayan bir halk içinde soyu tükendiği düşünülen bir topluluğu saklıyorum yüzyıllardır,” dedi havalı bir şekilde. Ayağa kalkıp, “Benim evimle yaşadıkları yer arasında özel bir geçit var. Onlara buradan ulaşabiliriz. Beni takip edin,” dedi ve onları peşine taktı.

Bir koridordan ilerlediler. Burası da garipti. Bir taraf kameralar, bilgisayar parçaları, karmaşık elektrik devreleri gibi teknolojik nice çılgın aletlerle bir tarafı da heykel başları taş yazıtlar ve top gülleleri gibi tarihi nice bulgularla doluydu. Kemal onlara takılıp kalmadan yürümek için epey çaba sarf ediyordu ancak bir tablo çok tanıdık gelmişti. Kemal şaşkınlıkla, “Bu...” diye başladı ama Serdar Bey, “Hayır, ne yazık ki o bir kopya,” dedi hüzünle. “Gerçeği de bendeydi ama geri verdim. Beki duymuşsunuzdur. Mona Lisa birçok defa çalındı. Tüm İtalyanlar hırsızlara onu geri getirmeleri için dil döktüler. Kimin yaptığını bilmiyorlardı elbette. Çalanlar bana getirip satmaya çalıştılar. Orhan’a durumu bildirip birkaç adam yollamasını söyledim,” dedi gayet normal bir şey anlatıyormuş gibi. “Uzun lafın kısası tabloyu sağ salim geri aldık. Elimde tutmak istesem de dayanamadım geri verdim,” dedi bir arkadaşından ödünç kap istemiş sonra geri vermiş gibi konuşuyordu.

Koridor bitti ve tam karşılarındaki kapıdan girdiler. Oda boş sayılırdı. Sadece bir kaç eski püskü tozlu eşya vardı. Kemal böyle muhteşem bir evde bu odanın bulunmasını ayıplamıştı ister istemez. Serdar Bey’in bir koltuğu kaldırıp onlara muhteşem bir şey sunarcasına heyecanla bakmasına pek de coşku gösteremedi. Koltuğun altında tozlu bir döşeme vardı. Ama toz o dokununca bulaşmıyordu. “Sahte toz,” dedi onlar sormadan. “Kazısan da çıkmaz. Arada bir bazı meraklılar evimi dolaşıyorlar. Yanlışlıkla bu odaya girdiklerinde de burada bir şey yok deyip geri çıkıyorlar. Ama burada tahmin edebileceklerinden de çok şey var,” dedi ve kaldırdığı koltuğun altındaki sahte tozlu döşemenin tahtalarını oynattı.

Karşılarına yuvarlak merdivenleri epey derine indiği belli olan bir giriş çıktı. Önden Berna, Kemal ve Cemal indi. Ardından da tahtaları yerine tekrar koyan

Serdar Bey indi. Birkaç dakikalık inişten sonra aşağıda aydınlık bir yol belirmişti. Her iki taraf meşalelerle aydınlatılmış bir mağaraya benziyordu. Demek burada da hava vardı. Kemal hep merak ettiği bir şeyi soran birinin tavrıyla, “Vampirler nefes almıyorlarsa neden havaya ihtiyaçları var?” diye sordu meşaleli yolda yürürlerken.

Serdar Bey, “Elektrikten önce elbette ateşle aydınlanma sağlanıyordu. Ateşin yanması için de havaya ihtiyaç vardır. Ayrıca vampir şehrine üst düzey yöneticiler veya başka ayrıcalıklı insanlar da girip çıkıyorlardı. Hatta kimisi burada yaşıyordu. Yarı-vampirlerin katliamıyla birlikte onlar da şehirden atıldı. Onlara hava sağlamak için hava kapakları var. Dışarıdan içeriye temiz hava içeriden dışarıya da kirli havayı çıkarırlar. Yangınların nasıl çıktığını, meşalelerin nasıl yandığını hiç mi merak etmedin?” diye öğrencisini azarlayan öğretmen tavrıyla bağırdı. Kemal de sessizce, “Daha tanışalı bir saat olmadı ve bana şimdiden patronluk taslıyor,” diye Cemal’e fısıldadı. Cemal gergin bir şekilde kıkırdarken Serdar Bey’in bakışlarını görünce hemen sustu.

Yollarına devam ettiler. Yol hafif eğim kazanmış, onları biraz daha yerin altına götürüyordu. Sonunda geçit sona erdi. Birden yıllarca geriye gitmiş gibi hissettiler çünkü karşılarındaki yer çok eski bir kasabaya benziyordu. Evler derme çatma, yollarsa bozuk ve dardı. Adeta doğal bir şekilde oluşmuş devasa bir mağaranın içine yerleşim yapmışlardı. Etrafta yarı-vampirler vardı. Kendi hallerinde dolaşıyorlardı. Birkaç yarı-vampir çocuk onlara biraz bile ilgi göstermeden kahkahalarla birbirlerini kovalayarak önlerinden geçti. İlerlemeye devam ettiler. Yarı-vampirler her zaman görüp tanıdıkları Serdar Bey’e el sallıyorlardı ama arkasında kimler olduğunu görünce duraksadılar ve dördünün arkasından gitmeye başladılar. Kısa bir süre sonra haber hızla yayılmış, arkalarına bütün kasaba takılmıştı. Arkalarındaki kalabalıktan ürken Kemal ve Cemal şimdi bir rüyada gibi çevresine inanmaz gözlerle bakan Berna’ya daha fazla sokulmuşlardı. Üçü de

yolunu gayet iyi biliyor gibi yürüyen Serdar Bey'in arkasındaydı. Toplu yürüyüş kısa sürdü ve bir meydana geldiler. Meydanın ortasında yüksekçe bir kaide dışında hiçbir şey yoktu. Üzerinde herhangi bir şey yoku. Burası belli ki duyurular, konuşmalar için kullanılan bir çeşit kürsüydü.

Tüm yarı-vampirler meydana doldurmuşlardı. Serdar bey sıçrayıp kaideye çıktı. “Merhaba dostlarım,” diye seslendi coşkulu bir sesle. “Size bugün çok özel kişiler getirdim. Bunlar sizlerin yüzyıllar süren kaderinizi değiştirebilecek kişiler. Vampirler ve yarı-vampirler arasındaki dostluğu canlandırabilecek kişiler. Şu an Krefna şehrinde neler olduğunu biliyorsunuz. Haberleri size ulaştırdım. Ama son olayları da katacağım. Krefna'nın eşi Kardet Hanım'ın kardeşi Tehokkan şehrin yönetimini ele geçirip sıkıyönetim ilan etti. Yönetimi ele geçirdi ve şimdi tüm halkı buradan kovacak,” diye bağırdı.

“Hatırlarsınız ki Sayın Tehokkan yarı-vampir avının öncülerindendi,” deyince kalabalıktan öfke dolu sesler yükseldi. Kemal onlara bakınca çoğunun gözlerinin renklerinin değiştiğini görerek ürperdi. Serdar Bey şimdi öfkeli bir sesle devam ediyordu. “Bunun nedeni de sizlerle ve biraz önce de asıl bilmesi gereken kişiyle, Krefna'nın kızı Sesevra Hanım'la paylaştığım nedenlerdi. Artık özgürlüğünüze kavuşabileceksiniz,” diye konuşurken birden yükselen bir sesle konuşması bölündü. Bir yarı-vampir, “Biz zaten özgürüz!” diye bağırdı. “Krefna'nın bilmediği hayat gerçek özgürlüktür. Neden bizi yok etmeye çalışmış olanlarla tekrar dost olmak isteyelim? Sana saygımız sonsuz Serdar Bey fakat sen de çok iyi biliyorsun ki bir vampir, kanını akıtanı asla unutmaz,” diye bağırdı. Onaylama dolu sesler yükseldi.

Serdar Bey, “Durun!” diye onları susturdu. “Burada yaşamanız gerekmiyor. Anlasanız! Artık sizler hak ettiğiniz değeri göreceksiniz. Burada, bu viran yerde kalmak zorunda değilsiniz. Onların ayakları altında yaşamak zorunda değilsiniz.

Sizler özgürlüğü tattınız, ne demek olduğunu, dışarının nasıl bir yer olduğunu biliyorsunuz. Fakat çocuklarınızı düşünün. Bir gün bile gün ışığı bilmemiş yavrularınızı düşünün. Sizler gibi yaşamalarını mı istiyorsunuz? Özgürlük, adalet bilmeden, dünyayı tanımadan mı yaşasınlar? Bu mahvolmuş yerde mi?” diye elini kasabaya doğru salladı. “Eski hayatınızın ne kadar rahat olduğunu çoğunuz hatırlar. Çocuklarınıza ve sonraki nesillere bu mutluluğu bırakmak istemez misiniz?” diye bağırdı. Şimdi kafalar karışmıştı. Serdar Bey çok yumuşak bir noktaya vurmuştu. Kimse çocuklarının burada yaşamasını istemiyor gibiydi. Serdar Bey zamanın geldiğini anladı ve, “Şimdi sizlerle asıl konuşması gereken konuşacak,” dedi. Berna’ya yukarı gelmesini işaret etti.

Berna bunu beklemiyor değildi ama yine de heyecanlıydı. O da sıçrayıp yukarı çıktı. “Kardeşlerim!” diye başladı. “Yüzyıllarca ne acılar çektiğinizi anlıyorum dersem yalan söylemiş olurum. Fakat kıyım zamanını hatırlıyorum. Evet, beni de öldürmek istediler. Benim sizden tek farkım babamın Krefna olmasıydı. Bunun bana getirdiği tek şey vampirlerin beni yaşayan tek yarı-vampir olarak görmeleriydi. Güvendeyim sandım. Özgürüm sandım. Seviliyorum sandım,” dedi öfkeyle sesi titreyerek. “Fakat şimdi gördüğünüz üzere aslında hepinizden daha büyük tehlikeydimişim. Gözünü kan ve iktidar hırsı bürümüş, bunun için masumları katledebilecek o caninin, Tehokkan’ın gözünün önündeydim. Yarı-vampirlerden onca nefret edenin gözleri önündeydim. Yarı-vampirleri öldürürken beni korumuştı. En azından ben öyle sanmıştım. Ama şimdi beni de saf dışı bırakma çalışmalarında. Bu durumdan kurtulmamızın yolunu biliyorum. Babam Krefna yönetimi çökünce kaçtı. Onu bulup tekrar başa getirebilirsek,” derken itiraz sesleri yükselmişti. Kimileri alayla gülüyor kimileri de öfkeyle bağıırıyordu. Berna’nın sesini bastırıyorlardı.

Serdar Bey duruma el koydu ve, “Dinleyin!” diye bağırdı. Yarı-vampirler

onu dinleyip sustular. Serdar Bey, Berna'ya devam etmesini işaret etti. Berna, “Öfkenizi anlıyorum. Çok acı çektiniz fakat bunlara son verilebilir. Eğer babamı tekrar Krefna yaparsak ve her şeyden önemlisi bu sizlerin yardımıyla olursa tekrar eski konumunuza dönebilirsiniz. Burada yaşamak zorunda kalmazsınız. İstediğim çok fazla biliyorum ama emin olun buna değer. Tekrar özgürlüğünüzü elde edebilir, bunu kendinizden sonrakilere bırakabilirsiniz,” dedi. Şimdi itiraz sesleri yükselmüyordu. Karışmış kafalardan çıkan seslerdi bunlar. Sanki ona inanmaya başlıyorlardı. “Peki, bunu nasıl garanti edebilirsiniz?” diye kalabalıktan biri bağırdı.

“Edemem,” dedi Berna. “Size yalan söylemeyeceğim. Size bu savaşı kazanacağımızı garanti edemem,” dedi sesinde büyük bir acıyla. “Ama ya kazanırsak? Umudunuz yok mu? Bu köhne yer özgür yaşama umutlarınızı da mı kararttı? Tekrar özgür yaşama umudunuz olmadığını söylemeyin. Denemeye değmez mi?” diye sordu. Bir süre karışık kafalardan gelen seslerin uğultusu devam etti. Sonra biri birden, “Evet! Burada ezik yaşayacağıma yukarıda onurumla ölürüm!” diye bağırdı. Tekrar, “Evet!” diye bağırdı. Sonra bir başkası, ardından başkası derken tüm kalabalık, “Evet!” diye bağıırıyordu. Berna mutlulukla onlara baktı. Fatih Bey'in büyük ordusuna karşı gelebilecek tek kuvvet onlardı. Belki yenilirlerdi ama şimdi hiçbiri bunu düşünmüyordu. Hepsi coşkuyla Berna'nın yanında savaşmayı kabul ediyordu.

Tüm yarı-vampirler onları mutlulukla aralarına kabul ettiler. Bu arada Kemal ve Cemal'i de Berna'nın arkadaşı olduklarından ayrı tutmadılar. Bu kasabada bir süre kalacak, savaşın planlarını burada yapacaklardı. Savaşın yönetileceği yer, karargahlarıydı burası. Hemen kasabanın ortasında her yere kolayca ulaşabilecek

stratejik bir yere Berna, Kemal ve Cemal için büyük bir çadır kuruldu. Kemal ve Cemal'in yiyecekleri de yukarıdan gizlice yine Serdar Bey tarafından getiriliyordu.

Sanki gayet normal bir ortamdaydılar. Kemal ve Cemal yarı-vampir çocuklarla oynuyorlar, kasabayı gezip yarı-vampirlerle konuşup onları savaş için ikna edici konuşmalar yapıyorlardı. Cemal arada bir durgunlaşıyordu. Kemal onun Suna'yı özlediğini, onu epey merakta bıraktığını düşünerek üzüldüğünü tahmin edebiliyordu. Bunca zaman ortada görünmeyince onu aramaya çıkılmış mıydı acaba? Cemal'le Kemal bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğini düşünüyorlardı. Cemal, Suna için epey endişeliydi. Bu konudaki sıkıntılarını Serdar Bey'e söylediler. O da hemen Suna'ya durumu neler olduğunu anlatmak için gideceğini söyledi. "Böyle bir şeyi nasıl bu kadar geciktirirsin kafasız!" diyerek Cemal'in başına esaslı bir tokat indirmişti. Birkaç gün sonra Cemal'e Suna'nın iyi olduğunu, her şeyin yolunda gittiğini söyleyince Cemal de rahatlamıştı. Şimdi sıra Kemal'in ailesindeydi. Onlara da birileri gönderilecek, elbette bunlar vampir olduklarını çok iyi gizleyeceklerdi.

Aslında bu yaptıkları bir çeşit vedalaşmaydı. Çünkü kalkıştıkları iş o kadar tehlikeliydi ki sonuna kadar sağ kalabilmeleri belki de mucizeydi. Ailelerini, sevdiklerini geride bırakıyorlardı. Gönderilen vampirler onların son sözlerini, yalan da olsa, taşıyorlardı belki de.

Bunun dışında şimdi yarı-vampir kasabası tam bir şenlik yeri idi. O viran, mutsuz yer gitmiş; umutla dolu ve önderlerini bulmuş bir topluluk gelmişti. Her köşede savaş hazırlığı yapılıyor, eski günlerin hikayeleri yeniden anlatılıyordu. Yarı-vampirler şehrin görüntüsünü, girişten Krefna Konağı'nın eşsiz halini, stadyumlardaki spor günlerini, kutlama zamanlarında Krefna Caddesi'nin nasıl da süslenip harika bir eğlence yerine dönüştüğünü anlatıyorlardı.

Bir gün Serdar Bey, Orhan Bey'in bulunmasının zamanının geldiğini Berna,

Kemal ve Cemal'e bildirdi. Halk onu yeniden kabul etmeye, liderleri olarak kabullenmeye hazırdı. Bu iş için yetenekli bir grup yarı-vampir seçildi başlarına da Berna geçti. Fatih Bey'in askerlerine veya başka bir vampire görünmemeliydiler. Bu hareket çok incelikliydi ve hata kabul edilemezdi. Cemal operasyonlar konusunda deneyimli ve yetenekli olduğundan Berna onu da gruba dahil etti ve hazırlıklar tamamlandı. Epey iz sürme olacağı garantiydi.

Sıkıntı dolu bir beklentinin ve endişenin sardığı üç günün ardından grup geri geldi. Eski Krefna da yanlarındaydı. Şehrin ücra bir köşesinde açlıkla pençeleşir halde bulunmuştu. Berna'yı görünce kaçmaya yeltenmemiş ve onu öldürmesini beklemişti. Ama Berna ona sarılıp her şeyin iyi olacağını söyleyerek yanlarında getirdikleri kan paketlerinden vermişti. Canlanan ve yaptıklarından dolayı özür dileyen eski Krefna, yarı-vampirleri görünce çok şaşırılmış ama mutlu olmuştu. Kasabaya gelince de önce suçluluk duymuş ama ona güvendiklerini görünce bu işi başarmak zorunda olduğunu anlamıştı. Hem kendisi hem de kendisine güvenen ve yüzyıllarca haksızlık edilmiş yarı-vampirler için Fatih Bey yenilmeliydi. Fakat bu yalnızca yarı-vampirlerle olacak bir şey değildi. Hemen vampirlerden de Fatih Bey'in yönetiminden memnun olmayanların toplanması, Krefna'ya bağlı olanların yarı-vampirlerle birleştirilmesi gerekiyordu.

Bu amaçla çok gizli bir örgüt kurdular. Krefna'nın verdiği isimlerle irtibat kuruyorlar ve güvenilir vampirlerin toplanmasına çalışıyorlardı. Her yerden gelen vampirler buraya katılıyordu. Eski dostlarını gören vampirler ve yarı-vampirler arasında beklediklerinin aksine bir soğukluk olmamış, hepsi mutlulukla hasret gidermişler ve birlikte çalışmaya başlamışlardı. Bu birlik beraberlikle kasaba yeniden yapılandırılıyordu. Artık evler derme çatma değil, bakımlı güzel evler haline geliyorlardı. Eski karargah Orhan Bey, Serdar Bey, Berna, Kemal, Cemal ve bazı güvenilir vampir ve yarı-vampirler için genişletilmişti ve işler buradan

yürütülüyordu. Her gün yeni birileri katlıyordu fakat hâlâ yeterli değildi. Çünkü duyduklarına göre Fatih Bey gücünü pekiştirmek için şehre yeni askerler getiriyordu. O, bir gizlilik içinde olmadığından işleri daha çabuk yürüyordu ve toplu sevkıyatlarla gücünü sürekli katlıyordu.

Düşmanlarının gücünü biliyorlardı. Acımasız bir askeri topluluk oluşturmuş olan Fatih Bey'in bu çalışmalardan habersiz olması çok önemliydi. Önemli bir haber de hemen yayılmıştı. Esat Bey ve Ayla Hanım ölü olarak bulunmuşlardı. Fatih Bey'in askerleri onları yakalamışlar, Fatih Bey'in kardeşini gözünü kırpmadan öldürmesi onun caniliği hakkında hepsine bir hatırlatıcı olmuştu. Eski Krefna'ya bağlı olan herkes onun için ölüydü. Yeni yönetimine taraftar toplamaya da çalışıyor, her yerde mitingler düzenliyor, konuşmalar yapıyor ve düzen bozucular hakkında herkesi uyarıyordu. İki insan ve eski Krefna'nın kızı, yarı-vampir Berna aranıyordu. Başlarına ödül konulmuştu. Onların saklandıklarını, belki de kaçtıklarını düşünüyordu.

Kemal, Cemal, Berna ve birkaç yarı-vampir kasabanın çevresinde devriyeye çıktıkları bir gün kasabanın iç kısımlarında bir evin önünde on beş-yirmi kişinin toplanmış olduğunu gördüler. Merakla o tarafa yöneldiklerinde kulaklarına bir kavganın başlamak üzere olduğunu gösteren sert konuşmalar çalınca hızlandılar. İki vampir atışmakta, onların çevresinde de yarı-vampirler ve vampirler toplanmış kavgaya hazırlanmakta görünüyorlardı. Atışmanın olduğu yere ilk varan Berna iki kavgacının arasına girip, “Ne oluyor burada?” diye bağırdı. Vampirler öfkeyle gözlerinden renk çekilmiş bir halde saldırmaya hazır bekliyorlardı.

Berna'nın gelişiyile akılları başlarına gelmiş görünüyordu. Berna ısrarla, “Ne oluyor çabuk anlatın.” deyince vampirlerden biri, “O bir köstebek!” diye bağıarak parmağıyla diğer vampiri gösterdi. Suçlanan vampir öfkeyle, “Asla!” diye bağırdı. “Ben burada arkadaşlarımla oturmuş kazanıp kaybetme olasılıkları hakkında

konuşurken bu geldi ve bağırıp bana köstebek dedi,” diye anlattı. Arkadaşları da öfkeli öfkeli başlarını sallayıp onun hikayesini desteklediler. Suçlayan vampir, “Hiç de öyle olmadı. Seni Tehokkan’a bilgi sızdırma planları yaparken duydum,” deyince suçlanan vampir ve çevresindekiler tekrar öfkelenip diğerlerinin üzerine yürüdüler. Berna ve yanındakiler aralarına girip iki grubun kavga etmesini önlemeye çalışıyorlardı ama bu çaba sonuçsuz kaldı. İki taraf birbirine girmişti bile.

Berna öfkelenip tedbiri elden bıraktı ve kavgacı taraflara saldırıp hepsini farklı köşelere fırlatmaya başladı. Yanında diğer yarı-vampirlerin de olması olayın hemen durdurulmasını sağladı. Şimdi iki kavgacı taraf da yere yığılmış sadece Berna ve yanında gelenler ayakta kalmışlardı. Kemal ve Cemal vücutlarının çoğu yeri morarmış, şişmiş ve yaralanmış halde yarı-vampirlerden destek alarak ayakta duruyorlardı. Berna öfkeyle iki tarafa bağırıyordu. “Utanın kendinizden. Buraya getirilen herkes güven ve yardımlaşma duygusuyla geldi. Kimse kimseyi gammazlamıyor. Burada öyle kişiler olduğuna inanmayı reddediyorum,” dedi. Sonra suçlanan tarafa dönüp, “Ama gerçekten böyle bir durum olduğu ortaya çıkacak olursa bu kişilerin savaşı göremeden canlarını vereceklerini garanti ediyorum,” tehdit dolu bir sesle. İki taraf da utanmış ve yaralanmış halde oldukları yerden başlarını salladılar ve birbirlerine destek olarak dağıldılar.

Cemal topallayarak geri dönmekte olan grubun başındaki Berna ve Kemal’e yetişip, “Bu iş bir an önce sonuca bağlanmak zorunda. Zamanımız azalıyor. Eskiden neden düşman olduklarını hatırlamaya başlamadan önce saldırı gerçekleşmeli,” dedi fısıldayarak. Kemal başını sallayarak onaylayıp, “Yok yere kavga etmeye başladılar. Yakında bu huzursuzluk herkese yayılabilir. Harekatı tehlikeye atabilirler,” dedi. Berna düşünceli bir şekilde ileri bakıyordu. Sonunda, “Haklısınız,” dedi. “Hazırlıkları hızlandırmak zorundayız. Düşmanın gücünün daha fazla katlanmasına da izin veriyoruz. İlk fırsatta saldırmak zorundayız,” dedi yavaşça.

Karargahta hava değişmişti. Yorucu bir günün ardından Serdar Bey endişeyle, “Bulunanlarla yetinmemiz gerek,” dedi. “Yoksa elimizdekileri de korkutacaklar. Daha geçen gün bir kaçak yakaladım. Bizi ihbar etmeye gidiyordu. Bu gidişle daha başka kaçaklar da olacaktır. Hemen ne yapmamız gerekiyorsa yapmalıyız,” diye uyardı. Krefna’ysa bu tür durumları iyi biliyordu. Savaş konusunda uzmandı ve biliyordu ki ellerindeki g karşılarındaki ordu için yeterli değildi. Tamam, yarı-vampirler etkiliydiler ama sadece onlarla olacak iş değildi bu. Resmen bir savaş hazırlığı dnemindeydiler ve savaşta taktik ve g aynı anda giderdi. Yetersiz gle taktiğin iyi bile olsa çok dayanamazdın. Hem bu savaş bir meydan savaşı olacaktı. En fazla bir gün srmeliydi. Orhan Bey ne yapması gerektiğini düşündü. nnde bir seçenek vardı. Hiçbir savaş mttetiksiz kazanılmamıştı. Çünkü dostsuz devlet düşmanı çok olan devletti ve asla tarafsız kalmak gibi bir durum söz konusu değildi.

Orhan Bey’in sükuneti Serdar Bey’in sinirlerini bozuyordu. Öfkeli bir sesle, “Ee, ne yapıyoruz?” diye sordu. Orhan Bey yüzünde kararlı bir ifadeyle ona döndü. “abuk bir adam ayarla. Cesur, hızlı. Onunla yalnız konuşacağım,” dedi. Serdar Bey ne olduğunu sormak istedi ama Orhan Bey ser verip sır vermez bir ifadeyle hazırlanacak adamı bekledi. Serdar Bey sinirle dışarı çıktı ve gereken zeliklerde olduğunu bildiği birini çağırdı.

Bu sırada Kemal ve Cemal sürekli okçuluk ve kılıçta çalışıyorlar önlerindeki savaşa hazırlanıyorlardı. Berna da onlarla birlikte hazırlıklara yardım ediyor kendi de çalışıyordu. Bu sıradan bir gruba karşı savaş olmayacaktı. Belirli bir eğitimden geçmiş bir orduyla karşı karşıyaydılar.

Çalışmaktan yorulmuş ve bir yere oturmuş dinlendikleri bir gün Berna elinde bir kan paketi Kemal ve Cemal de su şişeleri tutmuş savaş hakkında konuşturlarken Kemal bir vampirin çıkışa doğru gittiğini gördü. Kapıdaki korumalara da cebinden bir kağıt parçası çıkarıp gösterdi. Korumalar anında geri çekildi ve ona yol verdi. Neydi bu acaba? Kan paketleri daha birkaç gün önce yenilenmişti. Kan paketi taşımamasından başka bir şey için dışarı çıkılmıyordu. “Belki de yeni birileri katılıyordur,” diye fikir yürüttü Cemal. Ama Berna endişeli görünüyordu. “Gelin, karargaha bir bakalım,” dedi.

İçeri girerlerken Serdar Bey’in, “...Zaman yok. Nasıl böyle bir şey umabiliyorsun?” diye öfkeyle bağırdığını duydular. Orhan Bey de onunkine denk bir öfkeyle, “Ne yapmamı bekliyorsun? Bundan daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan planını duymaktan mutlu olurum!” diye bağırdı. Serdar Bey tam cevap verecekti ki davetsiz misafirlerinin olduğunu gördü. Zoraki gülümseyerek, “Merhaba,” dedi. “Neler oluyor?” diye sordu Berna kuşkuyla. Birçok işin üstesinden geldiği ve tüm kurtuluş hareketlerini başlatan o olduğu için herkes Berna’ya ayrı bir saygı gösteriyor ve ondan bir şey saklanmıyordu. Orhan Bey gülümseyerek, “Önemli bir şey değil. Birkaç savaş planı hazırlıyorduk. Zamanın aleyhimize olduğu bir gerçek. Buna karşı alabileceğimiz önlemleri ve savunma taktiklerini konuşuyoruz,” dedi. Daha önce de buna benzer tartışmaları olduğundan bir şeyden şüphelenmeden girip oturdular.

Berna, Orhan Bey’e döndü ve, “Baba. Birinin dışarı çıktığını gördük. Ne oldu?” diye sordu. Orhan Bey beklemediği bir şey duymuş gibiydi ama belli etmeden toparlandı. “Sanırım güvenilir birkaç kişi daha bulunmuş,” dedi. “Ayrıca olanlardan sürekli haber almaya çalışıyorum. Fatih’in ordusuna iki casus yolladım onlardan haber alıyorum. Kemal ve Cemal’in kaçarken giydiği asker elbiseleri çok yararlı oldu. Onları kullandık. Şimdi gayet net bilgiler alıyoruz,” diye onları

bilgilendirdi. Hiçbir şeyden şüphelenmeden dışarı çıktılar. Bu ne de olsa ilk defa müttefik toplamaya veya casusluğa yollama değildi.

Cemal onlara havalı bir şekilde, “Ben size dedim,” dedi. “Bu saatten sonra Orhan Bey’den yanlış hareketler beklemiyorum. Çünkü bu onun da sonu olur. Yaptıklarından da pişman görünüyor canla başla çalışıyor,” dedi. “Ona epey güveniyor gibisin,” dedi Kemal, Cemal’i ölçüp biçer gözlerle taradı. “Sen güvenmiyor musun?” diye sordu Cemal. Kemal omuz silkmekle yetindi. Orhan Bey çok gereksiz olarak halkı tehlikeye sokmuştu. Kemal öyle kolayca güvenmek istemiyordu. Evet, Cemal haklıydı, Orhan Bey pişman görünüyor ve canla başla hizmet ediyordu ama yine de bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Kemal’e bakışındaki bir şey ona sürekli tetikte olmasını söylüyordu sanki.

49

Tekrar çalışmalara döndüler. Berna bugün onlara silahsız dövüş hakkında biraz bilgi verecekti. O, bu konunun uzmanıydı elbette. Biraz önce çalıştıkları yere döndüler. Kemal’le Cemal oturdular ve onu dinlemeye başladılar. Bir süre sonra Berna, “Şimdi... Kemal, kalk bakalım,” dedi. Kemal biraz şaşırarak kalktı ve Berna’nın yanına gitti. “Bir vampirin ilk saldıracağı yeri biliyorsun değil mi?” diye sordu. Kemal, “Evet, boynum,” dedi boynunu tutarak. “Güzel,” dedi Berna. “Şimdi boynunu koruman için size özel boyunluklar ayarlanıyor ama siz yine de kendinizi nasıl koruyacağınızı bilin. Bir vampir boynunuza saldırdığı zaman onu boynunuzdan koparıp almak zordur. Koparsanız bile dişleriyle boğazınızı parçalar. Bunu önlemenin en güzel yolu şudur,”

“Şimdi varsayalım sen bir vampirsin ben de insanım,” dedi Kemal’e. Kemal bir an gülümsedi. Berna da gülümseyerek anlatmaya devam etti. “Boynuma saldır ve

ısıyor gibi yap,” dedi. Kemal tam anlayamamıştı ama yine de Berna’nın dediğini yaptı ve boynuna doğru saldırıyor gibi yaptı. O anda Berna, Kemal’in kafasını tuttu ve boynunu kırar gibi yaptı sonra bıraktı. Hareketin özünü kapmışlardı.

Berna anlatmaya devam etti. “Bir vampir boynunuza saldırınca savunmasını çok açık bırakır. Birçok vampir bunu bilse de en korkunç ve insanları felç eden görüntünün üzerine sivri dişli birinin saldırmasının görüntüsü olduğunu bildiklerinden yine de bunu yaparlar. Gerçekten de tüm insanlarda etkilidir. Üzerine saldıran vampirin görüntüsüyle donup kalan insan zayıf saldırıyı savuşturamaz. Ama siz artık biliyorsunuz. Şimdi bir daha deneyelim,” Kemal’e döndü ve, “Şimdi sana saldıracağım sen de beni biraz önce gösterdiğim şekilde önleyeceksin. Yüzüm sana dönük olduğundan çenemin altından ve başımın şakağıma yakın yerinden tutacaksın, anladın mı?” diye Kemal’e başının tutacağı yerleri göstererek sordu. Kemal, “Tamamdır,” dedi ve hazır halde bekledi.

Berna biraz geriledi ve ona doğru yürüyüp ağzını açtı ve boynuna doğru yavaşça geldi. Kemal bu görüntüden etkilenmedi ve Berna’nın başını yavaşça tuttu. Berna birden başını kaldırdı ve, “Eğer sana saldıran vampiri de böyle nazik tutarsan kıskanırım,” dedi. Cemal kahkahalarla yere yuvarlanırken Berna, “Olmadı. Bir daha,” dedi. “Şimdi biraz daha hızlı saldıracağım ve biraz daha önleyici ol,” dedi. Berna gerçekten de daha hızlı saldırdı ama Kemal bir türlü ona kıyıp başını sertçe tutamıyordu. Berna başını iki yana sallayıp parmağını sallayarak onu biraz daha azarladı çünkü kendini korumayı öğrenmeliydi. Onun için de Kemal’e bir düşman gibi saldırmak can sıkıcıydı ve bir türlü dikkatini toplayamıyordu. Sonunda çözümü buldular. Berna oradan geçen bir vampiri çağırdı ve kendilerine yardım etmesini rica etti. O da, “Tabii ki,” dedi ve onlara katıldı. Berna sorunun çözme ulaştığını görerek mutlulukla, “Şimdi,” dedi.

“Kemal’e saldırıyor gibi yapacaksınız,” dedi vampire ve üzerinde çalıştıkları

hareketi kısaca anlattı. “Peki,” dedi vampir ve Kemal’le karşılıklı durdular. Kemal vampire bakıp derin derin nefes aldı ve Berna’nın anlattığı hareketi aklından geçirmeye başladı. O daha kendini iyice hazırlayamadan, “Şimdi,” diye işaret verdi Berna.

Vampir birden saldırdı. Kemal onun görüntüsü karşısında soluksuz kalmıştı. Öyle korkunç görünüyordu ki sanki gerçekten canını almak için saldırıyordu. Kemal korkuyla geriledi ve bir taşla takılıp düştü. Berna da korkarak yanına koşup onu yerden kaldırdı. Vampir biraz utanmış görünüyordu. O da Kemal’in yanına geldi ve, “Korkuttuysam üzgünüm,” dedi. Kemal biraz daha toparlanmış olarak kalktı ve, “Önemli değil,” dedi sersemlemiş bir halde. Epey utanmış bir halde üstünü silkelirken Berna, “Sen biraz dinlen bir de Cemal denerken izle,” dedi.

Cemal yerden kalktı, üzerini silkip vampirin karşısına geçti. “Anladın, değil mi Cemal?” dedi Berna. “Çenesinin altından ve başının şakağına yakın yerinden tutacaksın,” diye anlattı. “Anladım,” dedi Cemal ve vampirin karşısına hazır halde geçti. “Şimdi,” diye başlattı Berna. Vampir yine hızla saldırdı ama Cemal tam Berna’nın anlattığı gibi vampiri tuttu. “Bundan sonrası da küçük bir kol hareketi. Güzel,” dedi Berna. “Gayet iyi Cemal. Aferin,” dedi. Kemal canı sıkılarak orada oturuyordu. Cemal bir polisti. Elbette refleksleri daha iyi olacaktı. Berna, Kemal’e döndü ve, “Gel Kemal, bir daha dene,” dedi.

Kemal kararlı adımlarla geldi ve vampirin karşısına geçti. Berna biraz endişeli bir şekilde, “Hazır mısınız?” diye sordu. Kemal evet anlamında başını salladı ve gözlerini kısıp vampire pis pis baktı. Vampir bu bakıştan şaşırılmıştı ama o da endişeyle yerini aldı. Berna, “Peki, şimdi,” diye işaretini verdi. Vampir tekrar saldırdı ama Kemal bu sefer hazırды. İçinde yine korku vardı ama korku bu sefer öfkeye dönüştü. Hem korkuyor hem de korktuğu için öfkeleniyordu. İçinden bir sesin yükselerek ona ne yapması gerektiğini tam olarak anlattığını sandığı saniyeden

de kısa bir süre içinde her şeyi anladı ve üzerine gelen vampiri Berna'nın dediği gibi yakalamayı başardı. Bu başarısına kendi de şaşırmıştı. Şimdi hem vampir hem Berna hem de Cemal gülererek onu alkışlıyorlardı. Tamamdı. Vampire teşekkür edip yolladılar.

Tekrar silahlarla çalışmaya başladılar. Kemal kılıçta da iyiydi ama ok kullanmaya özel bir yeteneği vardı. Daha ilk seferde rahatça atmıştı. Cemal'se oku atarken yayı koluna çarptırmış ve canı epey yanmıştı. O da ok işini bırakıp kılıca yönelmişti. Kemal hedefe her seferinde biraz daha yaklaşıyordu. Yay ve oku kendinden bir parça gibi hissedip bunca kısa sürede ustalaşmaya başlaması herkesin şaşkın bakışlarını ve takdirini kazanmıştı. Çalışmalara verdikleri hızın artması ve çatışmanın yaklaştığını hissetmeleri çevrelerinde bir gerginlik havası oluşturuyordu.

50

Bu sırada Fatih Bey şehre yeni kuvvetler getirmeye devam ediyordu. Ordusunu disiplin içinde idare ediyor, her gün askerlerinin canını çıkarana kadar çalıştırıyor, sürekli kaybetmeleri durumunda onları nasıl korkunç bir geleceğin beklediğini hatırlatıp korkuyla onları bir arada tutmayı başarıyordu. Tüm bunlara rağmen arada çıkan beceriksizler ve kaçaklar da olmuyor değildi.

Kendi idare ettiği bir çalışma gününde iki kişinin uyumsuzluğu canını epey sıkırmıştı. Bu adamlar niye böyle davranıyordu? Yaptıkları aptallıklar bardağı taşıran son damla oldu ve ikisini yanına çağırdı. “Sizler nasıl böyle aptal olabiliyorsunuz? Her hareketi yüzünüze gözünüze bulaştırıyorsunuz. Yeni yönetimde sizin gibilere yer yoktur bunu bilin!” dedi korkunç bir tehditkarlıkla. Sonra, “Sen! Adını söyle!” diye emretti birine dönüp. Vampir heyecanla, “Anlayamadım efendim?” dedi. Fatih Bey şüpheleniyordu. Orhan Bey'in cesedinin bulunamamış olması, Berna ve

yanındaki iki insanın hâlâ kaçak halde olmaları ve diğer şehirlerden istediği yardımların zamanında gönderilmemesi onun canını sıkıyordu. Hiç ihtimal vermemesine rağmen denemeye karar verdi. Titreyen vampire, “Seni bu orduda gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi kuşkulu bir sesle. Bunun üzerine vampir iyice korkuya kapıldı ve koşarak kaçmaya başladı. Fatih Bey bir şeylerin yanlış olduğunu şimdi görüyordu ve bu beceriksiz de şüphelerini gerçekten boşa çıkarmamıştı. Hemen sırtından ok ve yayını çıkardı ve kaçmakta olan vampire okunu salladı. Ok şaşmaz bir kesinlikle hızla uçup vampirin ensesinden girerek boğazından çıktı. Vampir takılıp düştü ve orada titreyerek öldü.

Çalışma alanındaki diğer tüm vampirler hayretle bu olayı izlerlerken Fatih Bey hiçbir şey olmamış gibi diğerine döndü ve, “Sen de aynı kaderi paylaşmak ister misin?” diye sordu. Vampir korkuyla, “Hayır efendim,” dedi. “O zaman Berna ve diğer iki geri zekalının nerede olduğunu söyle,” dedi. Vampir korkuyla titreyerek, “Serdar Bey’in evinin altında saklanıyorlar. Bir ordu hazırlıyorlar. Lütfen şimdi beni bırakın,” dedi. Fatih Bey duydukları karşısında epey sarsılmış olsa da belli etmemişti. Burnunun dibinde ona karşı hazırlanmak öyle mi? “Peki, bırakırım,” dedi Fatih Bey ve ani bir hareketle çıkardığı kılıcıyla vampirin kafasını kesti. “Demek öyle Serdar. Neler bildiğini bir görelim,” dedi ölümcül bir fısıltıyla.

Bu sırada bir karaltı çaktırmadan sıvıştı.

Yollarda koşan bir asker vardı. Siyah üniformasından Fatih Bey’in ordusundan olduğu anlaşılıyordu. Doğruca Serdar Bey’in evine geldi ve kapıyı açtığı gibi içeri daldı. Serdar Bey, “Neler oluyor?” dedi kızgınlıkla ve koltuğunun

arkasındaki kılıcı çekip vampirin boğazına dayadı. Vampir aceleyle konuşmaya başladı. “Ben Orhan Bey’in adamlarındanım. Fatih Bey’in ordusuna sızıp Orhan Bey’e bilgi kaçıırıyordum. Fakat her şey açığa çıktı. Burayı biliyorlar. Ben sanarak kendi askerlerinden birini öldürdü. Diğer casus da konuştu. Her şeyi biliyorlar. Çabuk bir şeyler yapın!” dedi aceleyle. Serdar Bey donup kaldı. “Olamaz,” dedi sessizce. Ama kendini çabuk topladı ve, “Tamam, anlaşıldı. Sen hemen geri dön. Yokluğun kuşku çekebilir. Ben de ne gerekiyorsa yapacağım,” dedi. Asker hemen evden çıktı.

Serdar Bey aceleyle kasabaya geri döndü. Hemen karargaha gitti ve Orhan Bey’i bulup telaşla, “Ortaya çıktı!” dedi. “Fatih biliyor. Sır yok. Artık biliniyoruz,” dedi korku dolu bir sesle. Orhan Bey şok olmuştu. “Sen ne diyorsun Serdar?” dedi. “Bu sonumuz olur. Daha hazır değiliz,” diye inledi. “Biliyorum,” dedi Serdar Bey. “Ama artık önemi yok. Cesaretimize güvenip bu işi halletmeliyiz, yoksa hepimize burası mezar olur,” dedi. “Hayır!” dedi Orhan Bey kesin bir sesle. “Saldırmak aptallık olur,” dedi. “Burada bekleyeceğiz. Savunmamızı buraya kurmalıyız. Onlara karşı dayanabiliriz,” dedi.

“Sen çıldırdın mı Orhan? Kan girişi olmayacak. Kansız ne kadar dayanabiliriz?” dedi Serdar Bey büyük bir endişeyle. Aklını kaybetmiş gibi görünüyordu. Orhan Bey ayağa kalktı ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Serdar Bey ondan hemen bir karar bekliyor, olduğu yerde kıpırdanmıyordu. Orhan Bey birden durdu ve kararlı bir sesle, “Bir kan soygunu yapmak zorundayız.” dedi. “Kan paketi üreten fabrikayı soyacağız. Hemen şimdi. Yeteri kadar kan depolayıp beklemeliyiz,” dedi. “Bu delilik!” dedi Serdar Bey elleriyle saçlarını karıştırıp başını sallayarak. “Bunu yapamayız! Çok tehlikeli olur,” dedi. Orhan Bey öfkeyle, “Ama yapmak zorundayız!” diye bağırды. “Şimdi kendin söyledin. Kansız nasıl dayanırız? Bu kadar adamlarla karşılarına çıkmak, meydan savaşına girişmek intihar olur.

Savunma bizi koruyacaktır. Biliyorsun, bir adam yollandı,” dedi. “Ama ne olacağı belli değil!” diye bağırdı Serdar Bey. “Ya olmazsa,” diye başladı ama Orhan Bey, “Olacak,” dedi ama sesindeki endişeli ve biraz ümitsiz havayı gizleyememişti. Arkasını dönüp, “Olmalı,” dedi. “Şimdi bunları bırak ve adam hazırla. Yapılacak işe uygun olsunlar,” dedi ve kendi de hazırlanmaya başladı.

Serdar Bey dışarı çıktı ve etrafta çalışan gruplardan birer ikişer adam getirdi. Karargaha elli kadar adamla geri döndü. Hepsine ne yapacakları anlatıldı ve sırtlarına büyük çantalar verildi. Orhan Bey önde çıkışa doğru gittiler. Berna, Kemal ve Cemal de onları görmüştü. Berna babasının yanına gitti fakat onlar daha yetişmeden grup çıkışı geçmişti. Korumalar üçünü durdurdular. Berna babasının arkasından seslendi ama cevap alamadı. Serdar Bey onları alıp karargaha götürdü. Hepsini oturdular ve Serdar Bey’e soru dolu gözlerle baktılar.

Berna sonunda patladı ve, “Neler oluyor söyleyin. Benim bilmediğim neler dönüyor? Babam niye gitti? O grup neden hazırlandı? Ne oluyor?” diye bağırdı. “Sakin ol Berna,” diye başladı Serdar Bey ama Berna ayağa fırladı ve gözleri bir anda kıpkırmızı kesilerek, “Hayır, sakın olmayacağım!” diye bağırdı. “Hemen bana babamın neden bir grup adamla gittiğini açıklayın!” diye bağırarak Serdar Bey’in üzerine yürüdü. Kemal ve Cemal de ayağa kalkmış tehditkar bir şekilde ona bakıyorlardı. Mecbur kalan Serdar Bey, “Eğer otursanız anlatırım,” dedi. Berna öfkeyle kendini bir koltuğa bıraktı. Kemal ve Cemal de oturup dinlemeye başladılar. “Yerimiz öğrenildi,” diye başladı Serdar Bey. “Nerede olduğumuzu dahası neler yaptığımızı tahmin ediyorlar. Şu an buradaki herkes tehlikede. Baban ve adamları kan paketi kaçırmaya gittiler. Burada bir savunma hattı kuracağız,” diye bir defada anlattı.

Üçü de şok olmuştu. İlk konuşan Berna oldu. “Peki, neden saldırmıyoruz? Neden savunmaya çekiliyoruz?” diye sordu. “Zaten saldırıyorduk. Şimdi sadece

biraz daha erken saldırmak zorundayız. Herkes hazır. Artık beklemenin anlamı da yok zaten,” dedi gayet açık bir şeyi anlamamakta ısrar eden birine zorla kabul ettirmeye çalışan birinin edasıyla. “Evet, biliyorum,” dedi Serdar Bey. “Fakat Orhan’ın bir planı var. Onu uygulayabilirsek, eğer gerçekleşirse iyi olur,” dedi. “Yoksa Fatih’in ordusuna karşı bir meydan savaşını kaldıramayız. Evet, yarı-vampirler çok etkili bir güç fakat yeterli olamazlar,” dedi Berna’ya bakarak. “Orhan Bey’in planı ne peki?” diye sordu Kemal sertçe. Serdar Bey “Tam olarak bilmiyorum,” dedi. “Ama zaman istiyor. Zaman olmadığını söyledim ona ama her zamanki gibi beni dinlememekte kararlı,” dedi öfkeyle. Bu öfkesi bir şeyler sakladığının üzerini örttü. Onlar da koltuklara çöküp kaldılar.

“Ne yapacağız?” dedi Berna. “Dediğim gibi savunma hattı kuracağız,” dedi Serdar Bey yorgun bir sesle. “Fakat Orhan’ın planı işe yaramazsa bir çıkış hareketiyle onları kırıp geçmeyi planlıyoruz. Şimdi gündemde olan bu,” diye bitirdi.

Gergin bir bekleyiş sürecine girdiler. Orhan Bey ve adamları gideli bir saati geçmişti ki birden dışarıda hareketlilik başladı. Dördü karargahtan çıkıp neler olduğuna baktılar. Orhan Bey ve adamları gelmişlerdi. Üstleri başları kan içindeydi. Herkes çevrelerini sarmış sevinç çılgınlıkları atıyordu. Gelenler sırtlarındaki kocaman çantaları onları bekleyenlere verdiler. Çantaları alanlar da hemen fırlayıp onları saklama yerine götürdüler. Orhan Bey karargaha geldi. İçeri girince Berna babasının kollarına atılıp ağlamaya başladı. Orhan Bey de onu yerine oturttu ve yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başladı. Sonunda Berna gözleri yaşlı Orhan Bey’den ayrılıp ona bakarak, “İyi misin?” diye sordu. “Evet, bir şeyim yok. Sakin ol,” dedi Orhan Bey gülümseyerek. Sonra uzun süre çalışmış biri gibi kendini bir koltuğa attı ve başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı.

Bir süre sonra sabırsızlıkla onu gözleyenlere açıklama yaptı. “Çok miktarda çalamadık. Varlığımızı fark ettikleri için ilk güvenliğe aldıkları yerlerden biriydi kan

fabrikası. Neyse saldırıyı ani planladığımız için haber alacak zamanları olmamış. Güvenlikle kısa bir mücadeleden sonra içeri girdik. Çantaları doldurduk fakat dışarıda toplanmaya başlamışlardı. Yeterli olmamalarına rağmen sırt çantaları bizi kısıtlıyordu. Birkaç adam kaybettik ama kurtulduk ve işte buradayız,” dedi gözlerini açıp onlara bakarak. Berna, “Peki neden savunma oluşturuyoruz? Neden bekliyoruz? Ne planın var? Bize de anlat,” dedi meraklı bir şekilde.

Orhan Bey gözlerini kaçırmadan, “Evet, bir planım var. Fakat işe yarayıp yaramayacağından emin değilim. Ve işe yarasa bile zaman isteyen bir plan olacak,” dedi. Sessizlik oldu. “Yani?” diye sordu Kemal sabırsızlıkla. Orhan Bey teker teker hepsine baktı ve, “Bilmemeniz daha iyi. Hem yapabileceğiniz bir şey yok. Yapılması gerekenleri hallettim. Sadece bekleyeceğiz,” dedi.

Berna, “Ama bekleyecek zamanımız yok. Nerede olduğumuz, ne yaptığımız açığa çıktığına göre artık her şey yapılmalı. Bir an önce saldırmalıyız!” dedi yumruklarını sıkarak. Orhan Bey gözlerini yere çevirdi ve, “Biraz daha zaman istiyorum,” dedi. “Yalnızca üç gün. Üç gün sonra saldıralım. Tek istediğim üç gün daha beklemek,” dedi. “İyi de bunca beklemeyi ve zamanı gerektiren ne yapıyorsunuz?” diye üsteledi Cemal. Orhan Bey ona baktı ve, “Gerekli bir hamle. Belki de kaderimizi belirleyecek bir hamle. Belki de tüm dünyanın,” diye bitirdi. Kemal kendini tutamadı ve sinirle güldü. Herkes dönüp ona baktı. Kemal de Orhan Bey’e bakıp, “Kusura bakmayın ama sanki bir an tüm dünyayı etkileyebilecek bir şey yaptım dediniz sandım,” dedi. “Evet, aynen öyle dedim yoksa kuşkun mu var? Sence Fatih bu şehri almakla benim yönetimimi yıkmakla yetinecek mi?” diye sordu Orhan Bey sakince. Sonra Kemal’in gözlerine dikkatlice baktı. “Planları tahmin edebileceğinizden çok daha korkunç. Eline geçirebileceği silah o kadar güçlü ki,” deyip sustu.

Kemal şaşırarak ona bakıp “E o zaman bu güçlü silaha ondan önce biz

ulaşalım,” dedi. Bu önerisi diğerlerinin onaylama sesleriyle desteklendi ama Orhan Bey kendinden beklemedikleri bir gerginlikle patladı, “Asla!” diye bağırıp hepsini sindirdi. “Biz kesinlikle onun seviyesine düşmeyeceğiz. Dünya şu halinde dengede ve bunu bozacak hiçbir şey yapmayacağım,” dedi hepsine tek tek bakarak. Cemal sıkıntılı bir sesle, “Planınızı bilseydik o zaman her şey hem sizin için hem de bizim için çok daha kolay olurdu,” dedi.

Orhan Bey kesin bir ifadeyle, “Sizden üç gün istiyorum. İsterseniz şimdi de saldıracaklarız. Elbette canla başla savaşırım. Fakat kazanmamızı garantileyecek bir şey varken, olabilecekken neden daha fazla canı tehlikeye atalım?” dedi gayretli ve ikna edici bir tonla. Bir süre söylediklerini düşünmeleri için zaman verdikten sonra, “Kararınız nedir?” diye sordu. Berna ve diğerleri bakiştılar. Orhan Bey’in istediği gerçekten de çok görünmüyordu. Öte yandan kaybettikleri her an sığınağa yapılacak bir baskın demek olabilirdi. Riski almaya karar verdiler. “Pekala, ama üç gün. Yalnızca üç gün Orhan Bey. Ne daha fazla ne daha az,” dedi Kemal. Orhan Bey tekrar yerine oturdu ve, “Teşekkürler,” diyerek başını koltuğunun arkasına yaslayıp gözlerini kapattı.

52

Ertesi gün yine çalışmalar devam etti. Herkes artık gizlilik olmadığını bildiği ve zamanın çok kısa olduğunu öğrendiği için daha hırslı aynı zamanda daha korkuluydu. Berna, Kemal ve Cemal tüm bu karmaşık duyguların ortasındaydılar. Çevrelerinde endişeli yüzler, yaptıkları işe yoğunlaşmaya çalışanlar, elindeki kılıcı daha sıkı tutan vampirler vardı.

Cemal sanki uzun zamandır aklında olan bir soruyu sorar gibi Berna’ya baktı ve, “Yahu neden vampirler tabanca falan kullanmıyorlar?” diye sordu. Berna omuz

silkip “Bunu onursuzluk sayıyorlar,” dedi. “İçi yanıcı bir tozla doldurulmuş küçük bir demir parçasının yüzyıllar süren bir hayatı bu kadar çabuk alabilmesi onursuz görünüyor,” diye anlattı. “Yani tabancayla bir defada öldürülmek yerine kılıçla kafalarının koparılmasını daha onur verici buluyorlar öyle mi?” dedi Cemal alay eder gibi. Berna başını yana eğdi ve, “Herkes istediğini düşünmekte serbesttir. Sadece bunları sesli düşünme,” dedi gülümseyerek.

Bir süre sustular. Sonra Berna, Kemal’e bakıp, “Ne kadar da gerçekdışı görünüyoruz değil mi?” diye sordu. “Yani ben bir yarı-vampirim, sen bir insansın, Cemal bir polis komiseri. Oyunlar çeviren ve hükümdar olan bir babam var. Kendi tuzağına düşen bir hükümdar. Onun oyununu harekete geçiren eşi ve kardeşi. Saklı halde bulunan bir grup yarı-vampir. Dayımın buradaki herkesi öldürmek için büyük bir ordu toplayıp buraya her an bir baskın gerçekleştirebilecek olması. Öyle gerçekdışı ki,” dedi gözleri dalarak.

Kemal bunları bazen düşünmüyor değildi. Acaba tüm bu yaşadıklarının gerçek olma ihtimali neydi? Bir canlının en temel ihtiyaçlarından biri yemek yemekti ve vampirler bunu yapmıyordu. Hemen hemen her canlı nefes almaya ve havaya muhtaçtı ama vampirler değildi. Oysa insana o kadar çok benziyorlardı ki. Öyle gerçek ve Berna’nın deyimiyle öyle gerçekdışıydılar ki.

Kemal bir süre Berna’ya baktı ve, “Hiç insan olmak nasıldır merak ettin mi?” diye sordu. Berna’nın duygusal bir şekilde, “Ah evet! Nefes almak, normal yiyecekler yemek nasıldır bilmek isterdim,” diyeceğini sandı. Bu da filmlerden beynine kazınan o salak görüntülerden biriydi elbette. Berna hiç tereddüt etmeden ve gayet rahat bir şekilde, “Hayır,” dedi. “Hiç merak etmedim. Ama önceden de sormuştum hatırlarsan. Bir defa hasta olmak nasıldır merak ettim ama hepsi o kadar. Neden insan olmayı merak edeyim ki?” diye sordu. Kemal omuz silkmekle yetindi. Ne diyebilirdi ki? Vampir olmak isteyen o kadar çok insan görmüştü ki vampirler de

belki insan olmayı hayal ediyordur diye düşünmeden edememişti. Elbette durumundan memnundu. Başka ne olacaktı? “Ben insan olmak istiyorum!” diye ağlamaya mı başlayacaktı? O, bunları düşünürken Berna bir kan paketi açtı ve yüzünde müthiş bir mutluluk ifadesiyle kanı içmeye başladı.

Cemal, Kemal’e baktı ve, “Bir atasözümüzü çarpıtıp şöyle diyorum: Vampiri seven dişine katlanır,” Berna’yla Kemal kahkahaya boğuldular. Sonra kalkıp çalışmalarına devam ettiler. Kemal okçulukta artık gerçek bir usta gibiydi. Sanki yıllardır ok atıyor gibi hedefi şaşırılmaz hale gelmişti. Cemal de kılıçta bir o kadar iyiydi. Biraz korunma sorunu vardı fakat onu da kendine hafif bir kalkan bularak halletti.

53

Orhan Bey’in istediği sürenin ikinci günü başlarken girişten gürültüler gelmeye başlayınca kasaba bir anda canlandı. Bu bir saldırıydı. Saldırıyı püskürtmek için birçok önlem alınmıştı ama ne kadar önleyici olacakları şimdi anlaşılacaktı. Girişe bakan kısma hilal şeklinde okçular yerleştirildi. Bir grup okçu da onların tam ortasında, tünelin girişine on metre uzakta duruyorlardı. Kılıç kullananlar hilal şeklinde duran okçuların arkasında hazır halde bekliyorlardı. Tünelden koşarak bir gözcü fırladı. “Geliyorlar! Geliyorlar! Fatih Bey’in askerleri geliyorlar!” diye bağıırıyordu. Hemen kılıç kullananlar arasındaki yerini aldı ve beklemeye başladı. Kemal girişin önünde duran okçuların önüne geçmişti.

Birden bir siyah üniformalı vampir seli tünelden içeri akmaya başladı.

Okçular ilk oklarını attılar. İlk atışta elli kişi ölmüştü. Etraftaki okçular da eklenti yapıyor birer birer onlar da indiriyorlardı fakat Fatih Bey'in askerleri kalabalıktı. Askerler iyice yaklaşınca çevrede bekleyen kılıç kullananlar ortaya çıktılar ve her yerden askerlere saldırdılar. Tünele yakın yerdeki okçular geri kaçıp hilal şeklindeki okçuların arasına girdiler ve geçtikleri yol boyunca vampirleri çektiler. Bunun üzerine açılan yoldan kararlaştırıldığı gibi bekleyen kılıçlılar koşup geçtiler ve Fatih Bey'in adamlarını kafa kafaya karşıladılar. Yarı-vampirlerin saldırısı ise inanılmazdı. En korkunç çılgınlıklar onların olduğu yerlerden geliyordu. Yüzyıllarca hapsolmanın öfkesiyle saldırıyorlardı. Bir vampir bir başkasını indirirken yarı-vampirler ikişer-üçer devam ediyorlardı. Herkes ne yaptığını gayet iyi biliyor gibiydi. Savrulan her kılıç mutlaka hedefini buluyordu. Kasabanın çıkışı bir savaş meydanına dönüşmüştü.

Orhan Bey dövüştten ayrıldı ve savaşın gerisine çekildi. Koynundan bir savaş borusu çıkarıp öttürdü. Sesi duyan kuvvetler hemen ona doğru toplandılar. Bu sırada Fatih Bey'in askerleri de peşlerine takıldılar. Onların kaçtığını düşünerek kontrolsüzce taarruz ediyorlardı. Orhan Bey'e ulaşan kuvvetler okçuların arkasına çekilmişlerdi. Okçular hızla yaylarını gerdiler ve gelen ilk saldırı hattını ok yağmuruna tuttular. Saldırı grubu yıkılarak hızları yavaşlatıldı. Ardından gelen grubu kılıçlılar koşarak yine kafa kafaya dalıp durdurdular.

Orhan Bey bir defa daha savaş borusunu öttürdü. Bunun üzerine yarı-vampirlerin çok büyük bir bölümünün saklanmakta olduğu görüldü. Tam da tünelin giriş kısmına yakın yerde saldırı hattı olarak saklanıyorlardı. Orhan Bey'den gelen bu işaret üzerine bulundukları yerden fırladılar. Üç yüz kadar yarı-vampir kasabanın içine akmakta olan Fatih Bey'in askerlerinin tam ortasına dalarak desteklerini kestiler. Tünele doğru saldırarak geri püskürtmeye başladılar. Bu arada ortada kalmış olan askerlerse savunmacıların saldırısıyla kısa sürede yok olmuşlardı.

Bu ani saldırıyla Fatih Bey'in adamları arasında büyük bir dalgalanma meydana geldi. Onların beklediği biraz önceki gibi kaçan vampirler görmeydi. Fakat şimdi gördükleriye üstlerine bağırarak çağıran korkunç bir gruptu. İki taraf da acımasızdı ama savunmanın verdiği hırs farklıydı. Fatih Bey'in askerleri büyük kayıplar vererek geri çekilmeye başladılar. Orhan Bey'in adamları da onları ok yağmuruna tutarak takip ettiler. Tünelden kaçıp giden son askeri de tepeledikten sonra hepsi sevinç naraları attılar.

İlk karşılaşmalarını böylece galip bitirdiler.

Elbette her şeyin bedeli vardı. Epey kayıp vermelerinin yanı sıra artık oldukları yer açıkça belliydi. Çünkü Fatih Bey'in askerleri saldırıyı kolaylaştırmak için Serdar Bey'in evini yıkmışlar ve girişi tam bir mağara girişi gibi büyüttmüşlerdi.

O akşam eğlence düzenlendi. Yeme olmasa da kan içme epey vardı. Kemal ve Cemal'e elbette özel yemek geliyordu. Herkes gülüyor, eğleniyordu.

54

Onlar eğlenirken diğer tarafta disiplin fırtınası esiyordu. Fatih Bey kaybedilen çarpışmanın öcünü almak istiyordu. Hemen saldırıyı düzenleyen grup komutanını buldu. Öfkesini belli etmeyen bir tavırla, yeni odasının ortasında dimdik duran grup komutanına bakıyordu. "Rahat!" dedi ve önündeki koltuğu gösterdi. Grup komutanı sert adımlarla gösterilen koltuğa oturdu ve belli etmemeye çalıştığı korku ve utanç duygusuyla beklemeye başladı.

Oda hafif karanlıktı. Özellikle Fatih Bey'in arkasında heykellerin bulunduğu yer epey karanlıktı. Fatih Bey grup komutanına bakarak, "Sanırım bugün neler olduğundan haberiniz vardır?" dedi. Grup komutanı anlamamıştı. Saygılı bir şaşkınlıkla Fatih Bey'e baktı. Fatih Bey ses tonunda hiçbir alay tınısı sezilmeden,

“Elbette ki yenilgimizden,” dedi. “Sanırım haberiniz vardır. Orada epey kanlı bir çarpışma olmuş. Ama yeterince kanlı olmamış sanırım. Bunlardan haberiniz var mıydı?” diye tekrar sordu. Grup komutanı Fatih Bey’in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. “Evet, efendim hepsini duydum ve gördüm.” dedi sesi titreyerek. “Ah öyle mi? Siz de oradaydınız demek. Ama anlamadığım şu ki eğer orada olsanız kaybetmeniz durumunda ne kadar kızacağımı ve hayal kırıklığına uğrayacağımı tahmin edip yenilgiye izin vermezsiniz. Yoksa yanlış mı düşünüyorum?” dedi.

Sesinde kesinlikle alay yoktu. Sanki bu söylediklerini gerçekten kastediyor gibiydi. Bu da grup komutanını daha da yerin dibine geçiriyordu. Gözleri dolarak, “Efendim,” dedi. “Efendim izninizle,” dedi ve ayağa kalktı. Kılıcını çıkardı. Tam kendine saplayacakken Fatih Bey kendi kılıcını çekip onu önledi. Vampir artık gözyaşlarını tutamayarak, “Lütfen efendim bırakın,” dedi. “İzin verin utancımı temizleyeyim. Artık her damla kan bana zehir olur,” dedi sesi titreyerek. “Hayır,” dedi Fatih Bey. “Görevine geri döneceksin. Sen elimdeki en iyi askerlendensin. Böyle küçük bir başarısızlık yüzünden askerlerim kendini öldürürse elimde hiç iyi adam kalmaz. Sen bir başarısızlık yaşadın. Herkes bir başarısızlık yaşar. Bundan ders al ve artık en iyisini yap,” dedi.

Grup komutanı Fatih Bey’in önüne çöktü ve, “Emredersiniz efendim!” dedi ağlayarak. “Layık olmadığım affınızı sunuyorsunuz. Bundan sonra sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sizin ve düzeniniz için her şeyimi feda ederim. Çok teşekkürler efendim,” dedi. Kendini kurban gibi adıyordu. Fatih Bey yarattığı etkiden memnundu. “Çok iyi. O zaman her şey tamam demektir. Gidebilirsin,” dedi Fatih Bey. Grup komutanı ayağa kalktı yerdeki kılıcını aldı ve gözleri hâlâ yaşlı halde selam verip çıktı.

Fatih Bey kılıcını kınına koydu ve tekrar masasına oturdu. Karanlıktan bir ses, “Neden buna izin verdin?” diye haşın bir şekilde sordu. “Gereken buydu,” diye

cevap verdi Fatih Bey karanlığa doğru. Öfkeli sesin sahibi karanlıktan çıktı. Bu, Esat Bey'di ve yanında da Ayla Hanım vardı. Bakışları sert bir şekilde Fatih Bey'in üzerindeydi. Sonra bakışlarını çevirdi, gidip biraz önce grup komutanının oturduğu koltuğa kuruldu. "Bize güvenmeni eleştirenler yok mu?" dedi daha sonra. Ayla Hanım da gidip onun yanına oturdu. "Neden olsun ki?" dedi Fatih Bey. "Herkes Orhan'ın düşmanı olduğunuzu düşünüyor. Onlara göre ben düşmanımın düşmanı dostumdur oyununu oynuyorum," dedi gayet açık bir şekilde.

"Bizi affettiğin için teşekkürler Fatih," dedi Ayla Hanım başı yerde. "Orhan'ın maceraperest oyunları yüzünden birçok vampir tehlikeye girdi ama şimdi senin düzeninle her şey iyi olacak. Bundan eminim," dedi inançla. Fatih Bey de gülümseyerek ona baktı. "Evet, her şey düzelecek. Tek bir gücün hakimiyeti altında disiplinle ve gücün etkisiyle yaşayacaklar. Gün gelecek diğer ülkeler de bana katılacak ve büyük bir imparatorluğun başında olacağım. Bunun için çok kan akacak biliyorum fakat bunlar gerekli olacak. Saçma ve boş yere olmayacak," dedi şevkle.

Endişeli ve ikna olmamış görünen Esat Bey, "Ben hâlâ o grup komutanını öldürmeliydin diyorum," dedi. "Ya başka bir hata daha yaparsa. O zaman ne olacak? Yetenekli olabilir ama bu görevi kaldıramıyor belli ki," dedi. "Hayır," dedi Fatih Bey. "Onu öldürseydim yerine gelecek adamı da etkilemek zorunda kalırdım. Elbette tüm askerlerim etkim altında, hepsi emirlerime harfiyen uymaya hazır," dedi övünerek. "Ama önemli olan üst rütbeli olanları oyuncak edebilmek. Böylece onlara istediğini yaptırdığında ve sonuç başarısızlık olduğunda bile kendilerini suçlarlar. Sence ben oraya yapılacak bir baskının başarısız olacağını bilmiyor muydum? Orhan'ın bir baskını püskürtmeyecek kadar güçsüzken bana casus yollayacağını mı sanıyorsun? Ama hayır. Ben adamlarımı istediğim gibi yönetirim. Hem pişman olmuş biri ölü birinden çok daha iyidir. Güven bana," dedi doğrudan onun gözlerine bakarak. "Evet, bundan eminim," dedi Esat Bey gözlerini kaçırarak.

“Varis konusundaki planın ne?” diye sordu Ayla Hanım yavaşça. Fatih Bey omuzlarını silkip, “Bir sonrakini bekleyeceğim,” dedi. “Niceleri Orhan’ın eline geçti ama o kullanamadı. Şimdikini de böyle tehlikeye attığına göre onu da kullanmak niyetinde değil.” dedi düşünceli bir sesle. Esat Bey dikkatle ona bakıp, “Varis elimizde olsa bu savaşı hemen bitirirdik,” dedi. Fatih Bey rahat bir şekilde gülümseyip “Bu savaş zaten bitti Esat. Zavallı Orhan son dakikalarını oynadığının kendi de farkında. Bırak biraz daha yaşasınlar,” dedikten sonra ayaklarını masanın üstüne koydu.

55

Yarı-vampirlerin kasabasında eğlenceler sona erdiğinde herkes bir köşeye sızmıştı. Tüm vampirler ve yarı-vampirler etrafta, sağda solda büzülmüş uyuyorlardı. Sadece Kemal uyanıktı. Yanında başını omzuna yaslamış uyuyan Berna ve masaya kapanmış horlayan Cemal vardı. Kemal tüm bu manzaraya bir süre baktı.

Bugünkü başarı bir galibiyetti evet ama ya sonrası? Burada hep saklanamayacaklardı. Bugünkü gibi bir saldırı daha onları silip atabilirdi. Yarın Orhan Bey’in istediği sürenin son günüydü. Ne planlıyorsa yarına bitmeliydi. Saldırı en kısa zamanda gerçekleşmeliydi. Yapılacak saldırıyı eğer Fatih Bey duyarsa bu sonları olurdu. Bir yere sessizce baskın vermekle patırtıyla bir ordunun arasına dalmak arasında epey fark vardı.

Biraz daha oturduktan sonra Berna’nın başını çok dikkatle diğer tarafa yaslayıp kalktı ve aydınlık çalışma alanına gitti. Eline yayını ve oklarını alıp çalışmaya başladı. Hedefe tam isabet ettirebiliyordu. Sadağındaki oklar bitince hedef tahtasındakileri sökmek için tahtaya doğru giderken ileride bir karaltı gördü. Birisi uyanmıştı galiba. Kemal aldırmadan tahtaya doğru gitmeye devam etti ama karaltı

biraz garip hareket ediyordu. Bir casus gibi... Sinsi ve yavaş...

Kemal'in ona baktığını görünce bir an duraksadı, ardından adımlarını sıklaştırdı. Kemal şüphelenmişti. Birden aklında korkunç sahneler belirdi. Eğer onlar Fatih Bey'in ordusuna casus sokabiliyorsa Fatih Bey de onların arasına casus yollayabilirdi. Tamam, çok gizli şekilde toplanmıştı herkes ama Fatih Bey'in ne yapacağını bilemezlerdi. Fatih Bey güvenliği ve disiplini iki katına çıkarmış ve böylece yeni casusların ordusuna girmesini önlemişti.

Kemal, "Hey!" diye seslendi karaltıya doğru. Karaltı telaşla çıkışa doğru koşmaya başladı. Kemal korktuğu başına gelmiş gibi fırladı ve hedef tahtasından bir ok söktü. "Dur!" diye bağırdı ama diğeri durmamaya kararlıydı. Kemal tereddüt etmeden yayı gerdi ve nişan alıp oku bıraktı. Ok bir vızıltıyla yaydan çıktı ve doğruca kaçan karaltının bacağına saplandı. Acı bir çığlık geldi ve karaltı yere düştü. Kemal onun yanına doğru koşarken birkaç kişi daha bağrıışmayı duyup uyanmış, onu izliyorlardı. Kemal adama doğru giderken onlar da onun ardından koşuştular. Bir anda tüm kasaba ayaklandı.

Kemal vampirin yanına ulaştı ve bacağında bir yerden girip diğer taraftan çıkmış bir okla yerde yattığını gördü. Nefretle başını kaldırıp ona baktığında bunun onlara Berna'nın gösterdiği vampir saldırısını önleme hareketini çalışmalarına yardım eden vampir olduğunu gördü. Bacağından kanlar akarak dik dik ona baktı. Etraflarına bir sürü vampir ve yarı-vampir toplanmıştı. Herkes onlara bakıyordu. Vampir güçlükle ayağa kalktı ve, "Beni dinleyin. Burada tıklıp kaldık," diye bağırdı. "Hepimiz burada öleceğiz. Ben Fatih Bey'le anlaştım. O bizleri affedecek. Buradan çıkalım. Ona gidip özur dileyelim. Bizleri yeni düzeninde görmek istiyor," diye etrafındakilere hitap etti. "Ben burada bu çılgınların maceraperest düşünceleri için canımı veremem!" diye bağırdı. Herkes soğuk bir şekilde ona bakıyordu. Berna'yla Cemal de gelmiş Kemal'in iki yanına geçmiş vampiri tiksinierek

dinliyorlardı.

Bu sırada arkalardan biri, “Hain!” diye bağırdı. Bir başkası ona daha yüksek sesle katıldı. Herkes vampire, “Hain!” diye bağıırıyordu. Her bağıırışta vampirin yüzü biraz daha kararıp çirkinleşiyordu. Sonunda, “Hepsi senin yüzünden!” diye haykırarak Kemal’e atıldı. Ne Berna’nın ne de başkasının Kemal’i korumaya zamanı olmamıştı. Kemal öne uzanmış kafanın ve açılmış ağızdaki sivri dişlerin görüntüsüyle anlık bir şok yaşadı ama daha kendini şoktan kurtaramadan bilinçsizce ellerini öne uzatmış ve vampirin başını tutmuştu. Vampir şaşkınlıkla silkinip kurtulamadan Kemal suratına yumruğu patlatmıştı. Üç dört kişi yere yığılan vampirin üzerine çullanıp onu etkisiz hale getirdiler ve ayağa kaldırıp Kemal’in önüne getirdiler. Orhan Bey de o sırada oradaydı. Vampiri tutanlar coşkuyla, “Söyle Kemal, buna ne yapalım?” diye sordular. Kemal, Orhan Bey’e dönüp “Yetkili buradayken,” dedi anlamlı bir şekilde, “benim karar vermem doğru olmaz.” Orhan Bey’i gösterdi ve herkesin arasından sıyrılıp çıktı.

Hepsi alkışlayıp tezahürat ettiler ve Orhan Bey’in kararını dinlemek için beklediler. Kemal yürürken arkasında ayak sesleri duydu. Berna’yla Cemal koşarak onun yanına geliyorlardı. İki yanına geçtiler ve hiçbir şey demeden onunla birlikte yürüdüler. Kemal onların soru sormamasına sevindi. Orada korkak gibi göründüğünü düşünüyordu çünkü hareketin aslı onun yaptığı gibi değildi. Vampiri yakalayınca boynunu kırması gerekiyordu ama bunun yerine vampire yumruk atmıştı. Bunu kendi de neden yaptığını bilmiyordu. Oysa vampir onu öldürmek için saldırmıştı. Acaba o bir korkak mıydı? “Evet,” dedi içinden kendine kızarak.

Sonunda karargaha varmışlardı. Koltuklara oturduklarında Berna ve Cemal dikkatle Kemal’e bakıyorlardı. Kemal de bir anda başını kaldırıncaya kendine baktıklarını gördü. “Ne oldu?” diye sordu. “Hiç,” dedi Cemal telaşlanarak. Berna ona bakarak “Neden bu kadar kızgınsın?” diye sordu. “Kızgın değilim,” dedi Kemal

bakışlarını kaçırarak. “Yalan söylediğini anladığımı biliyorsun Kemal. Şimdi doğruyu söyle neye kıydın?” diye inatla sordu. Kemal, “Yok bir şey,” dedi daha da inatçı bir şekilde. Ona o vampiri öldürmediği için kendisini korkak sanıyor mu diye ölüm döşeğinde bile sormazdı. Ama Berna anlamıştı. “O vampiri öldürmedin, çünkü sen acıyabiliyorsun Kemal,” dedi yavaşça. Cemal ayağa kalktı ve, “Ben şu pislğe ne yaptılar, bir bakayım,” dedi ve aceleyle çıktı.

Berna biraz daha rahat bir şekilde devam etti. “Sen kimseyi isteyerek öldürmedin Kemal. Hâlâ kirlenmemiş bir ruhun var. Öldürmekten zevk almıyorsun. Beni düşün. Bunu söylemek ne kadar kötü bilemezsin ama ben öldürmekten mutluluk duyuyorum. Düşmanlarımı öldürünce, kanını içmek için insanları öldürünce mutlu oluyorum,” dedi üzüntüyle. “Bunları yaparken vicdanım bana ne işkenceler ediyor bilemezsin. Gözlerimi kapatmadan kanlarını içemiyorum. Çırpınan bedenlerini görmek belki de bana en büyük işkence oluyor. Bundan nefret ediyorum... Bu halimden,” dedi ellerine bakarak. “Yarı-vampir olmak,” diye mırıldandı. “Ama seviyorum da. Böyle olmaktan mutluyum,” Başını kaldırıp Kemal’e baktı. “Öldürdüklerimin bedenlerinin çırpınmasını görmezsem onları öldürüp kanlarını içmek bana en büyük mutluluklardan birini yaşıyor. Bu ikileme düşmemek için de kan paketlerini kullanıyorum.”

Kemal bu duyduklarından korkmamış veya bunlara şaşırmamıştı. Berna ona bakarak, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Seni anladığımı,” dedi Kemal. “Öldürmekten mutlu olman senin bir yarı-vampir olduğunu göz önüne alırsak gayet normal bir durum. İnsan olan tarafının acı çekmesi de senin de ruhunun kirlenmediğini gösterir,” dedi. Berna gülümseyerek başını salladı ve, “Hayır, Kemal,” dedi. “Eğer canlıları öldürürken bundan mutluluk duyuyorsam ruhumun en derinleri bile kirlenmiş demektir. Bir can almak yeterince kötü değil mi zaten? Bir de bu canı alırken mutlu oluyorsam nasıl saf bir ruha sahip olabilirim ki?” dedi sesi

titreyerek.

“Hayır,” dedi Kemal. “Senin ruhun hâlâ saf. Çünkü insan olan kısmın öldürmeyi sevmiyor. Ve ruh taşıyan da canlı olanlardır. Vampirler canlı değiller ki ruhları olsun ve kirlensin. Bu nedenle vampir olan tarafın acımıyor ve öldürmekten zevk alıyor,” dedi gayet normal bir tezi savunan birinin havasıyla. Berna’nın gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Berna da mutlulukla ona baktı ve başıyla onaylayıp gülümsedi.

Tam bu sırada Orhan Bey ve Serdar Bey arkalarında Cemal’le içeri girdiler. Berna arkasını onlara dönerek gözlerini silerken Kemal ona zaman kazandırmak için “Ee, ne oldu?” diye sordu. Serdar Bey soğukkanlı bir şekilde, “Bir haine ne olursa o,” diye cevap verdi. Öldürüldüğünü bundan daha açık bir şekilde söyleyemezdi. Orhan Bey’se şimdi biraz daha dikkatli bir şekilde bakıyordu Kemal’e. Sanki onu yeni bir açıdan görüyordu.

Onun bakışlarından kaçınan Kemal gözlerini Cemal’e çevirdi. Serdar Bey sıkıntıyla “Böyle bir şeyin olmasını bekliyorduk,” dedi. “Savaşlar asla temiz olmaz. İki taraf da yapabileceği her şeyi yapar. Biz de casus kullandık o da kullandı. Şimdi önemli olan başka casusları var mı onu bulmak. Ayrıca başka ne oyunlar oynuyor onu da bulmalıyız,” dedi. Sonra Orhan Bey konuştu. Sesi biraz düşüktü. “Artık kim oyun oynuyor kim oynamıyor önemli değil. Baskının planları hazır. Herkes bunun için gücünü toplansın. Birkaç saate kadar saldırıyı başlatacağım,” dedi yorgun bir şekilde.

Hepsi hayretle ona baktı. “Peki ya planın?” dedi Berna hepsinin aklındaki soruyu ilk soran olarak. Orhan Bey daha da yorgun bir şekilde güldü ve başını sallayarak, “Plan,” dedi. “Evet, bir planım vardı. Fakat şu andan itibaren baskın planından başka hiçbir plan için yeterli zaman yok,” Sonra yavaşça bir koltuğa oturdu. Gözleri dalmıştı. Onlardan çok kendi kendine konuşur gibi, “Çok uzun süre

yaşadım. Belki de gereğinden fazla. Ve artık bitmesi gerektiğini düşünüyorum. O vampir belki de haklıydı. Belki de Fatih'e katılmalısınız," dedi. Berna öfkeyle, "Ne diyorsun sen baba?" dedi onun karşısına geçerek. Orhan Bey, "Sizleri düşünüyorum," dedi. "En başta seni Berna. Seni böyle bir savaşa karıştırarak aptallık ettim. Şimdi ölümünü izleyemem. Bakın beni alıp götüreceksiniz. Sizleri benim örgütlediğimi söyleyerek beni Fatih'e teslim edeceksiniz. Böylece o da hepinizi affedecek. Veya hiç değilse buradan gitmenize izin verir," dedi acılı bir sesle.

"Hayır!" dedi Berna. "Bu kesinlikle kabul edilemeyecek bir şey. Bunu teklif bile etmediğini varsayıyorum," dedi kızarak. Orhan Bey daha konuşmak için ağzını açıyordu ki, "Hayır, bu kadarı yeter," dedi Berna yüksek sesle. "Gerçekten de bizi affedeceğini mi sanıyorsun? Bir sürü asiye kendince düzenlediği toplumun içine karıştırmak ister mi sanıyorsun? Hayır. Umutsuzluğun anı değil. Şimdi umudumuza en çok ihtiyacımız olduğu an bu. Öleceksek bile kendimize de yalan söylemenin zamanı. Ölmeyeceğimizi düşünmenin, her şeyin düzeleceğini düşünmenin zamanı. En azından ben öyle yapacağım," dedi ve ayağa kalktı. "Onun karşısına ölümümü kabullenmiş olarak değil onun ölümünü hazırlamış biri olarak geçeceğim. Siz nasıl istiyorsanız öyle yapın," dedi ve dışarı çıktı. Kemal onun zaten toplanmış kalabalığı neler olduğu hakkında bilgilendirdiğini ve baskının birkaç saate gerçekleşeceğini anlattığını duydu. Dışarıdan sevinç çığlıkları ve hareketlenmelerin çıkardığı sesler geldi. Hummalı bir çalışma başlamışa benziyordu.

Herkes silahlarını hazırlıyor, eksiklerini gideriyor ve kan paketlerini yeniliyorlardı. Karargahta ilk hareketlenen Kemal ve Cemal oldu. Bir anda göz göze

geldiler ve bakışlarında anlaşılabilirliğe başladılar. Cemal hemen kılıcını bilemeye Kemal de daha fazla ok aramaya başladı. Onun telaşını gören Cemal, “Ver, kılıcını ben bileyeyim,” dedi. Kemal minnetle kılıcını ona verdi ve Cemal de arkadaşının kılıcını bilemeye başladı böylece Kemal kendini ok aramaya verebilirdi. Bir saat sonra kasabanın meydanındaki çan çalıyor, herkes dört bir yandan pırl pırl silahlarla geliyordu. Berna, Kemal ve Cemal de ellerinde silahlarıyla beklemeye başladılar.

Orhan Bey meydandaki yüksek yere çıktı ve konuşmaya başladı. Biraz önceki karamsarlığı gitmiş yerine adeta bambaşka bir Orhan Bey gelmişti. Büyük bir coşkuyla konuşuyordu.

“...Ve onları ezeceğiz. Onlar daha ne olduğunu anlamadan biz yine evlerimizde sakince oturuyor olacağız. Kim korkuyor? Eğer katılmak istemeyen olursa kesinlikle onu zorlamayacağım. Fakat ayrılmayı düşünenlere şunu söyleyeyim,” dedi gözlerini hepsinin üzerinde gezdirerek. “Büyük bir zaferi kaçıracaklar!” diye bağırdı. Kalabalık coşkuyla haykırdı ve, “Krefna! Krefna!” diye bağırmaya başladılar. “Gün, zafer günüdür. Gün kan günüdür. Sizin olanı geri alın. Evlerinizi geri alın. Sokağınızı geri alın. Düşmana ölüm!” diye coşkuyla bağırdı.

Kalabalık artık yerinde duramıyordu. Kemal, Orhan Bey’in biraz önceki halini hatırlasa da bu konuşmadan o da etkilenmişti. O da içinde kıpırdanmalar hissediyor, hiç hissetmediği gibi savaşın kendini çağırdığını duyabiliyordu. Gülümseyerek Cemal’e baktı. O da onun gibiydi. Berna’ysa yüzünde kararlı bir ifadeyle dikiliyordu. Sonra kılıcını çıkardı ve gözlerini kısıp ona bakmaya başladı. Ellerini kılıcın üzerinde gezdirdi ve tekrar kınına koydu. Orhan Bey yürümeye başlamıştı. Herkes onun arkasından sel gibi akıyordu. Kemal içinde heyecanın arttığını hissetti. Kalbi daha hızlı çarpıyor kulakları uğulduyordu. Günlerdir, haftalardır hazırlandıkları an işte bu andı. Her şeyin sonuna, ya bir sona ya da

başlangıca gidiyorlardı. Ortası mümkün değildi.

57

Çıkışa geldiler ve tünelden ilerlediler. Tünelin sonuna vardıklarında buradaki evi yok edilmiş olarak buldular. Onun yerine cılız bir kapak vardı. Onu atıp devam ettiler. Sıra sıra çıktılar ve Krefna caddesine geldiler. İşte Krefna Konağı oradaydı ve önü tamamen siyah giyinmiş askerlerle doluydu. Demek ki casusun gelmediğini görmüşler ve savunma hazırlamışlardı. En önde kasabaya saldırıyı düzenleyen grup komutanı vardı. Orhan Bey askerlerinin önüne çıktı. Karşı tarafla konuşacaklardı. Anlaşma olmasını beklemiyorlardı ama kurallara uyulacaktı.

Serdar Bey, Orhan Bey'e saldırı yapılır düşüncesiyle konuşmayı yapmak istemişti ama Orhan Bey kesinlikle bu işi kendi üstüne almak istediğini belirtmişti. İki taraftan da iki kişi gidecekti. Berna babasına eşlik etmek istedi ama Orhan Bey yanına kimseyi almadı. Karşı taraftan da grup komutanı ve bir adamı geliyorlardı. Ortada buluştular. Grup, komutanı küçümser bir edayla önce Orhan Bey'e sonra da arkasındaki adamlara baktı ve "Anlıyorum," dedi. "Krefna'nın size bir önerisi var," diye başladı ki Orhan Bey bir kahkaha atarak, "Öyle mi?" dedi. "Kendine Krefna diyebiliyor öyle mi? Zaten yıktığını iddia ettiği makama kendi oturdu demek. Kendisi niye gelmiyormuş?" diye aşağılayıcı bir şekilde sordu.

Grup komutanı hiç istifini bozmadan, "Değerli bir elbiseyi değersiz bir kanla kirlletmek yakışık almaz diye düşünüyor olmalı," dedi. Bir metal parlaklığı ve fışkıran kanın sesi duyuldu. Orhan Bey grup komutanının yanındaki adamın kafasını kesmişti. Kesilen baş pat diye grup komutanının ayakları dibine düştü. Vampirse kafası kesik olmasına rağmen yere yıkılmak bilmemişti. Hâlâ ayakta, garip bir

fiskiye gibi hem Orhan Bey'e hem grup komutanına kan yağdırıyordu. İki de bir süre sessizce bakiştılar. Grup komutanı hiç etkilenmiş görünmüyordu. Orhan Bey kanlı elbisesine bakarak, "Evet," dedi. "Gerçekten de güzel bir elbise değersiz bir kanla kirlenmemeli. Bu nedenle biraz sonra karşıma çıkmasan iyi olur," diye hayli tehditkar bir şekilde kılıcını tekrar kınına koydu ve adamlarına döndü. Kafası kesik asker sonunda yere yığıldı. İsyancılardan bağırışlar yükseldi. Kılıçlarını birbirine vuruyor, bağırıp çağırıyor, gürültü ediyorlardı. Karşı taraf kılıçlarını çekmiş ayaklarını yere vuruyorlar bir davulun ritmik sesini andıran bir ses çıkarıyorlardı.

Orhan Bey üstü başı kanlı halde askerlerinin karşısına geçti. Sonra arkasını onlara döndü ve kılıcını çekip, "İleri!" diye bağırdı. Herkes yayını çıkardı ve aynı anda hepsi bir ok atıp koşmaya başladılar. Onlar oklarını atınca karşı taraf da oklarını atmıştı ama bu kararlaştırdıkları bir taktikti. Onlar yolun yarısındanayken kalkanlarını çektiler ve yere çömeldiler. Ok yağmuru bitince aynı hızda ayağa kalktılar ve Orhan Bey'in işaretiyle herkes bir daha yaylarını gerdi ve bir daha oklarını attılar. Ardından koşmaya başladılar ve karşı tarafın yaylarının gerildiğini görünce yine kalkanlarını çekip çömeldiler. Onların oklarının çoğu yine boşa giderken Orhan Bey'in adamlarının okları yine yerini bulmuştu. Karşı taraf biraz yıpratılmıştı fakat hâlâ çok kalabalıktılar. Orhan Bey'in adamlarının üç katı kadar adamı olan grup komutanı bu savaşı kazanabileceğini biliyordu. "Sersem adam, bu kadar adamla karşıma çıkarak ne yaptığını sanıyor?" diye güldü. Gelenlerin çoğunun yarı-vampir olduğunu biliyordu.

Orhan Bey en önde haykırarak koşuyor, onu Berna, Serdar Bey, Kemal ve Cemal izliyordu. Ve sonunda iki taraf birbirlerine girdi. Kemal son anda bir ok daha atıp birini daha indirmiş sonra kılıcını çekip dalmıştı. Berna'ysa her zamanki gibi önündeki adamları ekin gibi biçip geçiyordu. Cemal de kılıcının önüne geçeni affetmiyordu. Yarı-vampirler üstün bir güçtü ama çoğunluk karşıdaydı. Fakat bu

üstünlük bozulmak üzereydi. Yarı-vampirler kesinlikle hafife alınacak bir güç değildiler. Kemal ve Cemal çevrelerini yarı-vampirler sarmış onlara yol açarken koşarak Konağın kapılarına doğru gidiyorlardı. Kapıya hâlâ biraz vardı. Orhan Bey de grup komutanını bulma umuduyla önüne geleni öldürerek ilerliyordu. Grup komutanı da Orhan Bey'in adamlarından epey indirmişti. Fatih Bey'in askerleri azalıyor aynı zamanda isyancılar da bitiyorlardı.

Yerler kandan, kesik organlardan kayganlaşmıştı. Herkes bastığının ne olduğuna aldırmamaya çalışıyordu. Birden bir patlama duyuldu. Herkes korkuyla patlamanın geldiği yöne dönünce Cemal'i bir elinde tabanca bir elinde kılıçla koşarken gördüler. Arkasında Kemal ve Berna vardı. Cemal silahını bir daha ateşledi bir daha bir daha derken kapıya kadar kısa süreli bir kordon oluşturdu. Üçü koşarak kapıya gittiler ve zorlamaya başladılar. Fakat onlar daha kapıyı yeterince açmadan askerler saldırmaya başlamıştı. Üzerlerine gelen devasa gruba karşı yalnızca üçü vardı.

Birden müthiş bir bağırış duyuldu. Orhan Bey olanca gücüyle sıçramış, birkaç askerin kafasına, omzuna basıp geçtikten sonra tam Berna, Kemal ve Cemal'le askerlerin arasına girmişti. Yarı-vampirler de Orhan Bey'i örnek alarak kapıyı açmaya çalışan üçlü ile askerler arasına girdiler. Yaman bir kıyım başladı. Yarı-vampirler ve Orhan Bey güçlerini son haddine kadar kullanıyor gibiydiler. Aldıkları küçük yaralara dikkat etmeden her yönden üzerlerine gelen saldırıları önlüyor, Berna, Kemal ve Cemal'in kapıyı açmaları için zaman kazanıyorlardı. Yarı-vampirler askerleri püskürtmekte hiç zorlanmamış olsalar da Fatih Bey'in askerleri yerden mantar gibi bitiyorlardı adeta. Sayıları neredeyse hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Elleri geçen küçük bir aralıktan sonuna kadar yararlanan Berna, Kemal ve Cemal kapıyı ancak bir kişinin sığabileceği kadar aralayıp diğerlerini dışarıda bırakarak içeri daldılar.

Dışarıda savaş hâlâ devam ediyordu. Üçü orta kata fırladılar. Ve işte Fatih Bey Krefna'nın makam odasında oturuyordu. Onları görünce gülümsedi. Sakince “Hoş geldiniz. Gelmenizi bekliyordum.” dedi. Berna öfkeyle öne atılınca, “Dur!” dedi Fatih Bey. “Aşağıdaki savaşı izleyin,” deyip elindeki uzaktan kumandaya basarak kalın kırmızı perdeleri araladı.

Oda savaşı gören bir yerdeydi. Berna babasını ve isyancıların durumunu merak ediyordu. Gözlerini yavaşça ama ihtiyatla pencereye çevirdi. O kadar azalmışlardı ki. Siyahlı askerler bin kişi kadar varken ve hâlâ destek güçler gelmekteyken onlar ancak üç yüz kişiydiler. Orhan Bey ve Serdar Bey dışındakilerin hepsi yarı-vampirdi. Yine de yiğitçe savaşıyorlardı. Berna babasını kılıcını bir oraya bir buraya savururken gördü. “Evet,” dedi Fatih Bey. “Gördüğünüz gibi ben kazandım. Şimdi eğer dediklerimi yaparsanız sizi affeder ve size de yeni düzende bir yer verebilirim,” dedi pis pis gülerek. Berna onun yüzüne bakmıyor aşağıdaki savaşı izliyordu. Birden bir başka köşeden biraz önce savaştıkları kadar hatta daha fazla asker çıkagelmişti. Şimdi belki de üç yüze on bin durumundaydılar. Fatih Bey bir kahkaha attı.

Aşağıda savaş durmuş kalanlar silahlarını bırakıyorlardı. “Eh!” dedi Fatih Bey. “Hadi bakalım. Şimdi hanginiz ayaklarıma ilk kapanan olmak istiyor?” dedi sesi heyecandan titreyerek. Arkadan bir ses “Berna olsun,” dedi. Ayla Hanım'dı bu. Onun ardından da Esat Bey görüldü. “Sen!” dedi Berna sesi titreyerek. “Bana öyle bakma küçük hanım,” dedi Esat Bey. “Hepsi sevgili babanın yüzünden oldu. Onun aptallığı ve maceraperestliği olmasaydı hiçbir şey olmazdı. Ama iyi ki de öyle olmuş. Yoksa hâlâ onun aptal kurallarını uyguluyor olacaktık. Ama şimdi yeni bir

vampir çağı başlayacak. Tam burada. Sizlerle. Sizlerin ölümüyle. Yeni bir başlangıç. Artık insanlardan saklanmak yok. Sınırlı olarak beslenmek yok. Her şey değişecek!” dedi. Yüzü bu düşüncelerle aydınlanmıştı. “İnsanların sayıca bizden üstün olduklarının ve ellerinde kutsal nesneleri bulundurdıklarının farkındasınız, değil mi?” dedi Berna alayla. “Fark etmez,” dedi Fatih Bey. “Beklemeyi düşünüyordum ama artık gerek kalmadı. Fırsat ayağıma kendi geldi,” dedi.

Aşağıda nedensiz bir hareketlilik başlamıştı. Bir anda dikkati dağılan Fatih Bey, “Ne oluyor aşağıda? Bir avuç adamı zapt edemiyorlar mı?” diye söylenerek pencereden baktı. Bakmasıyla beyninden vurulmuşa döndü. Aşağıda yeni bir savaş başlamıştı. Bu sefer isyancılara nereden geldiğini anlamadığı kahverengi üniformalı askerler de katılmıştı. Sayıları o kadar çoktu ki bir kısmı savaşa başlamışken bir kısmı hâlâ girişten içeri giriyordu. Fatih Bey’in ihtiyatta tuttuğu ordusunun diğer kısmı da savaşa girdi. Şimdi aşağıda müthiş bir savaş başlamıştı. Yüz binlerce asker şehrin her yerinde savaşıyordu.

Fatih Bey “İhanet!” diye bağırdı. Berna birden küçükken gördüğü bir manzarayı hatırladı. Bir sürü kahverengili asker ve önlerinde onların komutanı ama kimdi o komutan? Fatih Bey dişlerini sıkarak, “Selim!” diye hırladı. Evet, bunlar Selim Bey’in adamlarıydı. Şimdi her şey açıklığa kavuşuyordu. Orhan Bey’in planı buydu. Gittiğini gördükleri vampir demek yardım çağırmaya gitmişti. Orhan Bey ona Selim Bey’i çağırmasını söylemişti demek.

Fatih Bey, “Madem öyle,” dedi ve kılıcını çekti. Diğerleri de kılıçlarını çektiler. Üçe üç bir dövüş başladı. Ayla Hanım ve Berna, Kemal ve Fatih Bey, Cemal ve Esat Bey dövüşüyorlardı. Berna güçlüydü fakat Ayla Hanım iki kısa hançeriyle çok hızlı hareket ediyordu. Berna da çok hızlı olmasına rağmen ona yetişemiyordu. Cemal ve Esat Bey iyi eşleşmişlerdi. İkisi de iyi kılıç kullanıyorlardı. Kılıçları madeni şakırtılar çıkararak çarpışıyordu. Kemal ve Fatih Bey de dövüşe

başlamışlardı. Fatih Bey, Kemal'in kılıçta çok iyi olmadığını anlamıştı ve hışımla saldırıyor, Kemal de saldırıları savuşturmaya çalışıyordu. Bir anda koca oda dağılmıştı. Her yerde eşya parçaları uçuşuyordu. Fatih Bey birden Kemal'in kılıcına sert ve ustaca bir kılıç hamlesiyle vurdu ve Kemal'in kılıcı elinden uçtu. Kemal gerilemeye başladı. Fatih Bey gülüyor ve, "Kaderinden kaçamazsın," diyerek üzerine geliyordu.

Kemal yayını çekti ve bir ok yerleştirdi. "Ooo, başka oyuncakların da var öyle mi?" diye dalga geçti Fatih Bey. Kemal kötücül bir şekilde gülümseyerek "Evet, oynamak ister misin?" diyerek oku yolladı. Ama Fatih Bey kılıcıyla onu önledi. Kemal hemen ardından bir ok daha attı. Art arda oklarını atarak Fatih Bey'i şaşırtmıştı. Sonunda biraz yavaş kalan Fatih Bey'in kolunu vurmaya başardı. Fatih Bey öfkeyle ve acıyla bağırdı ve Kemal'in üzerine yürüdü. Kemal'in sonunda tüm okları bitmiş, Fatih Bey'se sadece kolundan yaralanmıştı.

Kemal'i bir yumrukla yere serdi. Sonra ayağını göğsüne bastırdı. "Madem bana katılmayacaksın, o zaman fazla yaşadın insanoğlu. Hem de çok fazla. Buna son verilmeli," dedi ve kılıcını kaldırdı. Tam indirecekken bir kılıç ensesinden girip boğazından çıktı. Fatih Bey elini kanlar akan boğazına götürdü ve yere yığıldı. Yerde debeleniyordu. Bir süre sonra etrafında bir kan gölcüğü oluşturarak hareketsiz kaldı. Ölmüştü.

Kemal yattığı yerden kurtarıcısına bakmak için başını kaldırıp baktı. Orhan Bey'di. Bu sırada hem Berna hem de Cemal düşmanlarını öldürmüştü. Orhan Bey, Kemal'e bakarken biraz hüzünlüydü. Cesaretini toplamaya çalışır gibiydi. "Kızım ile birlikteliğinizi onayladığımı söyleyemem. Ama sanırım sen kötünün iyisisin Kemal Berger," dedi Orhan Bey ve elini uzatıp onu yerden kaldırdı. Kemal sonunda neredeyse öleceği bir zamana denk getirmiş olsa da Orhan Bey'den bir onay cümlesi duyduğuna inanamıyordu.

Dördü birlikte aşağı indiler. Girişte Selim Bey onları bekliyordu. Onları görünce ağzı kulaklarında, “İşte isyancılar burada,” dedi. Sonra ilk karşılaştıklarında yaptığı gibi Kemal’i tuttu ve sarıldı. Kemal bu sefer korku değil güven hissederek sarıldı. Selim Bey ondan ayrıldı ve Cemal’e sarıldı. Cemal biraz şaşırmıştı ama Kemal’in ilk defasında yaşadığı şoku yaşamadığı kesindi. Selim Bey ondan da ayrılp sıkıca Berna’ya sarıldı.

Sonra hep birlikte Krefna Konağı’nın en üst katına çıktılar. Korkup saklanmış hizmetçiler tekrar çıkıp onlara servis yaptılar. Askerler dışarıda bekliyorlardı. Onlara da kan fabrikasından ödül olarak çokça kan getirildi. Kimi üzerindeki kanlı elbiselerden kurtulmaya çalışıyor, kimi de kutlamalar yapıyordu.

Krefna Konağı’ndaysa en üst kattakilerin sevinci hiçbir şeye değişilmezdi. Son birkaç ay öyle yorucu, öyle uzun, öyle dolu geçmişti ki... Birlikte oturup konuştular. Daha çok Selim Bey’e olayları anlattılar. O da merakla her şeyi dinlemişti. “Orhan’ın elçisi bana acil ihtiyaç olduğunu söyleyince hemen orduyu toplayıp geldim. Fatih’in yaptıklarından haberim vardı. Beni de davet etti. Kendisine katılmamı istedi ama ben onu reddettim. O da bana, ‘O halde hiç karışma. Karşı tarafa yardım edersen seni de mahvederim,’ dedi. Ben de kavgaya aramadığımdan, ‘İyi,’ dedim. Çünkü biliyordum ki Orhan durumu kontrol edebilirdi. Fakat küçük oyunu onu askeri yönden zayıflatmıştı. Yardım çağrısına duyarsız kalamadım. En sevdiğim kardeşim ve yeğenimin göz göre göre köleliğe veya ölüme gitmesine izin veremezdim. Neyse. Artık aklın başına gelmiştir, değil mi Orhan?” dedi uyarıcı bir sesle. Orhan Bey, “Sanırım zaten var olan otoriteyi sağlamak için aptalca bir şey yaptım. Kötü bitmedi, önemli olan bu,” dedi sıkıntıyla.

O gece orada kaldılar. Birkaç gün sonra Selim Bey ve askerlerini yolcu ettiler. Şehri terk etmiş olan vampirler de geri gelmeye başlıyorlardı. Orhan Bey yine ordusunu kurmaya başlıyordu. Özel eğittiği grubaysa son vermişti. Çok acılara neden olmuşlardı. Orhan Bey de yeniden Krefna olmuştu.

Berna'nın Ayla Hanım'ı öldürmesi hakkında hiç konuşulmamıştı. Ertesi gün yemek sırasında konu açıldı. Krefna kadehini bıraktı ve düşünceli bir şekilde Berna'ya baktı. "Onu sadık sanmıştım," dedi bir süre sonra. "Esat'ı da öyle. İkisine çok güvenmiştim. Önerimi kabul ettiklerinde böyle bir şey olabileceğini bilmiyorduk tabii. Ama ben ne olursa olsun bana sadık kalacaklarını ummuştum. Sanırım bu da benim nankörlük yoktur teorimi çürütüyor," dedi. "Ama yapabileceğim bir şey yok artık değil mi?" dedi acıyla bir Berna'ya bir Cemal'e bakarak. Cemal Krefna'nın kardeşini öldürdüğü için biraz suçlu hissediyordu. Krefna ona bakarak, "Utanıp çekinmene gerek yok. Ya sen, ya oydu. Sen benim yanımda savaşmıştın o ise bana karşı savaşmıştı. Ne kadar içim acısa da sana hak veriyorum Cemal," dedi sesi hüzünlü bir şekilde.

Bir hafta sonra yeniden yapılanmalar son hızıyla devam etmekte, şehir eski ihtişamına dönmekteydi. Yıkım vampirlerine katılım beklenenden çok olmuş, Orhan Bey'in özel ordusu da dağıtılmıştı. Bunlarla birlikte Kemal gece boyu planladığı bir şeyi yapmaya koyuldu. Uzun süredir bunun için cesaret topluyordu. Şimdi yapmayı düşündüğü şeyin yerine bir daha savaşa girmeyi daha kolay görmeye başlamıştı.

Sonunda Berna, o ve Cemal oturup konuşurlarken Cemal, “Ben su getireceğim,” deyip kalkmıştı. Kemal ne kadar hızlı olursa o kadar az zor olacağını biliyordu. Berna kitap okurken Berna’nın eline yapıştı ve bir anda, “Berna, benimle evlenir misin?” diye pat diye söyledi. Midesi ağzından çıkmak ister gibi guruldadı. Berna diğer elinde tuttuğu kitabı bıraktı ve başını önüne eğerek ve gülümseyerek, “Bilmem,” dedi. “Asıl sen ister misin?” diye sordu biraz endişeli bir şekilde. Kemal boşlukta düşmüş gibi oldu. Ve başını evet anlamında salladı. Berna, “O zaman ben de kabul ediyorum,” dedi gülümseyerek.

Berna gerçekten kabul etmiş miydi? Sersemlemiş bir hâlde, “Gerçekten mi?” diye sordu. Berna anlamayarak ve gülerek “Niye? Reddetmemi mi istiyordun yoksa?” dedi. Kemal hemen toparlanarak “Hayır, hayır. Elbette hayır,” dedi. “Ama tek yapmam gerekenin sormak olacağını düşünmemiştim,” dedi. Berna biraz şaşırarak, “Nasıl yani?” diye sordu. Kemal sesini alçaltarak, “Babanın bana seninle evlenmeme izin vermesi için birkaç zorlu görev yaptıracağını falan düşünüyordum da,” dedi.

Berna kahkahâlâr atarak, “Evet, babama kalsa herhalde dünyayı top gibi sektirmeni ister,” dedi. İkisi de kahkahalar atarken Cemal içeri girdi ve “Oo! Bu ne neşe?” dedi gülerek. Kemal, Berna’ya baktı ve Berna da onayladı. Kemal, Cemal’e döndü ve, “Biz evleniyoruz Cemal!” dedi. Cemal tam bir bardak suyun yarısındanyken geri kalan yarıyı da şok yüzünden yuttu. Aksırıp öksürerek ve gözleri sulanarak, “Çok güzel! Çok güzel!” dedi boğuk boğuk. “İşin zor kısmını da düşündünüz mü?” diye sordu. Kemal anlamayarak bakınca Cemal kısaca, “Krefna,” dedi.

Evet, şimdi bunu Krefna’ya söylemek vardı. Berna ilk kendisi söylemeyi teklif etti ama Kemal “Ben de orada olmak istiyorum.” diye direktmişti. Bir ara ikisi Krefna’yı boş bir anında yakaladılar. Berna odaya girer girmez, “Baba biz

evleniyoruz,” diye damdan düşer gibi söyledi. Krefna sanki onlar iki çocukmuş da dışarıda oynamak için izin istemişler gibi “Tabii ki,” diye gülümseyerek cevap verdi. Berna da Kemal de kulaklarına inanamadılar. Krefna, “Ama bir şartla,” dedi. Ah dedi Kemal içinden. *Şimdiden Dünya’yı nasıl sektirebileceğimin planlarına başlamalıyım* diye düşünüyordu ki Krefna, “Önce kan evliliği yapacaksınız. Sonra insan nikahını kıyarsınız,” dedi. Berna çok sevinerek, “Tamamdır,” dedi ve koşup babasını öperken epey acı verecek şekilde sıkıca kucakladı. Kemal ne yapacağını bilemeden Krefna’ya yaklaştı. Krefna da güler yüzle Kemal’e kucak açtı. Önce sarıldılar sonra Krefna elini uzattı Kemal de öptü. Bu adetin vampirlerde de olması garibine gitmemiş değildi ama adet adetti.

Berna ve Kemal hemen çıktılar. Çıkar çıkmaz Kemal, “Kan evliliği ne?” diye sordu. Berna hem yürüyüp hem de ona bakmamaya çalışarak, “Önemli bir şey değil,” dedi. Kemal, Berna’nın sessizliğinden en kötüsünü çıkarıp, “Yoksa ben de mi vampir olacağım?” diye sordu büyümüş gözlerle ona bakarak. Berna aniden durarak dehşetle, “Hayır, hayır, yok öyle bir şey!” dedi. “Sadece,” deyip tekrar sustu. Kemal merakla ve sabırsızlıkla “Eee?” dedi. Berna ona döndü ve, “En basit şekliyle senin kanından içmem gerekiyor,” dedi ve gözlerini kaçırdı.

Kemal birden rahatladı. “Sadece bu kadar mıydı?” dedi. Sesinden de rahatladığı belli olmalıydı ki Berna ona bakıp, “Ben mi yanlış hissettim, yoksa adrenalinin birden normale mi döndü? Çünkü sana biraz önce senin kanından içmem gerektiğini söyledim,” dedi. Kemal yürümeye devam ederek, “Sorun değil,” dedi. “Ama nedenini bilmek isterdim,” diye ekledi. Berna da onunla birlikte yürüyerek, “Nişan yüzüğü gibi bir şeydir bu,” dedi. “Nasıl yüzükler insanları bağlıyorsa kan da vampirleri ve insanları birbirine bağlar,” diye açıkladı. Kemal işin mantığını anlamıştı. Bu ona fazla korkutucu görünmüyordu. Demek yüzük yerine kan olacaktı. “Güzel,” dedi sadece ve birlikte tekrar yukarı, Cemal’in yanına döndüler.

Ertesi gün tüm şehir Kemal ve Berna'nın evleneceğini duymuştu. Kemal haberlerin hızlı yayıldığını bilirdi fakat hiçbir haber bu kadar hızlı yayılamazdı. En küçüğünden en büyüğüne herkes neler olduğunu biliyordu. Kemal'in kan evliliğini normal karşıladığı haberi bile yayılmıştı. Oysa Kemal bunu sadece Cemal'e anlatmıştı. Cemal de kesinlikle kimseye bir şey anlatmadığını söylemişti. “Ne yani? Vampirlerle dedikodu mu yapıyorum?” demişti gülerek.

Şimdi de Krefna Konağı'nda hazırlıklar başlamıştı. O bildik karmaşalardan biriydi. Herkes canla başla çalışıyordu. Bir şeyler bir yerlere taşınıp duruyor, vampirler koşturuyor veya birileri sürekli bir yerleri temizliyordu. En can sıkıcı olan da buydu. Bir vampirin temizlediği bir vazoyu birkaç dakika sonra bir başkası bir daha temizliyordu.

Sonunda tüm temizlik işlemleri, davetler ve benzeri her şey bitti ve çözülecek son bir problem daha kaldı: Kemal'in ailesi. Kemal onların bunu görmelerini isteyip istemediğine emin değildi. Eninde sonunda Berna'yı öğreneceklerdi fakat onun bir yarı-vampir olduğunu öğrenmek zorunda değillerdi. Bu nedenle Kemal onları çağırmama ve onların da katıldığı normal bir nişan töreni daha yapılması fikrini beğendi.

O an geldi çatı. Tüm şehrin davetli olduğu bir ziyafet -ki elbette tek besin kandı- ve ardından tören. Suna da Krefna'nın izniyle gelmişti. Önce Kemal ve Berna güzelce giyinmiş halde özel hazırlanmış bir masaya oturdular. Kemal ne yapacağını

bilmediği için sürekli Berna'dan talimat bekliyordu. Masaya otururlarken Berna kimseye belli etmeden onu çekiştirerek oturtmuştu. Onlar otururken Orhan Bey üzerinde kocaman yakası olan, altın işlemeli, beyaz bir cübbeyle geldi ve tam karşlarına oturdu. Herkes sustu ve hazırlanan yerlerine oturdular. Orhan Bey ikisine ilk defa mutlu gözlerle baktı ve, “Şimdi,” diye başladı. “Şu andan itibaren ne olduğunuz, bundan önce ne yaptığınız önemli değil. Her şey geride kaldı. Birlikteliğiniz sonsuz olmayacak fakat mutluluğunuz sürdükçe her an sizin için sonsuzluktan daha değerli olacak. Kanınız güçlü olsun,” dedi.

Herkes alkışlarken Berna ona döndü ve, “Şimdi,” diye fısıldadı. Daha önce ne yapacağını anlatmıştı. Kemal kendini garip hissederek başını yavaşça sola doğru yatırdı. Berna yaklaşırken tüylerinin ürperdiğini hissetti. Vücudunu bir soğukluk kaplıyordu. Sonra Berna'nın dişlerinin boynuna dokunmasını hissetti. Ardından iki sivri diş boynuna yavaşça girdi. Kemal dişlerini sıkıp acıyla inlememek için elinden geleni yaptı. Berna dişlerini açtıkları deliklerden çekti ve akan kanı bir süre içti. Kemal ellerinin titremesine engel olamıyordu. Hem titriyor hem de nefes alışı zorlaşıyordu. Boynundan akan sanki kanı değil ruhuydu. Ayaklarının üşümeye başladığını hissetti. Bir süre sonra pervasız bir mutlulukla derin bir nefes aldı. Tam bu sırada Berna çekildi ve herkes ayağa fırlayıp çılgınca alkışlamaya başladı. Kemal neyin ne olduğu yönünde hiçbir fikre sahip değildi. Sanki gözleri bir anda çok bozulmuş gibiydi. Her şey garip bir renk karmaşası içindeydi. Bayılmak istiyor fakat olmuyordu.

Birinin yüzüne hafif hafif vurduğunu hissetti. Yüzüne ılık bir şey dökülüyordu. Sonra gittikçe soğudu. Gözlerini kırıştırdı ve Berna'nın gülümseyerek yüzüne su dökmekte olduğunu gördü. Berna su dökmeyi bırakınca Kemal başını kaldırıp baktı ve herkesin etraflarında toplandığını Cemal ve Suna hariç herkesin onaylar bakışlar attığını gördü. Cemal tedirgin bir şekilde ona

bakıyordu Suna da ağladı ağlayacak gibi duruyordu. Berna onların endişeli bakışlarını fark etti ve, “Korkmayın bir şeyi yok,” dedi. “Sadece ölümü hissetti,” dedi Kemal’e bakarak. Cemal artık patlayarak, “Bir şeyi yok öyle mi? Ölümü hissetti ve bir şeyi yok öyle mi?” dedi yüksek sesle. Berna ona dönüp gülümseyerek, “Evet,” dedi. “Önemli olan ölümü hissetmek değil, ölümle birlikte gitmektir,” Sonra bakışlarını Kemal’e çevirerek anlatmaya devam etti.

“Ölüm bir misafirdir. Yıllarca gelir gider ve onu hissedersiniz. Her gelişinde sizin de onu ziyaret etmeniz de ısrar eder. Ama sizin mazeretleriniz vardır. Kalbiniz atmazken kalp masajı yapan bir doktor, alevlerle dolu bir odada sıkışmışken içeri dalan bir itfaiyeci veya boğulurken sizi sudan çekip alan bir cankurtarıcı mazeretiniz. Fakat ne olursa olsun bir gün siz de onu ziyaret edeceksiniz. Kalmanızda ısrar edecek. Hayır diyemeyeceksiniz. Varlığınıza sıkılmayacak. Gitmenizi istemeyecek,” Bir süre durup etrafına baktı sonra yine bakışlarını Kemal’e çevirdi.

“O zaman anlayacaksınız ki aslında orada rahatsızsınız ve siz de ayrılmak istemiyorsunuz,” dedi ve bitirdi. Herkes bu küçük tasviri beğenmişti. Hepsisi gülümsüyor Krefna da gururla ikisine bakıyordu. Cemal biraz yatışmış görünüyordu. “Peki, şimdi ne durumda?” diye sordu Suna. Berna, “İyi,” dedi. “Biraz dinlendikten sonra bir şeyi kalmaz. Birkaç gün iyi beslenip biraz yürüyüş yaparsa eski haline döner,” dedi. “Ama kendisine de sorabiliriz,” dedi Kemal’e bakarak. Kemal sersemlemişti. Söylenenleri anlıyor fakat bunların onunla bir ilgisi olup olmadığını anlamıyordu. Her söylenen kendisi hakkındaydı fakat o neden kendisini düşünmüyorlar diye kırılmıştı bile. Suna yüzüne baktı ve, “Yüzü bembeyaz,” dedi sesi titreyerek. Krefna, “Ölmesine ramak kalmıştı. Elbette solgun olacak,” dedi. Sonra Berna’ya dönüp, “Neyse, her şey tamamdır. Artık o senin kocan, benim de damadım,” dedi bunların kendi ağzından çıktığına inanamayarak.

Suna ve Cemal dışında herkes çok rahat görünüyordu. Onu neredeyse öldürecek kadar kan kaybettiye neden hâlâ buradaydı? Bir şeyler yapılması gerekmiyor muydu? Onlar tüm bunları düşünüp sinirlenirken Berna, Kemal'i aldı ve ona destek olarak yürümeye başladılar. Cemal artık daha fazla dayanamadı ve Kemal'i hemen bir hastaneye götürmek için ona doğru yürüdü ama Krefna onu tuttu. "Neler oluyor? Ne yapıyorsunuz?" dedi Cemal korkuyla. Krefna anlayışlı bir şekilde, "Korkmanı anlıyorum, fakat dayanmalısın. O, bunu yaşayan ilk insan değil. Benim ilk eşim Berna'nın annesi de insandı. Ona da aynısını ben yaptım. Sadece birkaç günlük dinlenmeye ihtiyacı var. Eski haline dönecek," dedi.

Bu arada Berna ve Kemal konağa girmişlerdi. En üst kata kadar çıktılar. Kemal pek çaba harcamıyordu. Aklından bir sürü düşünce geçiyor hiçbirisi de onu uzun süre rahatsız etmiyordu. Sonra aklına uçabildiği geldi. Şu an uçuyordu. Çünkü ayakları yere değmiyor ve ilerliyordu. Bu sırada herhangi bir araç da kullanmıyordu. Demek ki uçabiliyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Gülümseyip kendini bu harika hisse bıraktı ancak bu fazla sürmedi ve düşmeye başladı. Karanlığa uzanan epey derin bir çukura düşmeye başladı.

Gözlerini açtığında etrafında birkaç kişi vardı. Her şey öyle yorucu görünüyordu ki gözlerini açık tutmak için bile tüm enerjisini harcamakta olduğunu düşündü. Şöyle bir bakınmak ise onu tekrar uyutabilirdi ama yine de kendini zorlayıp başını çevirdi. Krefna, Berna, Cemal ve Suna ona bakıyorlardı. Hepsisi gülümsüyordu ve çok sevinçli görünüyorlardı. Krefna da onaylar bakışlarla onların sevincini ve Kemal'i izliyordu. Kalkıp birbirlerine sarılmışlardı. Kemal acaba bir kutlamayı mı kaçırdım diye düşünürken tekrar uykuya daldı.

Tekrar uyandığında daha güçlüydü ve artık etrafını gayet iyi algılıyordu. Berna ve Suna yine yanı başındaydılar. O, gözlerini açınca hemen iki yanına koşup ona yakından baktılar. Kemal uykulu ve yorgun bir sesle, “Neler oldu?” diye sordu. Berna, “Sorun yok, iyisin,” dedi rahatlamış bir sesle. Kemal gözlerini kısıp, “Birkaç şey hatırlıyorum,” dedi. “Sanırım bir ara uyandım. Sizler çığlık atıp eğleniyordunuz. Ne oldu? Ne kaçırdım?” diye sordu. “Bir şey kaçırmadın. Hatta sen olayların ortasındaydın,” dedi Suna gülererek. Kemal anlamaz bakışlar atınca Berna açıkladı. “Sana başta bazı şeyleri tam açıklamadım,” dedi. Üzgün ve korkmuş görünüyordu. “Bu kan evliliğinden sonra bu tür bir baygınlık süresi geçiriliyor. Ama sorun değil. Önemli olan atlatmış olman,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Evet,” dedi Kemal hâlâ etrafına biraz boş bakışlar atıyordu. “Evet, sanırım atlattım,” dedi yine de atlattığından emin olamayarak.

“Cemal nerede?” dedi birden aklına gelerek. “Gitmesi gerekti,” dedi Suna biraz üzgün bir şekilde. “Merkezden aradılar. Bu kadar uzun süre ortadan kaybolması onları kuşkulandırmış. Başına bir şey mi geldi diye merak etmişler. Gidip bir şeyler yapacağını söyledi. Orhan Bey yardım edeceğini söyledi, hemen çıktılar. Neyse sen bunlarla canını sıkma,” dedi sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak gülümsedi.

Kemal daha da ayılmış olarak yatağında doğruldu. Uzun süre hiçbir şey yapmadan aynı şekilde oturmuş da şimdi özgür bırakılmış gibi hissediyordu. Her yeri tutulmuştu ve kasları çalışmayı reddediyorlardı. Hemen yataktan kalkması gerektiğini düşünüyordu ama kalksa ne yapabileceğini de bilmiyordu. Cemal’e ne şekilde yardımı olabilirdi hiçbir fikri yoktu fakat içinde bir güç onu yataktan itiyor gibiydi. Tam bu sırada başka bir güç, bu sefer görülebilen bir güç onu yatağa itti. Berna onu hem yatağa geri yatırıyor, hem de, “Şu an yataktan kalkabilecek güçte değilsin. Şimdi uslu uslu yatağına dön,” diyordu.

Kemal aklından geçenleri tartmaya çalıştı, fakat hâlâ zihninde boşluklar vardı. Sonunda Berna'ya boyun eğdi ve geri yatağına uzandı. Bu sırada boynunda bir şey olduğunu hissetti. Batıyor gibiydiler. Elini gezdirdiğinde bunun bir sargı bezi olduğunu anladı ve çıkardı. Diğer ikisi de bunu yapmasına engel olmadılar. Kemal parmaklarını Berna'nın ısırdığı yerde dolaştırdı. İki yara izi vardı. Aniden bir şeyi hatırlamış gibi Berna'ya döndü o da ilgiyle sorarcasına Kemal'e baktı. Kemal gülümseyip, "Evet," dedi. Derin bir nefes alıp kendini yumuşak yastıklara bıraktı. "Galiba artık ailemle tanışma zamanın geldi."